



СЛУЖБЕНИ ГЛАСНИК

РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ

Језик
српског народа

ЈУ Службени гласник Републике Српске,
Бања Лука, Вељка Млађеновића бб
Телефон/факс: (051) 456-331, 456-341
E-mail: sgrs.redakcija@slglasnik.org
sgrs.oglasi@slglasnik.org
sgrs.finansije@slglasnik.org
sgrs.online@slglasnik.org

www.slglasnik.org

Понедељак, 25. мај 2015. године
БАЊА ЛУКА

Број 40 Год. XXIV



Жиро рачуни: Нова банка а.д. Бања Лука
555-007-00001332-44
НЛБ Развојна банка а.д.
Бања Лука 562-099-00004292-34
Sberbank а.д. Бања Лука
567-162-10000010-81
UniCredit Bank а.д. Бања Лука
551-001-00029639-61
Комерцијална банка а.д. Бања Лука
571-010-00001043-39
Нуро-Alpe-Adria Bank а.д. Бања Лука
552-030-00026976-18

665

На основу члана 6. став 3. Закона о концесијама (“Службени гласник Републике Српске”, бр. 25/02, 91/06 и 92/09), а у вези са чланом 67. став 3. Закона о концесијама (“Службени гласник Републике Српске”, број 59/13) и члана 43. став 3. Закона о Влади Републике Српске (“Службени гласник Републике Српске”, број 118/08), Влада Републике Српске, на 21. сједници, одржаној 14.05.2015. године, д о н о с и

ОДЛУКУ

О УСЛОВИМА ЗА РАСПИСИВАЊЕ ЈАВНОГ ПОЗИВА
ЗА ДОДЈЕЛУ КОНЦЕСИЈЕ ЗА ЕКСПЛОАТАЦИЈУ
ТЕХНИЧКОГ ГРАЂЕВИСКОГ КАМЕНА - КРЕЧЊАКА НА
ЛЕЖИШТУ “РУДНИК”, КОД ОСМАКА

I

Овом одлуком прописују се услови за расписивање и спровођење Јавног позива за додјелу концесије за експлоатацију техничког грађевинског камена - кречњака на лежишту “Рудник”, код Осмака.

Лежиште техничког грађевинског камена - кречњака “Рудник” налази са на западним обронцима истоименог брда, а удаљено је око 4 km ваздушне линије од Осмака у правцу југоистока и у ужем смислу смјештено је у селу Риђошићи, које лежи у долини рјечице Папраће. Експлоатација ће се одвијати унутар простора омеђеног следећим координатама:

“Рудник”		
	Y	X
A	6 576 071	4 915 104
B	6 576 512	4 914 791
Ц	6 576 301	4 914 364
D	6 576 071	4 914 821
E	6 575 921	4 914 976

II

На лежишту из тачке I ове одлуке доказане билансне резерве техничког грађевинског камена кречњака износе 2.766.013 м³.

Према Студији економске оправданости додјеле концесије за експлоатацију техничког грађевинског камена - кречњака на лежишту “Рудник”, код Осмака, процијенена вриједност инвестиције износи око 651.624,00 КМ.

III

Концесија се додјељује на период од 20 година, рачунајући од дана потписивања Уговора о концесији.

У рок концесије укључује се вријеме потребно за обављање припремних радњи и обезбјеђење инвестиције.

IV

Концесиона накнада утврђује се како слиједи:

- једнократна накнада за уступљено право не може бити мања од 19.548,72 КМ и

- концесиона накнада за коришћење предмета концесије не може бити мања од 3,6% од укупног годишњег прихода, оствареног од обављања концесионе дјелатности.

V

Технички грађевински камен - кречњак са лежишта из тачке I ове одлуке може се користити:

- за доње слојеве цемент-бетонских плоча,

- за хабајући слој од асфалт-бетона по врућем поступку на путевима са лаким до тешким саобраћајним оптерећењем,

- као заштитни тампонски слој тупа жељезничких пруга,

- за израду застора жељезничких пруга и носећих слојева коловозних конструкција и

- као необрађен, полуобрађен и обрађен камен за сва зидања у нискоградњи и високоградњи.

VI

Право учешћа на јавном позиву имају сва правна лица у складу са Законом о концесијама, која испуњавају следеће услове:

- да су регистрована код надлежног суда или у другом одговарајућем регистру,

- да имају одговарајући бонитет за реализацију предметне концесије,

- да су обезбиједила властита средства или изјаву одговарајуће финансијске организације да ће их пратити у финансирању предмета концесије,

- да су технички, технолошки и стручно оспособљена за обављање концесионе дјелатности.

Избор најповољније понуде извршиће се на основу критеријума утврђених тендерском документацијом.

VII

Учесници јавног позива на име обезбјеђења понуде уплаћују новчани депозит у износу од 10.000,00 КМ, на одговарајући рачун буџета.

VIII

Концесионар ће бити обавезан да:

- ријеши имовинско-правне односе на некретнинама предвиђеним за обављање концесионе дјелатности,
- при обављању концесионе дјелатности обезбиједи средства и неопходне услове за заштиту животне средине и рекултивацију земљишта, у складу са важећим прописима,
- код извођења припремних радова, изградње рударских и других објеката који су предмет концесије, као и обављању концесионе дјелатности за све вријеме трајања концесије, под истим условима приоритетно ангажује домаће извођаче радова и користи домаћу опрему и услуге.

IX

Концесионар за извршавање предмета концесије обезбјеђује банкарску гаранцију за добро извршење посла у износу од 3% од вриједности инвестиције утврђене Студијом економске оправданости за додјелу концесије за експлоатацију техничког грађевинског камена - кречњака на лежишту "Рудник", код Осмака.

X

Самоиницијативну понуду за додјелу концесије поднијело је привредно друштво "Polytehnika" д.о.о. Осмаци.

Подносиоцу самоиницијативне понуде додјељује се бонус за технички или финансијски резултат до 10% од припадајућих бодова по свим критеријумима за вредновање за понуђена рјешења.

XI

Јавни позив за додјелу концесије објавиће се у "Службеном гласнику Републике Српске", дневном листу "Глас Српске", на сајту Министарства индустрије, енергетике и рударства и Комисије за концесије Републике Српске.

XII

У јавном позиву утврдиће се начин достављања понуда, врста исправа које се прилажу као доказ о испуњењу услова, рок достављања понуда и други елементи везани за предметну концесију.

XIII

Задужује се Министарство индустрије, енергетике и рударства да распише јавни позив за додјелу концесије, заприми понуде и исте прослиједи Комисији за концесије на даље поступање у складу са Законом о концесијама.

XIV

Ова одлука ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у "Службеном гласнику Републике Српске".

Број: 04/1-012-2-953/15
14. маја 2015. године
Бања Лука

Предсједница
Владе,
Жељка Цвијановић, с.р.

666

На основу чл. 23. и 52. и члана 348. став 6. Закона о стварним правима ("Службени гласник Републике Српске", бр. 124/08 и 58/09) и члана 43. став 3. Закона о Влади Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", број 118/08), а у вези са чланом 2. Уредбе о стамбеном збрињавању породица погинулих бораца и ратних војних инвалида Одбрамбено-отаџбинског рата Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", бр. 43/07, 73/08 и 18/11), Влада Републике Српске, на 21. сједници, одржаној 14.05.2015. године, доноси

ОДЛУКУ

О ПРЕНОСУ ПРАВА РАСПОЛАГАЊА И КОРИШЋЕЊА НА СТАМБЕНИМ ЈЕДИНИЦАМА

I

Влада Републике Српске право располагања и коришћења стотину двадесет и осам (128) стамбених једи-

ница, набављених средствима Владе Републике Српске и средствима Града Приједор ради стамбеног збрињавања породица погинулих бораца, ратних војних инвалида и бораца Одбрамбено-отаџбинског рата Републике Српске, преноси на Град Приједор, без накнаде, и то:

1) стамбени објекат укупне површине 2.506,20 м², са шездесет (60) стамбених јединица, изграђен на земљишту означеном као к.ч. бр.: 857/2, 857/3, 859/2 и 859/3, уписаним у п.л. бр.: 3039, КО Приједор 1, а према Уговору о грађењу, број: 16-8196-54/08, од 23. јула 2008. године, и Анексу 1 тог уговора, број: 16-8196-54-1/08, од 24. јула 2009. године;

2) тридесет и двије (32) стамбене јединице, и то: десет стамбених јединица у стамбеном објекту изграђеном на земљишту означеном као к.ч. бр.: 902/1, уписана у п.л. бр.: 3039 КО Приједор 1. и к.ч. бр.: 898/1, уписана у п.л. бр.: 358, КО Приједор 1, према Уговору о грађењу, број: 360-830/03, од 07.10.2003. године, и двадесет и двије (22) стамбене јединице у два стамбена објекта изграђена на земљишту означеном као к.ч. бр.: 1621-дио, уписана у п.л. бр.: 17, КО Приједор 2, а према Уговору о грађењу, број: 360-707/04, од 20. августа 2004. године;

3) седам (7) стамбених објеката, укупне површине 480,00 м², изграђеним према Уговору о грађењу, број: 05/5-14881-1/02, од 1. августа 2002. године, Анексу тог уговора, број: 05/5-24570-1/02, од 26. децембра 2002. године, и Анексу тог уговора, број: 05/5-2124/03, од 11. марта 2003. године, и то:

- стамбени објекат број 1, површине 80,00 м², изграђен на земљишту означеном као к.ч. бр.: 3700/9, уписана у п.л. бр.: 605, КО Приједор 2,

- стамбени објекат број 2, површине 80,00 м², изграђен на земљишту означеном као к.ч. бр.: 3700/8, уписана у п.л. бр.: 3064, КО Приједор 2,

- стамбени објекат број 3, површине 80,00 м², изграђен на земљишту означеном као к.ч. бр.: 3700/6, уписана у п.л. бр.: 5365, КО Приједор 2,

- стамбени објекат број 4, површине 80,00 м², изграђен на земљишту означеном као к.ч. бр.: 934/4, уписана у п.л. бр.: 4955, КО Приједор 1,

- стамбени објекат број 5, површине 80,00 м², изграђен на земљишту означеном као к.ч. бр.: 934/3, уписана у п.л. бр.: 4956, КО Приједор 1,

- стамбени објекат број 6, површине 40,00 м², изграђен на земљишту означеном као к.ч. бр.: 1493/236, уписана у п.л. бр.: 6080, КО Приједор 2,

- стамбени објекат број 7, површине 40,00 м², изграђен на земљишту означеном као к.ч. бр.: 1493/1, уписана у п.л. бр.: 3064, КО Приједор 2;

4) шест (6) стамбених објеката, изграђених према Уговору о грађењу, број: 360-1036, од 24. априла 2004. године, и то:

- објекат површине 60,00 м², изграђен на земљишту означеном као к.ч. бр.: 29, КО Расавци,

- објекат површине 60,00 м², изграђен на земљишту означеном као к.ч. бр.: 5015/8, КО Приједор 2,

- објекат површине 60,00 м², изграђен на земљишту означеном као к.ч. бр.: 710/2, КО Д. Гаревци,

- објекат површине 60,00 м², изграђен на земљишту означеном као к.ч. бр.: 5015/6, КО Приједор 2,

- објекат површине 60,00 м², изграђен на земљишту означеном као к.ч. бр.: 1621/154, КО Приједор 2 и

- објекат површине 45,94 м², изграђен на земљишту означеном као к.ч. бр.: 1931 и 1224/1, КО Орловци;

5) шест (6) стамбених објеката изграђених према Уговору о грађењу, број: 360-360-830/03, од 7. октобра 2003. године, и то:

- објекат површине 60,00 м², изграђен на земљишту означеном као к.ч. бр.: 1221/1, 1931/2 и 1324/1, КО Орловци,

- објекат површине 60,00 м², изграђен на земљишту означеном као к.ч. бр.: 3880, КО Орловци,

- објекат површине 60,00 m², изграђен на земљишту означеном као к.ч. број: 5368, КО Орловци,

- објекат површине 60,00 m², изграђен на земљишту означеном као к.ч. број: 3833, КО Орловци,

- објекат површине 60,00 m², изграђен на земљишту означеном као к.ч. број: 3854, КО Орловци,

- објекат површине 60,00 m², изграђен на земљишту означеном као к.ч. број: 3833, КО Орловци;

6) седамнаест (17) стамбених јединица, укупне површине 762,17 m², на којима је одлукама Владе Републике Српске, број: 04/1-012-167/07, од 8. фебруара 2007. године (“Службени гласник Републике Српске”, број 11/07), и број: 04/1-012-1630/08, од 26. јуна 2008. године (“Службени гласник Републике Српске”, број 66/08), извршен пренос права располагања са Министарства за избјеглице и расељена лица на Министарство рада и борачко-инвалидске заштите.

II

На основу ове одлуке, Министарство рада и борачко-инвалидске заштите и Град Приједор закључиће уговор о међусобним односима, којим ће детаљно регулисати права и обавезе уговорних страна.

III

Обавезује се Град Приједор да додјелу стамбених јединица врши у складу са Законом о правима бораца, војних инвалида и породица погинулих бораца Одбрамбено-отаџбинског рата Републике Српске (“Службени гласник Републике Српске”, број 134/11) и Уредбом о стамбеном збрињавању породица погинулих бораца и ратних војних инвалида Одбрамбено-отаџбинског рата Републике Српске.

IV

Ова одлука ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у “Службеном гласнику Републике Српске”.

Број: 04/1-012-2-951/15
14. маја 2015. године
Бања Лука

Предсједница
Владе,
Жељка Цвијановић, с.р.

667

На основу члана 14. Закона о експропријацији (“Службени гласник Републике Српске”, бр. 112/06, 37/07 и 110/08) и члана 43. став 3. Закона о Влади Републике Српске (“Службени гласник Републике Српске”, број 118/08), Влада Републике Српске, на 21. сједници, одржаној 14.05.2015. године, д о н о с и

ОДЛУКУ

О УТВРЂИВАЊУ ОПШТЕГ ИНТЕРЕСА

I

Утврђује се да је од општег интереса изградња комуналне инфраструктуре – саобраћајнице, утврђене по РП “Југ-3”, па се у ту сврху може извршити потпуна експропријација некретнина означених као:

- к.ч. број 398/33, “Њива”, њива у пов. од 444 m², уписана у зк. ул. број 5888 КО Бања Лука, на име Хоџић (Адем) Алије, Хоџић (Адем) Фадила и Хоџић (Адем) Зијада, сви са по 1/3 дијела, односно што се по новом премјеру односи на непокретност означену као к.ч. број 771/3 “Башта”, њива 2. класе, уписану у п.л. број 431/5 к.о. Бања Лука 5, на име посједника Хоџић (Адем) Алије, Хоџић (Адем) Фадила, Хоџић (Адем) Кадрије и Хоџић (Адем) Зијада, сви са по ¼ дијела.

II

Корисник експропријације је Град Бања Лука.

III

Ова одлука ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у “Службеном гласнику Републике Српске”.

Број: 04/1-012-2-949/15
14. маја 2015. године
Бања Лука

Предсједница
Владе,
Жељка Цвијановић, с.р.

668

На основу члана 14. Закона о експропријацији (“Службени гласник Републике Српске”, бр. 112/06, 37/07 и 110/08) и члана 43. став 3. Закона о Влади Републике Српске (“Службени гласник Републике Српске”, број 118/08), Влада Републике Српске, на 21. сједници, одржаној 14.05.2015. године, д о н о с и

ОДЛУКУ

О УТВРЂИВАЊУ ОПШТЕГ ИНТЕРЕСА

I

Утврђује се да је од општег интереса изградња инфраструктурних објеката у насељима Омарска и Козарац (атмосферска и фекална канализациона мрежа, уређај за пречишћавање, МБТС и прикључни високонапонски 20 КВ подземни кабел, приступни пут до уређаја за пречишћавање и објекат за смјештај дизел-агрегата и разводног ормара), па се у ту сврху може извршити потпуна експропријација некретнина означених као:

- к.ч. бр. 259/52, зв. “Шума”, у површини од 503 m², уписана у зк. ул. број 968 к.о. Омарска, као државна својина, што по новом премјеру одговара парцели означеној са к.ч. број 5793/1, у површини од 503 m², уписаној у п.л. број 539 к.о. Омарска, као посјед Пушац Мирка Даринке, рођ. Ивановић са дијелом 1/1;

- к.ч. бр. 685/3, зв. “Ораница”, у површини од 71 m², уписана у зк. ул. бр. 966 к.о. Омарска, као сувласништво Анђић, рођ. Прерад Стака са дијелом 10500/200448, Вучковац, рођ. Кукић Дева са дијелом 2100/200448, Стојаковић, рођ. Вучковац Драгојла са дијелом 525/200448, Вучковац, удата Павић Милка са дијелом 525/200448, Вучковац, удата Вујанић Душанка са дијелом 525/200448, Ђурђевић, удата Јокић Милева са дијелом 107/200448, Тинтор, удата Анђић Савка са дијелом 2380/200448, Анђић (Милоша) Душан са дијелом 3880/200448, Анђић (Раде) Новак са дијелом 12600/200448, Анђић (Ристе) Ђуро са дијелом 12600/200448, Анђић (Миле) Милан са дијелом 12600/200448, Анђић, рођ. Гаврановић Даринка са дијелом 5784/200448, Анђић, удата Пrica Стојанка са дијелом 5785/200448, Јањић (Душана) Бране са дијелом 144/200448, Јањић (Душана) Новак са дијелом 144/200448, Јањић Душана Ненад са дијелом 144/200448, Предојевић (Новака) Слободан са дијелом 1190/200448, Предојевић (Новака) Ђуро, са дијелом 1190/200448, државна својина са дијелом 2380/200448, АИПК “Агроунија” ООУР “Пољопривод” Приједор, укњижује се као носилац права коришћења са дијелом 2380/200448, Росић (Миле) Тривун са дијелом 630/200448, Тодић (Милана) Неђо са дијелом 2700/200448, Врбац (Ђорђа) Стево са дијелом 5/100224, Гаврановић (Марка) Милан са дијелом 2380/200448, Анђић (Радио-воја) Светозар са дијелом 985/10962, Анђић (Светозара) Велимир са дијелом 1500/175392, Анђић (Светозара) Рајко са дијелом 1500/175392, Стамболић (Миле) Рајко са дијелом 144/200448, Јокић Карамела, рођ. Микац са дијелом 57/100224, Јокић (Миодрага) Млађа са дијелом 57/100224, Тадић Радојка, удова Драге са дијелом 117/278400, Тадић (Драгутина) Милорад са дијелом 349/278400, Тадић (Драгутина) Петар са дијелом 117/278400, Тадић Добрила, удата Куртовић са дијелом 117/278400, Драгоњић (Драгомира) Јасенка са дијелом 241/200448, Кљајић (Милана) Душан са дијелом 1365/87696, Анђић (Богдана) Миле са дијелом 22495/400896, Анђић (Богдана) Милорад са дијелом 22505/400896, Анђић (Милована) Ново са дијелом 9520/200448, Рапанен (Драге) Радмила са дијелом 330/200448, Млинаревић, рођ. Грабеж (Милана) Стојка са дијелом 576/200448, Јагодић (Живка) Ранко са дијелом 230/200448, Пртић, рођ. Анђић (Драге) Драгица са дијелом 47016/1002240, Анђић (Драге) Обрад са дијелом 47016/501120, Радановић, рођ. Анђић (Драге) Добрила са дијелом 47016/1002240, Мамић, рођ. Анђић (Драге) Мира са дијелом 47016/1002240 и Гаврановић (Тихомира) Младен са дијелом 175/2784,

што по новом премјеру одговара парцели означеној са:

- к.ч. број 3865/3, у површини од 71 м², уписаној у п.л. број 1657 к.о. Омарска, као посјед Анђић (Светозара) Велимир са дијелом 1/1,

- к.ч. број 593/58, зв. "Пут", у површини од 28 м², уписаној у зк. ул. број 13 к.о. Омарска, као сувласништво: Тимарац (Саве) Новак са дијелом 1/6, Тимарац Деса, удата Јанић са дијелом 1/18, Јагодић (Осте) Драго са дијелом 1/36, Јагодић (Драге) Неђо са дијелом 1/36, Бакал (Јове) Милан са дијелом 1/84, Бакал Деса, удата Богдановић са дијелом 1/84, Бакал (Јована) Мирко са дијелом 1/84, Бакал (Јована) Ружица са дијелом 1/84, Бакал (Јована) Милош са дијелом 1/84, Средић (Луке) Јефто са дијелом 3/720, Тимарац (Косте) Живко са дијелом 2/45, Тимарац Љубица, удата Стакић са дијелом 2/45, Средић (Раде) Бранислав са дијелом 21/344, Малић (Душана) Владо са дијелом 23/5504, Петровић Стојанка, рођ. Граховац, кћи Милана са дијелом 59/5040, Петровић Дијана, кћи Уроша са дијелом 59/5040, Милетић, удата Тодић Ранка, кћи Милована са дијелом 2/225, Милетић, удата Кос Гордана, кћи Милована са дијелом 2/225, Милетић, удата Мркић Љиљана, кћи Милована са дијелом 2/225, Милетић (Милована) Миленко са дијелом 2/225, Анђић Доста, рођ. Вучковац са дијелом 1/192, Анђић (Драшка) Марија са дијелом 1/192, Анђић (Драшка) Милица са дијелом 1/192, Анђић (Драшка) Диана са дијелом 1/192, Гаврановић (Ђорђа) Слободан са дијелом 5/1344, Тимарац (Светозара) Ранко са дијелом 1/28, Каралић Невена, рођ. Анђић са дијелом 1/18, Вученовић (Драгоје) Милан са дијелом 16/19800, Тимарац (Милана) Милорад са дијелом 2384/19800, Тимарац (Божидара) Саша са дијелом 19/1344, Тимарац Љиљана, рођ. Михелчић са дијелом 19/1344, Тимарац (Божидара) Војислав са дијелом 19/1344, Петронић (Вида) Раде са дијелом 1/280, Дојчиновић, рођ. Петронић Душанка са дијелом 1/112, Шикман, рођ. Петронић Здравка са дијелом 1/80, Петровић Лукија (Уроша) Дубравка са дијелом 13/630, Талић, рођ. Тимарац (Саве) Даница са дијелом 1/18, Гаврановић, рођ. Тимарац (Саве) Милка са дијелом 1/18 и Тимарац Тодоровић (Саве) Доста са дијелом 1/18,

што по новом премјеру одговара парцели означеној са к.ч. број 4097/30, у површини од 28 м², уписаној у п.л. број 2093 к.о. Омарска, као посјед Тимарац (Милана) Милорад са дијелом 1/4, Тимарац (Светозара) Ранко са дијелом 2/4 и Вученовић (Драгоје) Милан са дијелом 1/4;

- к.ч. број 593/53, зв. "Њива", у површини од 44 м², уписана у зк. ул. бр. 13 к.о. СП Омарска као сувласништво Тимарац (Саве) Новак са дијелом 1/6, Тимарац Веса, удата Јанић са дијелом 1/18, Јагодић (Осте) Драго са дијелом 1/36, Јагодић (Драге) Неђо са дијелом 1/36, Бакал (Јове) Милан са дијелом 1/84, Бакал Веса, удата Богдановић са дијелом 1/84, Бакал (Јована) Мирко са дијелом 1/84, Бакал (Јована) Ружица са дијелом 1/84, Бакал (Јована) Милош са дијелом 1/84, Средић (Луке) Јефто, са дијелом 3/720, Тимарац (Косте) Живко са дијелом 2/45, Тимарац Љубица, удата Стакић са дијелом 2/45, Средић (Раде) Бранислав са дијелом 21/344, Малић (Душана) Владо са дијелом 23/5504, Петровић Стојанка, рођ. Граховац, кћи Милана са дијелом 59/5040, Петровић Дијана, кћи Уроша са дијелом 59/5040, Милетић, удата Томић Ранка, кћи Милована са дијелом 2/225, Милетић, удата Кос Гордана, кћи Милована са дијелом 2/225, Милетић, удата Павлетић Добрила, кћи Милована са дијелом 2/225, Милетић (Милована) Миленко са дијелом 2/225, Анђић Доста, рођ. Вучковац са дијелом 1/192, Анђић (Драшка) Марија са дијелом 1/192, Анђић (Драшка) Диана са дијелом 1/192, Гаврановић (Ђорђа) Слободан са дијелом 1/132, Глигић (Љубомира) Љубинко са дијелом 1/252, Средић Дражана, рођ. Росић са дијелом 5/1344, Тимарац (Светозара) Ранко са дијелом 1/28, Каралић Невена, рођ. Анђић са дијелом 1/18, Вученовић (Драгоје) Милан са дијелом 16/19800, Тимарац (Милана) Милорад са дијелом 2384/19800, Тимарац (Божидара) Саша са дијелом 19/1344, Тимарац Љиљана, рођ. Михелчић са дијелом 19/1344, Тимарац (Божидара) Војислав са дијелом 19/1344, Петронић (Вида) Раде са дијелом 1/280, Дојчиновић, рођ. Петронић Душанка са дијелом 1/112, Шикман, рођ. Петронић Здравка са дијелом 1/80, Петронић Лукија (Уроша) Дубравка са дијелом 13/630, Талић, рођ. Тимарац

(Саве) Даница са дијелом 1/18, Гаврановић, рођ. Тимарац (Саве) Милка са дијелом 1/18 и Тимарац Тодоровић (Саве) Доста са дијелом 1/18,

што по новом премјеру одговара парцели означеној са к.ч. број 4097/22, у површини од 44 м², уписаној у п.л. бр. 975 к.о. Омарска као посјед Тимарац (Милана) Милорад са дијелом 1/1;

- к.ч. број 1876/18, у површини од 60 м², уписана у п.л. број 2387 к.о. Козарац, као посјед Хушидић (Шефика) Сенад са дијелом 1/1,

- к.ч. број 3713/4, у површини од 94 м², уписана у п.л. бр. 2733 к.о. Козарац, као посјед Гунић (Хасана) Цавид са дијелом 1/1 (за наведену катастарску општину не постоји земљишна књига).

II

Корисник експроприације је Град Приједор.

III

Ова одлука ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у "Службеном гласнику Републике Српске".

Број: 04/1-012-2-950/15
14. маја 2015. године
Бања Лука

Предсједница
Владе,
Жељка Цвијановић, с.р.

669

На основу члана 348. ст. 4. и 6. Закона о стварним правима ("Службени гласник Републике Српске", бр. 124/08, 58/09 и 95/11) и члана 43. став 3. Закона о Влади Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", број 118/08), Влада Републике Српске, на 21. сједници, одржаној 14.05.2015. године, д о н о с и

ОДЛУКУ

I

Овом одлуком утврђују се предмет, услови и начин замјене непокретности (неизграђено градско грађевинско земљиште) у својини Републике Српске са непокретностима (неизграђеним градским грађевинским земљиштем) чији је носилац права својине Општина Пале.

II

Предмет замјене су непокретности у својини Републике Српске, укупне површине 10.390 м², односно земљиште означено као к.ч. број 2926/2173, у површини од 128 м², к.ч. број 2926/2184, у површини од 132 м², к.ч. број 2926/2185, у површини од 215 м², к.ч. број 2926/2196, у површини од 100 м², к.ч. број 2926/2198, у површини од 166 м², к.ч. број 2926/2199, у површини од 123 м², к.ч. 2926/2200, у површини од 123 м², број 2926/2201, у површини од 4040 м², к.ч. 2926/2212, у површини од 71 м², к.ч. 2926/2213, у површини од 10 м², и к.ч. 2926/2214, у површини од 139 м², све уписано у зк. ул. 7006 к.о. Пале и п.л. број 4456 к.о. Пале, као и земљиште означено као к.ч. број 1618/563, у површини од 1043 м², к.ч. број 1618/568, у површини од 144 м², к.ч. број 1711/47, у површини од 3775 м², и к.ч. број 1618/556, у површини од 181 м², све уписано у п.л. број 766 к.о. Прача Горња за неизграђено градско грађевинско земљиште у својини Општине Пале означено као к.ч. број 1710/3, површине од 11.850 м², уписано у п.л. број 704 к.о. Пале.

III

Замјена непокретности које су предмет ове одлуке је у интересу општег и социјалног напретка грађана, у циљу реализације спроведбених планских аката на подручју општине Пале, као и ради даљег развоја туристичке инфраструктуре на подручју Јахорине.

IV

Ближи услови и начин замјене непокретности из тачке I ове одлуке, који ће бити закључен између Владе Републике Српске - Министарства трговине и туризма и Општине Пале.

V

Овлашћује се министар трговине и туризма да закључи уговор о замјени непокретности које су предмет ове одлуке, уз претходно прибављено мишљење Правобранилаштва Републике Српске.

VI

Ова одлука ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у “Службеном гласнику Републике Српске”.

Број: 04/1-012-2-922/15
14. маја 2015. године
Бања Лука

Предсједница
Владе,
Жељка Цвијановић, с.р.

670

На основу члана 43. став 3. Закона о Влади Републике Српске (“Службени гласник Републике Српске”, број 118/08), члана 15. Закона о почетном билансу стања у поступку приватизације државног капитала у предузећима (“Службени гласник Републике Српске”, број 24/98), члана 8. Закона о Фонду за управљање некретностима и потраживањима у власништву Републике Српске (“Службени гласник Републике Српске”, број 28/13) и члана 14. Закона о имовини и потраживањима којима управља Фонд за управљање некретностима и потраживањима Републике Српске (“Службени гласник Републике Српске”, бр. 29/10 и 11/15), Влада Републике Српске, на 21. сједници, одржаној 14.05.2015. године, доноси

ОДЛУКУ

**О ДАВАЊУ САГЛАСНОСТИ ПРЕДУЗЕЋУ “БИЛЕЋАНКА”
ТК АД У СТЕЧАЈУ, БИЛЕЋА, ЗА СПРОВОЂЕЊЕ
ПОСТУПКА И ПРОДАЈУ НЕКРЕТНИНА ВАН
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ**

I

Даје се сагласност предузећу “Билећанка” ТК ад. у стецају, Билећа, за спровођење поступка и продају некретнина ван Републике Српске:

1. зграда пословних услуга - Пословни објекат - складиште у Врчину, Република Србија, изграђена на парцели 2639/1, звана “Црквиште”, земљиште под зградом - објекат, површине 497 м² и њива 2. класе, површине 3744 м², укупно 4241 м², уписана у лист непокретности број 9936 к.о. Врчин са правом коришћења на земљишту - државна својина и друштвена својина на објекту у корист Републике Србије, Текстилни комбинат РО “Билећанка” Билећа, са 1/1 дијела;

2. трособан стан са нуспросторијама у високом приземљу лијево, изграђен на парцели 3419, ознаке земљишта, кућа по. бр. 1479 и двориште на Мажуранићевом тргу бр. 1 и Улице Браће Кавурића бр. 33, површине 802 м², уписан у извадак из земљишне књиге број 5201, подуложак број 2, к.о. Град Загреб, друштвено власништво 1/1 дијела, са укњибом права коришћења у корист: 1. Радне организације “Соко Мостар”, Мостар са ½ дијела, и 2. Радне организације “Билећанка”, Текстилни комбинат Билећа са ½ дијела;

3. некретнине у Скопљу, дијелови просторија, и то 6, 8 и 9 у Снабдјевачком центру I Скопље-Север-Чаир, стечени на основу Уговора о купопродаји дијелова просторија бр. 5285, 5287 и 5288, закључен 25.12.1973. године, између “Билећанке” текстилни комбинат Билећа и Завода за стамбено-комунално становање, Скопље.

II

Средства остварена продајом у стецајном поступку у висини продајне цијене уплатити на рачун Фонда за управљање некретностима и потраживањима у власништву Републике Српске ад. Бања Лука.

III

За реализацију ове одлуке задужују се Министарство индустрије, енергетике и рударства, Министарство финан-

сија и Инвестиционо-развојна банка Републике Српске ад. Бања Лука, која управља Фондом за управљање некретностима и потраживањима у власништву Републике Српске ад. Бања Лука.

IV

Ова одлука ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у “Службеном гласнику Републике Српске”.

Број: 04/1-012-2-952/15
14. маја 2015. године
Бања Лука

Предсједница
Владе,
Жељка Цвијановић, с.р.

671

На основу члана 8. Закона о мирном рјешавању радних спорова (“Службени гласник Републике Српске”, бр. 71/09 и 100/11), члана 16. тачка 5. Закона о систему јавних служби (“Службени гласник Републике Српске”, број 68/07), члана 7. Закона о министарским, владиним и дугим именованима Републике Српске (“Службени гласник Републике Српске”, број 41/03), тачке VI Одлуке о оснивању ЈУ “Агенција за мирно рјешавање радних спорова”, члана 14. став 2. Статута ЈУ “Агенција за мирно рјешавање радних спорова” и члана 43. став 3. Закона о Влади Републике Српске (“Службени гласник Републике Српске”, број 118/08), Влада Републике Српске, на 21. сједници, одржаној 14.05.2015. године, доноси

ОДЛУКУ

**О УТВРЂИВАЊУ СТАНДАРДА И КРИТЕРИЈУМА ЗА
ИЗБОР И ИМЕНОВАЊЕ ЈЕДНОГ ЧЛАНА УПРАВНОГ
ОДБОРА ЈУ “АГЕНЦИЈА ЗА МИРНО РЈЕШАВАЊЕ
РАДНИХ СПОРОВА”**

I

Овом одлуком ближе се утврђују стандарди и критеријуми за избор и именовање једног члана Управног одбора ЈУ “Агенција за мирно рјешавање радних спорова” Бања Лука.

Под критеријумима за избор и именовање из претходног става сматрају се степен образовања, стручно знање, радно искуство, као и други услови и стандарди утврђени овом одлуком.

II

Кандидати за функцију из тачке I ове одлуке, поред услова прописаних Законом о министарским, владиним и другим именованима Републике Српске, морају испуњавати опште и посебне критеријуме и услове утврђене овом одлуком.

Општи услови:

- да су држављани Републике Српске или Босне и Херцеговине,

- да су старији од 18 година,

- да нису отпуштени из државне службе на било којем нивоу у Босни и Херцеговини (било на нивоу државе или ентитета) као резултат дисциплинске мјере на било којем нивоу власти у Републици Српској у периоду од три године прије дана објављивања упражњење позиције,

- да се против њих не води кривични поступак и

- да се на њих не односи члан IX став 1. Устава БиХ.

Посебни услови:

- да има високу стручну спрему (VII степен),

- да има најмање три године радног искуства у струци,

- да је својим досадашњим радом доказао да може обављати најодговорније послове из дјелатности Агенције.

III

Члана Управног одбор, на основу спроведеног јавног конкурса и приједлога комисије за избор, именује Влада Републике Српске, на период од четири године.

Комисију за избор именује Влада Републике Српске, у складу са критеријумима утврђеним овом одлуком.

IV

У комисију за избор именоване се лица која имају професионално знање на истом или вишем нивоу за који се спроводи поступак, те лица која су упозната са одредбама Закона о министарским, владиним и другим именованима Републике Српске.

Комисију за избор чини пет чланова, од којих су три члана државни службеници Владе Републике Српске који познају област рада и социјалног дијалога, док су остала два члана представници репрезентативних социјалних партнера који су познаваоци наведене проблематике.

V

Ова одлука ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у “Службеном гласнику Републике Српске”.

Број: 04/1-012-2-941/15
14. маја 2015. године
Бања Лука

Предсједница
Владе,
Жељка Цвијановић, с.р.

672

На основу члана 8. Закона о министарским, владиним и другим именованима Републике Српске (“Службени гласник Републике Српске”, број 41/03), члана 16. тачка 5. Закон о систему јавних служби (“Службени гласник Републике Српске”, број 68/07), члана 8. Закона о мирном рјешавању радних спорова (“Службени гласник Републике Српске”, бр. 71/09 и 100/11), тачке VI Одлуке о оснивању ЈУ “Агенција за мирно рјешавање радних спорова”, члана 14. став 2. Статута ЈУ “Агенција за мирно рјешавање радних спорова” и члана 43. став 3. Закона о Влади Републике Српске (“Службени гласник Републике Српске”, број 118/08), Влада Републике Српске, на 21. сједници, одржаној 14.05.2015. године, доноси

ОДЛУКУ

О РАСПИСИВАЊУ ЈАВНОГ КОНКУРСА ЗА ИЗБОР И ИМЕНОВАЊЕ ЈЕДНОГ ЧЛАНА УПРАВНОГ ОДБОРА ЈУ “АГЕНЦИЈА ЗА МИРНО РЈЕШАВАЊЕ РАДНИХ СПОРОВА”

I

Расписује се Јавни конкурс за избор и именовање једног члана Управног одбора ЈУ “Агенција за мирно рјешавање радних спорова” Бања Лука.

II

Општи и посебни услови и критеријуми за избор и именовање чланова Управног одбора ЈУ “Агенција за мирно рјешавање радних спорова” Бања Лука прописани су Одлуком Владе Републике Српске о утврђивању стандарда и критеријума за избор и именовање чланова Управног одбора ЈУ “Агенција за мирно рјешавање радних спорова” Бања Лука.

III

Рок за подношење пријава на Конкурс из тачке I ове одлуке је 15 дана од дана расписивања Јавног конкурса.

Јавни конкурс за избор и именовање чланова Управног одбора ЈУ “Агенција за мирно рјешавање радних спорова” Бања Лука објавиће се у “Службеном гласнику Републике Српске” и у дневном листу “Независне новине”.

IV

Поступак избора, укључујући преглед приспјелих пријава на Конкурс и предлагање кандидата, у складу са утврђеним критеријумима, извршиће Комисија за избор чланова Управног одбора ЈУ “Агенција за мирно рјешавање радних спорова” Бања Лука.

V

За спровођење ове одлуке задужује се Министарство рада и борачко-инвалидске заштите.

VI

Ова одлука ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у “Службеном гласнику Републике Српске”.

Број: 04/1-012-2-940/15
14. маја 2015. године
Бања Лука

Предсједница
Владе,
Жељка Цвијановић, с.р.

673

На основу члана 43. став 3. Закона о Влади Републике Српске (“Службени гласник Републике Српске”, број 118/08), а у вези са чланом 28. став 2. Закона о државним службеницима (“Службени гласник Републике Српске”, бр. 118/08, 117/11 и 37/12) и чланом 81. став 2. Закона о републичкој управи (“Службени гласник Републике Српске”, бр. 118/08, 11/09, 74/10, 86/10, 24/12 и 121/12), Влада Републике Српске, на 22. сједници, одржаној 22.05.2015. године, доноси

ОДЛУКУ

О ДАВАЊУ САГЛАСНОСТИ НА ПРАВИЛНИК О ИЗМЈЕНАМА И ДОПУНАМА ПРАВИЛНИКА О УНУТРАШЊОЈ ОРГАНИЗАЦИЈИ И СИСТЕМАТИЗАЦИЈИ РАДНИХ МЈЕСТА У ГЕНЕРАЛНОМ СЕКРЕТАРИЈАТУ ВЛАДЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ

I

Даје се сагласност на Правилник о измјенама и допунама Правилника о унутрашњој организацији и систематизацији радних мјеста у Генералном секретаријату Владе Републике Српске.

II

Ова одлука ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у “Службеном гласнику Републике Српске”.

Број: 04/1-012-2-959/15
22. маја 2015. године
Бања Лука

Предсједница
Владе,
Жељка Цвијановић, с.р.

674

На основу члана 32. став 2. тачка в) Закона о развоју малих и средњих предузећа (“Службени гласник Републике Српске”, број 50/13), члана 14. став 1. Статута Републичке агенције за развој малих и средњих предузећа (“Службени гласник Републике Српске”, број 94/13) и члана 43. став 3. Закона о Влади Републике Српске (“Службени гласник Републике Српске”, број 118/08), Влада Републике Српске, на 21. сједници, одржаној 14.05.2015. године, доноси

ОДЛУКУ

О ДАВАЊУ САГЛАСНОСТИ НА ПРАВИЛНИК О УНУТРАШЊОЈ ОРГАНИЗАЦИЈИ И СИСТЕМАТИЗАЦИЈИ РАДНИХ МЈЕСТА У РЕПУБЛИЧКОЈ АГЕНЦИЈИ ЗА РАЗВОЈ МАЛИХ И СРЕДЊИХ ПРЕДУЗЕЋА

I

Даје се сагласност на Правилник о унутрашњој организацији и систематизацији радних мјеста у Републичкој агенцији за развој малих и средњих предузећа.

II

Ова одлука ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у “Службеном гласнику Републике Српске”.

Број: 04/1-012-2-947/15
14. маја 2015. године
Бања Лука

Предсједница
Владе,
Жељка Цвијановић, с.р.

675

На основу члана 19. став 1. тачка 2. Закона о систему јавних служби (“Службени гласник Републике Српске”, бр.

68/07 и 109/12) и члана 43. ст. 1. и 3. Закона о Влади Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", број 118/08), Влада Републике Српске, на 21. сједници, одржаној 14.05.2015. године, д о н о с и

ОДЛУКУ

О ДАВАЊУ САГЛАСНОСТИ НА СТАТУТ О ИЗМЈЕНИ СТАТУТА ЈАВНЕ УСТАНОВЕ ДОМ ЗА СТАРИЈА ЛИЦА БАЊА ЛУКА

I

Даје се сагласност на Статут о измјени статута Јавне установе Дом за старија лица Бања Лука, број: 211-1/05/15, од 04.05.2015. године.

II

За реализацију ове одлуке задужују се Министарство здравља и социјалне заштите и органи управљања Јавне установе Дом за старија лица Бања Лука.

III

Ова одлука ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у "Службеном гласнику Републике Српске".

Број: 04/1-012-2-948/15
14. маја 2015. године
Бања Лука

Предсједница
Владе,
Жељка Цвијановић, с.р.

676

На основу члана 53. Закона о јавним предузећима ("Службени гласник Републике Српске", бр. 75/04 и 78/11), члана 180. и члана 442. став 2. Закона о привредним друштвима ("Службени гласник Републике Српске", бр. 127/08 и 58/09) и члана 43. став 3. Закона о Влади Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", број 118/08), Влада Републике Српске, на 21. сједници, одржаној 14.05.2015. године, д о н о с и

ОДЛУКУ

О ИЗМЈЕНИ И ДОПУНИ ОДЛУКЕ О ПРОМЈЕНИ ОБЛИКА ОРГАНИЗОВАЊА ОСНОВНОГ ДРЖАВНОГ ПРЕДУЗЕЋА УТРЦ "ТЕРМЕ-ОЗРЕН" ПЕТРОВО

I

У тачки I Одлуке о промјени облика организовања Основног државног предузећа УТРЦ "Терме-Озрен" Петрово, број: 04/1-012-2-2241/11, од 6. октобра 2011. године ("Службени гласник Републике Српске", број 105/11), послје ријечи: "(у даљем тексту: Друштво)" додају се запета и ријечи: "и усклађивање организације Друштва са Законом о привредним друштвима и Законом о јавним предузећима".

II

У тачки 2. подтачка 4. мијења се и гласи:
"Сједиште Друштва је у Какмужу, општина Петрово".

III

У тачки 3. послје ријечи: "79.90 - остале резервацијске услуге и припадајуће дјелатности" додају се ријечи: "и послове спољнотрговинског промета у оквиру регистроване дјелатности".

IV

Ова одлука ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у "Службеном гласнику Републике Српске".

Број: 04/1-012-2-955/15
14. маја 2015. године
Бања Лука

Предсједница
Владе,
Жељка Цвијановић, с.р.

677

На основу члана 23, а у складу са чл. 21, 22. и 53. Закона о концесијама ("Службени гласник Републике Српске", број 59/13, у даљем тексту: Закон), и члана 43. став

6. Закона о Влади Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", број 118/08), на приједлог Комисије за концесије Републике Српске, Влада Републике Српске, на 21. сједници, одржаној 14.05.2015. године, д о н о с и

Р Ј Е Ш Е Њ Е

О ИЗБОРУ НАЛПОВОЉНИЈЕГ ПОНУЂАЧА У ДОДЈЕЛИ КОНЦЕСИЈЕ ЗА ЕКСПЛОАТАЦИЈУ ТЕХНИЧКОГ ГРАЂЕВИНСКОГ КАМЕНА-СЕРПЕНТИНИТА НА ЛЕЖИШТУ "ВРАНИЋ" КОД ПРИЈЕДОРА

1. Привредном друштву "Нискоградња - Марјановић" д.о.о. Приједор (у даљем тексту: Концесионар) додјељује се концесија за експлоатацију грађевинског камена-серпентинита на лежишту "Вранић" код Приједора, које се налази на око 10 км сјеверозападно од Приједора, на западним падинама брда Вранић. Према Елаборату о класификацији, категоризацији и прорачуну резерви серпентинита као техничког грађевинског камена на лежишту "Вранић" код Приједора, са стањем 31.05.2014. године, потврђене количине билансних резерви серпентинита износе 455.645 м³. Пројекат подразумијева отварање новог каменолома техничког грађевинског камена на лежишту "Вранић" код Приједора. Експлоатација на предметном лежишту одвијаће се површинском методом откопавања, на начин којим се обезбеђују оптимално искоришћавање минералне сировине, безбједност људи, објеката и имовине, а у складу са одобреном техничком документацијом. Процијењена вриједност укупне инвестиције износи 322.000,00 КМ. Планирана годишња производња износи 50.000 м³ равног серпентинита.

2. Концесија из тачке 1. овог рјешења додјељује се на период од десет (10) година, рачунајући од дана закључења уговора о концесији.

3. За коришћење концесије из тачке 1. овог рјешења Концесионар се обавезује на уредно плаћање концесионе накнаде.

Концесионар је дужан прије закључења уговора о концесији уплатити у корист буџета Републике Српске једнократно концесиону накнаду за уступљено право у износу од 9.660,00 КМ, која се уплаћује при закључењу уговора о концесији. Висина концесионе накнаде за право коришћења предмета концесије износи 3,6% од укупног годишњег прихода оствареног обављањем концесионе дјелатности.

4. Министарство индустрије, енергетике и рударства обавезно је да у року од 30 дана Комисији за концесије Републике Српске достави приједлог уговора о концесији ради давања сагласности на исти.

5. Овлашћује се Министарство индустрије, енергетике и рударства да са Концесионаром закључи уговор о концесији, којим ће се ближе уредити концесиони однос.

6. Ако Концесионар у року од 60 дана од дана ступања на снагу овог рјешења не потпише уговор о концесији, губи сва права утврђена овим рјешењем.

7. Ово рјешење ступа на снагу наредног дана од дана објављивања у "Службеном гласнику Републике Српске".

Број: 04/1-012-2-956/15
14. маја 2015. године
Бања Лука

Предсједница
Владе,
Жељка Цвијановић, с.р.

678

На основу члана 43. став 6. Закона о Влади Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", број 118/08), Влада Републике Српске, на 21. сједници, одржаној 14.05.2015. године, д о н о с и

Р Ј Е Ш Е Њ Е

О ДАВАЊУ САГЛАСНОСТИ ЗА ПОПУНУ УПРАЖЊЕНОГ РАДНОГ МЈЕСТА У ГЕНДЕР ЦЕНТРУ - ЦЕНТРУ ЗА ЈЕДНАКОСТ И РАВНОПРАВНОСТ ПОЛОВА РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ

1. Даје се сагласност Гендер центру - Центру за једнакост и равноправност полова Републике Српске за по-

пуну упражњеног радног мјеста државног/е службеника/це:

- виши/а стручни/а сарадник/ца за координацију, едукацију и сарадњу...1 извршилац/тељица.

2. Задужује се Гендер центар - Центар за једнакост и равноправност полова Републике Српске да попуно упражњеног радног мјеста изврши у складу са законом прописаном конкурсном процедуром.

3. Ово рјешење ступа на снагу наредног дана од дана објављивања у "Службеном гласнику Републике Српске".

Број: 04/1-012-2-944/15
14. маја 2015. године
Бања Лука

Предсједница
Владе,
Жељка Цвијановић, с.р.

679

На основу члана 45. став 1. тачка д) Закона о концесијама ("Службени гласник Републике Српске", број 59/13) и члана 43. став 6. Закона о Влади Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", број 118/08), Влада Републике Српске, на 21. сједници, одржаној 14.05.2015. године, д о н о с и

Р Ј Е Ш Е Њ Е

О ДАВАЊУ САГЛАСНОСТИ О СПОРАЗУМНОМ ПРЕСТАНКУ УГОВОРА О КОНЦЕСИЈИ, број: 05.09/310-121/09, од 26.02.2010. године

1. Даје се сагласност на Уговор о споразумном престанку Уговора о концесији за истраживање и експлоатацију керамичких полиминералних глина и кварцног пијеска на локалитету "Кечковац" Сочковац, општина Петрово, број: 05.07/310-121/09, од 26.02.2010. године.

2. За закључивање Уговора о споразумном престанку Уговора о концесији из тачке 1. овог рјешења овлашћује се Петар Ђокић, министар индустрије, енергетике и рударства.

3. Уговор о споразумном престанку Уговора о концесији закључиће се у року од 30 дана од дана ступања на снагу овог рјешења.

4. Ово рјешење ступа на снагу наредног дана од дана објављивања у "Службеном гласнику Републике Српске".

Број: 04/1-012-2-958/15
14. маја 2015. године
Бања Лука

Предсједница
Владе,
Жељка Цвијановић, с.р.

Генерални секретаријат Владе Републике Српске

На основу члана 81. став 2. Закона о републичкој управи ("Службени гласник Републике Српске", бр. 118/08, 11/09, 74/10, 86/10, 24/12 и 121/12), члана 28. став 1. Уредбе о начелима за унутрашњу организацију и систематизацију радних мјеста у републичким органима управе Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", бр. 18/09 и 105/11), члана 10. Уредбе о радним мјестима намјештеника ("Службени гласник Републике Српске", бр. 18/09, 131/10 и 8/11) и члана 9. Уредбе о категоријама и звањима државних службеника ("Службени гласник Републике Српске", бр. 18/09, 131/10 и 8/11), генерални секретар Владе Републике Српске, уз сагласност Владе Републике Српске, д о н о с и

П РА В И Л Н И К

О ИЗМЈЕНАМА И ДОПУНАМА ПРАВИЛНИКА О УНУТРАШЊОЈ ОРГАНИЗАЦИЈИ И СИСТЕМАТИЗАЦИЈИ РАДНИХ МЈЕСТА У ГЕНЕРАЛНОМ СЕКРЕТАРИЈАТУ ВЛАДЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ

Члан 1.

У Правилнику о унутрашњој организацији и систематизацији радних мјеста у Генералном секретаријату Владе Републике Српске у члану 26. број: "47" замјењује се бројем: "48", број: "70" замјењује бројем: "73", број: "49" замјењује се бројем: "51" и број: "14" замјењује се бројем: "15".

У члану 28. у тачки 5. послјије ријечи: "Број извршилаца" број: "1" замјењује се бројем: "2".

У пододјелку б) у тачки 1.1а. послјије ријечи: "Број извршилаца" број: "1" замјењује се бројем: "2", послјије ријечи: "финансијске студије" ријеч: "или" брише се и додаје се запета, а послјије ријечи: "правни факултет" додају се ријечи: "економски факултет, електротехнички факултет, технички факултет, природноматематички факултет, пољопривредни факултет или технолошки факултет".

У пододјелку в) тачка 2. "Виши сарадник за представке грађана" брише се, а у тачки 3. послјије ријечи: "Број извршилаца" број: "1" замјењује се бројем: "2".

Члан 2.

У члану 32. додаје се нова тачка 2, која гласи:

"2. Стручни савјетник

Опис послова: помаже помоћнику генералног секретара Владе за информационе технологије у изради и спровођењу стратегије политике и имплементације електронских сервиса е-Владе; прати примјену прописа, методологија и стандарда у области информационих технологија; анализира ажурност свакодневних информатичких потреба Владе и организационих јединица Генералног секретаријата Владе, као и учинак обављених послова; учествује у изради и праћењу плана обуке државних службеника и корисника Информационог система Владе; пружа стручну помоћ запосленима у Сектору. Обавља и друге послове по налогу помоћника генералног секретара Владе за информационе технологије.

Намјештеник прве категорије са високом стручном спремом.

Број извршилаца: 1.

Услови: VII степен стручне спреме, електротехнички факултет и најмање двије године радног искуства у траженом степену образовања."

Досадашње т. 2. и 3. постају т. 3 и 4.

У тачки 3. послјије ријечи: "Број извршилаца" број: "3" замјењује се бројем: "2".

Члан 3.

У члану 33. пододјелак а) тачка 2.4. мијења се и гласи:

"Књиговођа основних средстава и ситног инвентара

Опис послова: води књигу основних средстава и ситног инвентара; разврстава основна средства по групама и обрачунава амортизацију и ревалоризацију; усаглашава стање у књизи основних средстава са стањем у Главној књизи и врши корекције сваке промјене; прави статистичке и остале извјештаје за друге кориснике на основу књиге основних средстава; обавља све послове за Фонд солидарности; води евиденцију и контролу утрошка горива за аутомобиле Генералног секретаријата Владе. Обавља и друге послове по налогу начелника Одјељења за рачуноводство и финансије.

Намјештеник треће категорије са високом стручном спремом.

Број извршилаца: 1.

Услови: VII степен стручне спреме, економски факултет, факултет за пословне и финансијске студије или висока школа - смјер за менаџмент, пословање и пословну економију и најмање једна година радног искуства у траженом степену образовања."

Тачка 2.5. мијења се и гласи:

"Виши сарадник за послове обрачуна и личних примања

Опис послова: обрачунава сва лична примања запослених са порезима и доприносима, у систем Централног обрачуна плата уноси матичне податке за раднике и врши измјену матичних података, у модулу за обрачун плата додаје и уклања елементе за обрачун плате радника, дефинише нове елементе, покреће обрачун плата, даје одобрење за исплату и врши процес књижења у главну књигу; врши администрирање свих личних примања, плата и накнада, као и послове за рефундацију исплаћених средстава од фондова; врши обрачун обавеза по основу уговора о привременим и повременим пословима, уговорима о дјелу и уговора о волонтирању, израђује и доставља податке за матичну евиденцију из пензијског и инвалидског осигурања, мјесечни извјештај о запосленима и платама запослених Републичком заводу за статистику (РАД 1), израђује мјесечне обавјештајне пријаве за републички орган управе надлежан за контролу обрачуна и уплате доприноса и пореза - Пореска управа Републике Српске (образац 1002) и остале извјештаје; сачињава обрасце за трезорско пословање трошкова службених путовања и аконтације за исте, уноси их у систем трезора, води евиденцију и извршава раздужење и правдање аконтација у Главној књизи трезора. Води евиденцију рачуна плаћених виза картицом Генералног секретаријата Владе, врши раздужење и правдање истих у главној књизи трезора. Попуњава обрасце за кредит, прати реализацију административних забрана и обавеза по

њима. Обавља и друге послове по налогу начелника Одјељења за рачуноводство и финансије.

Намјештеник треће категорије са високом стручном спремом.

Број извршилаца: 1.

Услови: VII степен стручне спреме, економски факултет, факултет за пословне и финансијске студије или висока школа - смјер за менаџмент, пословање и пословну економију и најмање једна година радног искуства у траженом степену образовања.”

У пододјелку в) у тачки 4.3. Сарадник за административне послове ријечи: “Намјештеник друге категорије са вишом стручном спремом” замјењују се ријечима: “Намјештеник прве категорије са средњом стручном спремом”, а услови се мијењају и гласе: “IV степен стручне спреме, економска школа, техничка школа или управна школа и најмање шест мјесеци радног искуства у траженом степену образовања.”

Послије тачке 4.5. додаје се нова тачка 4.6. и гласи:

“4.6. Сарадник на достави унутрашње и спољне поште и других материјала

Опис послова: обавља послове доставе који обухватају унутрашњу и спољну доставу поште и других материјала, као што су: пријем и преузимање поште, предаја и завођење исте на протокол, ношење и доношење докумената службама и запосленима, помаже на пословима паковања поште ради њене отпреме, копира, слаже и увезује копирани материјал, врши доставу писмена физичким и правним лицима и обавља друге послове по налогу непосредног руководиоца. За свој рад одговара руководиоцу Одсеја за административно-техничке послове.

Намјештеник прве категорије са средњом стручном спремом.

Број извршилаца: 1.

Услови: IV степен стручне спреме, економска школа, техничка школа или управна школа и најмање шест мјесеци радног искуства у траженом степену образовања.”

Члан 4.

Овај правилник ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у “Службеном гласнику Републике Српске”.

Број: 04.5.02/120-207/15
19. маја 2015. године
Бања Лука

Генерални секретар
Владе,
Владо Благојевић, с.р.

680

На основу члана 70. и члана 82. став 2. Закона о републичкој управи (“Службени гласник Републике Српске”, бр. 118/08, 11/09, 74/10, 86/10, 24/12 и 121/12), а у вези са тачком 3. Одлуке Владе Републике Српске, број: 04/1-020-2-394/15, од 26. фебруара 2015. године (“Службени гласник Републике Српске”, број 18/15), министар пољопривреде, шумарства и водопривреде д о н о с и

П РА В И Л Н И К

О НАЧИНУ И УСЛОВИМА КОРИШЋЕЊА СРЕДСТАВА ЗА СУФИНАНСИРАЊЕ ЈАВНЕ УСТАНОВЕ ПОЉОПРИВРЕДНИ ИНСТИТУТ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ, БАЊА ЛУКА - НАУЧНОИСТРАЖИВАЧКИ ИНСТИТУТ

Члан 1.

Овим правилником утврђују се начин, поступак дојеле и контрола намјенског утрошка новчаних средстава текућег гранта Јавној установи Пољопривредни институт Републике Српске, Бања Лука - научноистраживачки институт, у складу са Одлуком о давању сагласности на распоред средстава текућег гранта.

Члан 2.

(1) Средства за суфинансирање Јавне установе Пољопривредни институт Републике Српске, Бања Лука - научноистраживачки институт из члана 1. овог правилника, у складу са Програмом рада Пољопривредног института Републике Српске за 2015. годину са финансијским планом (у даљем тексту: Програм рада), Јавна установа Пољопривредни институт Републике Српске, Бања Лука - научноистраживачки институт (у даљем тексту: корисник) користиће за обављање програмских активности, основних, примјенијених и развојних истраживања из области пољопривреде и заштите, уређења, планирања и коришћења

пољопривредног земљишта, а који су од општег интереса, односно стратешког значаја за Републику Српску.

(2) Средства из става 1. овог члана обезбјеђују се у буџету Републике Српске као средства текућег гранта Министарства пољопривреде, шумарства и водопривреде (у даљем тексту: Министарство) на позицији 415 200.

Члан 3.

(1) Право на новчана средства из члана 1. овог правилника остварује се за следеће намјене:

- 1) трошкове материјала, горива и енергије,
- 2) трошкове зарада, накнаде зарада и остале лични расходе,
- 3) трошкове производних услуга и
- 4) нематеријалне трошкове.

(2) Преглед трошкова из става 1. овог члана приказан је на Обрасцу број 1, који се налази у Прилогу овог правилника и чини његов саставни дио.

Члан 4.

Корисник подноси Министарству квартално захтјев за дојелу новчаних средстава заједно са Планом утрошка средстава који мора да садржи тражени износ средстава по појединим активностима са дефинисаним конкретним врстама трошкова.

Члан 5.

Новчана средстава за суфинансирање корисника након обраде захтјева Министарство одобрава квартално, а на основу рјешења министра пољопривреде, шумарства и водопривреде, у складу са средствима распоређеним кварталним финансијским планом потрошње.

Члан 6.

(1) Новчана средства из члана 2. овог правилника корисник је дужан да користи намјенски у складу са Планом утрошка средстава и Програмом рада, конкретно одобреним врстама трошкова и рационалним коришћењем буџетских средстава.

(2) Корисник је обавезан да достави извјештај о намјенском утрошку средстава Министарству квартално, а најкасније 15 дана од дана последње дознаке финансијских средстава за квартал за који се извјештај подноси.

(3) Извјештај из става 2. овог члана састоји се од:

- 1) извјештаја о реализацији активности и
- 2) финансијског извјештаја.

(4) Извјештај о реализацији (резултатима Програма) активности из става 3. тачка 1) овог члана треба да садржи квартални табеларни извјештај програмских активности о планираним и оствареним резултатима, односно годишњи извјештај о реализованим циљевима Програма.

(5) Финансијски извјештај из става 3. тачка 2) овог члана Пољопривредни институт је обавезан да доставља на Обрасцу број 2, који се налази у Прилогу овог правилника и чини његов саставни дио, уз обавезно достављање доказа о утрошку означених средстава (копије фактура, фискалних рачуна, аналитичка картица на крају године, као и изјава да предметна активност није финансирана из других извора).

(6) Поред извјештаја из става 3. овог члана корисник је дужан да достави Министарству за трошкове из члана 3. став 1. тачка 2) овог правилника спецификацију са именима, проведеном радном времену, износом плате за свако лице ангажовано на реализацији програмских активности и подацима о програму на којем је лице ангажовано.

Члан 7.

(1) Ако у току године дође до измјене Плана коришћења средстава корисника, корисник је дужан да Министарству достави захтјев за измјене наведеног плана.

(2) Министарство ће прихватити захтјев ако, на основу провере оправданости измјене Плана коришћења средстава, утврди да је захтјев оправдан.

Члан 8.

На основу прегледа оправданости Плана коришћења и измјене Плана коришћења средстава корисника, Министарство може, ако оцијени као потребно, извршити контролу утрошка средстава на лицу мјеста.

Члан 9.

У случају да корисник не оправда утрошак средства према Плану коришћења средстава, Министарство задржава право да обустави даљу исплату средстава.

Члан 10.

Овај правилник ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у "Службеном гласнику Републике Српске".

Број: 12.03-052-3633/15
12. маја 2015. године

Министар,
Др Стево Мирјанић, с.р.

ПРИЛОГ

Образац 1.

КЛАСА 5	РАСХОДИ
51	Трошкови материјала, горива и енергије
51100	Трошкови основног материјала и сировина за израду учинака
51110	Трошкови помоћног материјала за израду учинака
51200	Утрошени материјал у промету производа и услуга
51230	Утрошени ситни алат и инвентар
51240	Материјал и дијелови утрошени за текуће одржавање основних средстава
51300	Трошкови горива и мазива за машине
51330	Трошкови електричне енергије
51350	Трошкови плина
51360	Трошкови топлотне енергије
52	Трошкови зарада, накнада зарада и осталих личних расхода
53	Трошкови производних услуга
53000	Трошкови производних услуга на изради производа
53003	Трошкови услуга жетве
53100	Трошкови транспортних услуга
53200	Трошкови за услуге на текућем одржавању основних средстава
53210	Трошкови одржавања пољопривредне механизације
53330	Закупнина земљишта
53334	Закупнина опреме
55	Нематеријални трошкови
55090	Остале непроизводне услуге (стручна контрола, интернет, одржавање апликативног софтвера и сл.)
55210	Премија осигурања усјева
55260	Премије за обавезно осигурање лица

Образац 2.

Финансијски извјештај о намјенском утрошку средстава текуће помоћи Министарства пољопривреде, шумарства и водопривреде са позиције 415 200 Јавне установе Пољопривредни институт Републике Српске, Бања Лука - научноистраживачки институт, за период од _____ до _____.

Износ дозначених средстава _____ КМ

Број Рјешења Министарства: _____/15

Ред. бр.	Број и датум рачуна/извода/исплатнице	Опис утрошка средстава	Позиција плана	Износ рачуна у КМ
1.				
2.				
3.				
4.				
Укупно				

681

На основу члана 73. став 3. и члана 107. став 2. тачка м) Закона о шумама ("Службени гласник Републике Српске", бр. 75/08 и 60/13) и члана 82. став 2. Закона о републичкој управи ("Службени гласник Републике Српске", бр. 118/08, 11/09, 74/10, 86/10, 24/12 и 121/12), министар пољопривреде, шумарства и водопривреде д о н о с и

ПРАВИЛНИК

О ИЗМЈЕНИ И ДОПУНАМА ПРАВИЛНИКА О ШУМСКОМ РЕДУ

Члан 1.

У Правилнику о шумском реду ("Службени гласник Републике Српске", бр. 13/09 и 81/09) члан 4. мијења се и гласи:

"(1) У оквиру заштите и њега шумских састојина, без обзира на то у којем се развојном стадијуму налазе, сва стабла нападнута од биљних болести и штеточина, сувоврха, изваљена, преломљена, као и трула стабла која немају техничке вриједности морају се посјећи и изградити, како у састојинама гдје се врше редовне сјече, тако и у састојинама гдје се врше прореди и сјече случајних ужитака.

(2) Случајним ужитком сматрају се извале и преломи стабала настали под утицајем елементарних непогода, стабла која због утицаја биљних болести и других штетних фактора не показују физиолошке знаке живота и представљају легло заразе, као и жива стабла која имају осутош крошње већу од 80%, ако је одумирањем захваћен врх стабла код четинара и код лишћара 2/3 крошње од врха, стабла на којима се појављују карактеристични симптоми болести и штеточина на кори или испод коре (нпр. карактеристичне тамне пјеге на кори дебла, мицелије разних гљива, пиљевина од дрвенара и слично).

(3) Приликом обиљежавања стабала за сјечу случајних ужитака вршиће се и њихово обројчавање.

(4) Након извршене дознаке стабала случајних ужитака, обавезно је обавијестити Републичку управу за инспекцијске послове (шумарску инспекцију) и Министарство пољопривреде, шумарства и водопривреде најкасније 15 дана прије почетка сјече.

(5) Дозначена стабла случајних ужитака морају се реализовати у текућој години. Уколико је дознака извршена крајем године и због временских прилика се није стигло са реализацијом, дознака се мора завршити до 1. априла наредне године, а о томе је потребно обавијестити Републичку управу за инспекцијске послове (шумарску инспекцију) и Министарство пољопривреде, шумарства и водопривреде.

(6) Под појмом "изградити стабла" из става 1. овог члана подразумијева се кресање грана, гуљење коре код четинара и бријеста, а код трулих стабала пререзивање ради убрзавања процеса труљења.

(7) Ради одржавања здравственог стања шума, корисници и власници шума, најмање једном годишње, врше преглед шуме у којој се не обавља редовна сјеча у току године и, по претходно извршеној дознаци стабала, уклањају сва сува и полусува стабла или њихове дијелове из шуме, осим ако је то предвиђено шумскопривредним основом ради заштите биолошке разноликости (гнијежбења птица и друго), односно очувања екосистема."

Члан 2.

У члану 7. послје става 2. додаје се нови став 3, који гласи:

"(3) Одредбе став 2. овог члана не односе се на оборена стабла из члана 4. ст. 1. и 2. овог правилника."

Досадашњи став 3. постаје став 4.

Члан 3.

У члану 8. послје става 3. додаје се нови став 4, који гласи:

“(4) Шумски дрвни отпадак може се користити уколико је планиран извођачким пројектом и годишњим планом газдовања шумама у својини Републике.”.

Досадашњи став 4. постаје став 5.

Члан 4.

Овај правилник ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у “Службеном гласнику Републике Српске”.

Број: 12.06-052-3632/15
12. маја 2015. године
Бања Лука

Министар,
Др **Стево Мирјанић**, с.р.

682

На основу члана 57. став 3. Закона о полицијским службеницима (“Службени гласник Републике Српске”, број 20/14) и члана 82. став 2. Закона о републичкој управи (“Службени гласник Републике Српске”, бр. 118/08, 11/09, 74/10, 86/10, 24/12 и 121/12), на приједлог директора полиције, министар унутрашњих послова, 8. маја 2015. године, д о н о с и

П РА В И Л Н И К

О ИЗМЈЕНИ И ДОПУНАМА ПРАВИЛНИКА О СТРУЧНОМ УСАВРШАВАЊУ ПОЛИЦИЈСКИХ СЛУЖБЕНИКА

Члан 1.

У Правилнику о стручном усавршавању полицијских службеника (“Службени гласник Републике Српске”, број 61/14) члан 5. мијења се и гласи:

“(1) Стручним усавршавањем полицијских службеника, у смислу овог правилника, сматра се и упућивање полицијских службеника на обуке, курсеви, семинаре, стручна саветовања, студијске посјете, научностручне скупове и друге облике стручног усавршавања на територији Републике Српске, односно Босне и Херцеговине и у иностранству.

(2) Новчана накнада за стручно усавршавање полицијских службеника у трајању дужем од 15 дана, уколико су смјештај, исхрана и трошкови превоза обезбијеђени, утврђује се у фиксном износу, и то:

1) за стручно усавршавање у Републици Српској, односно Босни и Херцеговини у висини од 100 КМ и

2) за стручно усавршавање у иностранству у висини од 300 КМ.

(3) Уколико полицијским службеницима током стручног усавршавања на територији Републике Српске, односно Босне и Херцеговине и у иностранству у трајању до 15 дана, као и током стручног усавршавања из става 2. овог члана, није обезбијеђен смјештај, исхрана и трошкови превоза, Министарство сноси трошкове превоза и трошкове смјештаја и исхране у висини плаћеног хотелског рачуна, а највише до висине цијене ноћења у хотелу друге категорије (са четири звјездице) у мјесту стручног усавршавања.

(4) Стручно усавршавање полицијског службеника и новчане накнаде из става 2. овог члана, на приједлог руководиоца основних организационих јединица, рјешењем одобрава министар унутрашњих послова (у даљем тексту: министар).

(5) Облик стручног усавршавања полицијског службеника из става 2. овог члана изводи се у складу са наставним планом и програмом институције која реализује стручно усавршавање.

(6) За реализацију наставног плана и програма стручног усавршавања у институцијама изван Министарства одговорна је институција која реализује стручно усавршавање, у складу са споразумом постигнутим са Министарством.”.

Члан 2.

Послије члана 5. додају се нови чл. 5а. и 5б, који гласе:

“Члан 5а.

(1) Стручно усавршавање полицијског службеника које се реализује у Министарству и новчану накнаду из члана 5.

став 2. тачка 1) овог правилника, на приједлог руководиоца основних организационих јединица, рјешењем одобрава директор полиције.

(2) За реализацију наставног плана и програма стручног усавршавања из става 1. овог члана одговорна је организациона јединица која реализује стручно усавршавање.

Члан 5б.

За вријеме трајања стручног усавршавања полицијски службеник има право на накнаду плате у пуном износу.”.

Члан 3.

Овај правилник ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у “Службеном гласнику Републике Српске”.

Број: С/М-020-85/15
8. маја 2015. године
Бања Лука

Министар,
Мр **Драган Лукач**, с.р.

683

На основу члана 35. став 3. Закона о превозу у друмском саобраћају (“Службени гласник Републике Српске”, бр. 111/08, 50/10, 12/13 и 33/14) и члана 69. ст. 1. и 2. Закона о републичкој управи (“Службени гласник Републике Српске”, бр. 118/08, 11/09, 74/10, 86/10, 24/12 и 121/12), министар саобраћаја и веза д о н о с и

П РА В И Л Н И К

О ИЗМЈЕНАМА И ДОПУНАМА ПРАВИЛНИКА О ИСПУЊЕНОСТИ УСЛОВА И КАТЕГОРИЗАЦИЈИ АУТОБУСКИХ СТАНИЦА И ТЕРМИНАЛА ГРАДСКОГ/ ПРИГРАДСКОГ ПРЕВОЗА ЛИЦА

Члан 1.

У Правилнику о испуњености услова и категоризацији аутобуских станица и терминала градског/приградског превоза лица (“Службени гласник Републике Српске”, број 61/10) члан 4. мијења се и гласи:

“(1) Основни услови за аутобуске станице прве категорије су:

а) да имају довољан број наткривених перона за прихват и отпрему аутобуса, чији се број утврђује у зависности од броја полазака према регистрованим редовима возње,

б) да су одлазни перони спојени надстрешницом са чекаоницом и да су наткривени надстрешницом која може обезбиједити пријем аутобуса висине четири метра,

в) да имају освијетљене, загријане и климатизоване просторије за боравак путника у којима се налазе мјеста за сједење,

г) да имају санитарне просторије са свим потребним садржајима које су одвојене од санитарних просторија особља аутобуске станице,

д) да имају отправничку канцеларију,

ђ) да имају одговарајући број мјеста за продају возних карата, у зависности од броја аутобуских линија и броја путника, са ручном и компјутеризованом продајом која омогућава и друге начине наплате возних карата осим наплате у готовини,

е) да имају одређено мјесто за пружање свих информација путницима о могућностима превоза аутобусима, као и о могућностима коришћења других видова превоза, уколико у мјесту у којем се налази аутобуска станица постоје могућности коришћења других видова превоза,

ж) да имају таблу и видео-монитор или дисплеј за истицање аутобуских редова возње,

з) да имају разгласни уређај у чекаоници и на перонима,

и) да имају таблу са планом града и сервисним информацијама,

ј) да имају просторије за чување пртљага,

к) да имају најмање један од угоститељских објеката са услугом исхране,

л) да имају пратећи садржај предвиђен за трговинске услуге (трговина намирница или друге робе, продаја новина),

љ) да се у близини аутобуске станице налази терминал или аутобуско стајалиште, осим ако аутобуска станица опслужује и градски и приградски саобраћај,

м) да се у близини аутобуске станице налази такси стајалиште,

н) да се у близини аутобуске станице налази простор за паркирање путничких возила, који није дио јавне површине,

њ) да је заинтересованим превозницима који користе услуге аутобуске станице омогућена услуга поправке или одржавања аутобуса,

о) да се омогући коришћење полазног перона најмање 15 минута прије времена поласка у линијском, односно 30 минута у ванлинијском превозу заинтересованим превозницима који користе услуге аутобуске станице,

п) да се омогући коришћење долазног перона најмање десет минута након времена доласка у линијском и 15 минута у ванлинијском превозу заинтересованим превозницима који користе услуге аутобуске станице и

р) да имају одговарајући простор за паркирање аутобуса у склопу аутобуске станице или у њеној непосредној близини, на којем би постојали услови за чишћење и припрему аутобуса, те могућност задржавања аутобуса до сљедеће вожње.

(2) Сви пратећи садржаји из става 1. овог члана морају бити у функцији.”

Члан 2.

Члан 5. мијења се и гласи:

“(1) Основни услови за аутобуске станице друге категорије су:

а) да имају довољан број наткривених перона за прихват и отпрему аутобуса, чији се број утврђује у зависности од броја поласака према регистрованим редовима вожње,

б) да су одлазни перони спојени надстрешницом са чекаоницом,

в) да имају освијетљене, загријане и климатизоване просторије за боравак путника у којима се налазе мјеста за сједење,

г) да имају санитарне просторије са свим потребним садржајима, које су одвојене од санитарних просторија особља аутобуске станице,

д) да имају отправничку канцеларију,

ђ) да имају одговарајући број мјеста за продају возних карата, у зависности од броја аутобуских линија и броја путника, са ручном продајом карата,

е) да имају одређено мјесто за пружање свих информација путницима о могућностима превоза аутобусима, као и о могућностима коришћења других видова превоза, уколико у мјесту у којем се налази аутобуска станица постоје могућности коришћења других видова превоза,

ж) да имају таблу за истицање аутобуских редова вожње,

з) да имају разгласни уређај у чекаоници и на перонима,

и) да имају таблу са планом града и сервисним информацијама,

ј) да имају просторије за чување пртљага,

к) да имају кафе-бар,

л) да се у близини аутобуске станице налази аутобуско стајалиште,

љ) да се у близини аутобуске станице налази стајалиште за такси превоз,

м) да се у близини аутобуске станице налази простор за паркирање путничких возила, који није дио јавне површине,

н) да се омогући коришћење полазног перона најмање 15 минута прије времена поласка у линијском, односно 30 минута у ванлинијском превозу заинтересованим превозницима који користе услуге аутобуске станице и

њ) да се омогући коришћење долазног перона најмање десет минута након времена доласка у линијском и 15 минута у ванлинијском превозу заинтересованим превозницима који користе услуге аутобуске станице.

(2) Сви пратећи садржаји из става 1. овог члана морају бити у функцији.”

Члан 3.

У члану 6. у ставу 1. т. ј) и к) мијењају се и гласе:

“ј) да се у близини аутобуске станице налази аутобуско стајалиште,

к) да се у близини аутобуске станице налази стајалиште за такси превоз и”.

Члан 4.

Члан 11. мијења се и гласи:

“Основни услови терминала су:

а) да имају довољан број перона за прихват и отпрему аутобуса, чији се број утврђује у зависности од броја поласака према регистрованим редовима вожње,

б) да имају довољно паркинг простора за потребе задржавања аутобуса између два поласка,

в) да имају одговарајући наткривени простор који омогућује задржавање већег броја путника са обезбијеђеним одговарајућим бројем мјеста за сједење,

г) да имају санитарне просторије са свим потребним садржајима које су одвојене од санитарних просторија особља терминала,

д) да имају одређено мјесто за вођење евиденције у саобраћајном дневнику, пружање информација путницима и продају карата,

ђ) да имају таблу за истицање аутобуских редова вожње и

ж) да имају таблу са планом града.”

Члан 5.

Овај правилник ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у “Службеном гласнику Републике Српске”.

Број: 13.01/345-1016/15
15. маја 2015. године
Бања Лука

Министар,
Неђо Трнинић, с.р.

684

На основу члана 88. став 2. Закона превозу опасних материја (“Службени гласник Републике Српске”, бр. 1/08 и 117/11), члана 5. став 1. Закона о железницама Републике Српске (“Службени гласник Републике Српске”, бр. 58/01, 110/03, 59/08, 24/12 и 33/14) и члана 69. ст. 1. и 2. Закона о републичкој управи (“Службени гласник Републике Српске”, бр. 118/08, 11/09, 74/10, 86/10, 24/12 и 121/12), министар саобраћаја и веза д о н о с и

У П У Т С Т В О

О ИЗМЈЕНАМА (171) УПУТСТВА ЗА ПРЕВОЗ ОПАСНИХ МАТЕРИЈА У ЖЕЛЕЗНИЧКОМ САОБРАЋАЈУ

1. У (171) Упутству за превоз опасних материја у железничком саобраћају (“Службени гласник Републике Српске”, број 14/14) у тачки 18. у аLINEИ 6. послије ријечи: “АЛКОХОЛ, 6.1(3), I” ријечи: “1 П-Kesselwagen, 336 УН 1230 Methanol, 3, II РИД - товарена цистерна писано на њемачком језику” замјењују се ријечима: “1 P-Kesselwagen, 336 UN 1230 Methanol, 3, II РИД - товарена цистерна писано на њемачком језику”.

2. У тачки 22. послије броја: “6.1(3)” ријеч: “И” замјењује се ријечју: “I”.

3. У тачки 25. у ставу 2. ријечи: “у т. 2.1) и 2.2) овог члана” замјењују се ријечима: “у алинејама 1. и 2. ове тачке”.

4. У Прилогу 2. - “Узорци листица опасности, Опасност класе 5.2. - Органски пероксиди”, листица број 5.2. замјењује се новим листицама 5.2:



(Бр. 5.2)

Симбол (пламен): црна или бијела;

Подлога: горња половина црвена; доња жута;

Број: “5.2” у доњем углу

5. У Прилогу 2. - “Узорци листица опасности, Опасност класе 7 - Радиоактивне материје”, листице бр. 7А, 7В и 7С замјењују се новим листицама бр. 7А, 7В и 7С:



(Бр. 7А)

Категорија I - БИЈЕЛО

Симбол зрачења (дјетелина):

црно на бијелој основи,

обавезан текст у доњој половини

листице опасности:

“RADIOAKTIVNO”

(њем. RADIOACTIV)

(енгл. RADIOACTIVE),

“SADRŽAJ ... “

(њем. INHALT ...)

(енгл. CONTENT ...),

“AKTIVNOST ... “

(њем. AKTIVAT ...)

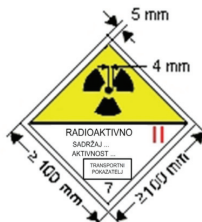
(енгл. ACTIVITY ...)

и после ријечи: “RADIOAKTIVNO” додата је једна

вертикална

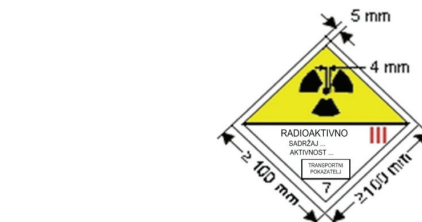
црвена трака;

број “7” у доњем углу.



(Бр. 7В)

Категорија II - ЖУТО



(Бр. 7С)

Категорија III - ЖУТО

Симбол зрачења (дјетелина):

црно на жутој основи са бијелим

оквиром (горња половина)

и на бијелој основи (доња

половина); прописан текст:

“RADIOAKTIVNO”

(њем. RADIOACTIV)

(енгл. RADIOACTIVE),

“SADRŽAJ ... “

(њем. INHALT ...)

(енгл. CONTENT...),

“AKTIVNOST ... “

(њем. AKTIVAT ...)

(енгл. ACTIVITY ...)

у црно уоквиреном пољу

“TRANSPORTNI POKAZATELJ”

(њем. TRANSPORT - KENIZAHL)

(енгл. TRANSPORT - INDEX)

после ријечи: “RADIOAKTIVNO”

додате су двије (код 7В), односно три (код 7С),

вертикалне црвене траке;

број “7” у доњем углу.

6. Ово упутство ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у “Службеном гласнику Републике Српске”.

Број: 13.04/340-735/15

12. маја 2015. године

Бања Лука

Министар,
Неђо Трнинић, с.р.

685

Р Ј Е Ш Е Њ Е

На основу члана 9. Правилника о начину и поступку стручног оспособљавања, провере знања и издавања сертификата о оспособљености савјетника за безбједност и о условима које морају испуњавати установе које врше стручно оспособљавање савјетника за безбједност (“Службени гласник Републике Српске”, број 70/14) и члана 82. Закона о републичкој управи (“Службени гласник Републике Српске”, бр. 118/08, 11/09, 74/10, 86/10, 24/12 и 121/12), министар саобраћаја и веза д о н о с и

1. Утврђује се висина накнаде за оспособљавање савјетника за безбједност у превозу опасних материја у друмском саобраћају, жељезничком саобраћају и саобраћају унутрашњим пловним путевима у износу од 900,00 КМ, без обрачунаог пореза на додатну вриједност (ПДВ).

2. Накнада из тачке 1. овог рјешења уплаћује се на рачун установе која је стручно оспособила кандидате за савјетника за безбједност.

3. Ово рјешење ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у “Службеном гласнику Републике Српске”.

Број: 13.01/345-1071/15
21. маја 2015. године
Бања Лука

Министар,
Неђо Трнинић, с.р.

Републички завод за статистику

На основу члана 21. Закона о статистици Републике Српске (“Службени гласник Републике Српске”, број 85/03), а у складу са вишегодишњим Статистичким програмом Републике Српске (Одлука Народне скупштине Републике Српске, објављена у “Службеном гласнику Републике Српске”, број 120/12), Републички завод за статистику објављује

КОЕФИЦИЈЕНТЕ

ПОТРОШАЧКИХ ЦИЈЕНА У РЕПУБЛИЦИ СРПСКОЈ

Мјесечни коефицијент потрошачких цијена у априлу 2015. године у односу на март 2015. године је -0,011.

Број: 06.3.03/060.1.4.4-127/15
21. маја 2015. године
Бања Лука

Директор,
Др Радмила Чичковић, с.р.

Републички завод за статистику и з д а ј е

САОПШТЕЊЕ

1. Просјечна мјесечна бруто плата запослених у Републици Српској исплаћена у априлу 2015. године износи 1346 КМ.

2. Просјечна мјесечна нето плата запослених у Републици Српској исплаћена у априлу 2015. године износи 835 КМ.

3. Просјечна мјесечна бруто плата запослених у Републици Српској исплаћена у периоду јануар - април 2015. године износи 1335 КМ.

4. Просјечна мјесечна нето плата запослених у Републици Српској исплаћена у периоду јануар - април 2015. године износи 828 КМ.

Број: 06.3.03/060.1.2.4-102/15
21. маја 2015. године
Бања Лука

Директор,
Др Радмила Чичковић, с.р.

Републички завод за статистику Републике Српске објављује

ПРОСЈЕЧНЕ

БРУТО ПЛАТЕ ПО ЗАПОСЛЕНОМ ИСПЛАЋЕНЕ У РЕПУБЛИЦИ СРПСКОЈ У АПРИЛУ 2015. ГОДИНЕ

Укупно	1346
A Пољопривреда, шумарство и риболов	1085
B Вађење руда и камена	1834
C Прерађивачка индустрија	935
D Производња и снабдијевање електричном енергијом, гасом, паром и климатизација	1741
E Снабдијевање водом; канализација, управљање отпадом и дјелатности санације (ремедијације) животне средине	1074
F Грађевинарство	846
G Трговина на велико и на мало, поправка моторних возила и мотоцикала	967
H Саобраћај и складиштење	994
I Дјелатности пружања смјештаја, припреме и послуживања хране, хотелијерство и угоститељство	922
J Информације и комуникације	1970
K Финансијске дјелатности и дјелатности осигурања	2080
L Пословање некретнинама	1105
M Стручне, научне и техничке дјелатности	1284
N Административне и помоћне услужне дјелатности	815
O Јавна управа и одбрана; обавезно социјално осигурање	1813
P Образовање	1394
Q Дјелатности здравствене заштите и социјалног рада	1681
R Умјетност, забава и рекреација	886
S Остале услужне дјелатности	1117

Број: 06.3.03/060.1.2.4-102/15
21. маја 2015. године
Бања Лука

Директор,
Др Радмила Чичковић, с.р.

Републички завод за заштиту културно-историјског и природног наслеђа

На основу члана 81. став 2. Закона о републичкој управи (“Службени гласник Републике Српске”, бр. 118/08, 11/09, 74/10, 86/10, 24/12 и 121/12), члана 28. Закона о државним службеницима (“Службени гласник Републике Српске”, бр. 118/08, 11/11 и 37/12), члана 28. став 1. Уредбе о начелима за унутрашњу организацију и систематизацију радних мјеста у републичким органима управе Републике Српске (“Службени гласник Републике Српске”, бр. 18/09 и 105/11), члана 9. Уредбе о категоријама и звањима државних службеника (“Службени гласник Републике Српске”, бр. 18/09, 131/10 и 8/11) и члана 10. Уредбе о радним мјестима намјештеника (“Службени гласник Републике Српске”, бр. 18/09, 131/10 и 8/11), директор Републичког завода за заштиту културно-историјског и природног наслеђа, уз сагласност Владе Републике Српске, д о н о с и

ПРАВИЛНИК

О ИЗМЈЕНАМА ПРАВИЛНИКА О УНУТРАШЊОЈ ОРГАНИЗАЦИЈИ И СИСТЕМАТИЗАЦИЈИ РАДНИХ МЈЕСТА У РЕПУБЛИЧКОМ ЗАВОДУ ЗА ЗАШТИТУ КУЛТУРНО-ИСТОРИЈСКОГ И ПРИРОДНОГ НАСЛЕЂА

Члан 1.

У Правилнику о унутрашњој организацији и систематизацији радних мјеста у Републичком заводу за заштиту културно-историјског и природног наслеђа (“Службени гласник Републике Српске”, број 45/12) у члану 12. став 1. (табеларни приказ радних мјеста) т. 5. и 17. мијењају се и гласе:

Р. бр.	Назив радног мјеста	Категорија	Звање	Број		Опис послова	Посебни услови
				ДС	Н		
5.	Виши стручни сарадник за културно-историјско наслеђе – историчар	VI	III	1		Обавља послове историчара у истраживању, валоризовању и документовању добара; учествује у изради одобрења која издаје Завод; израђује информације, анализе и елаборате; припрема документацију за регистар; обавља и друге послове из дјелокруга рада Одејка по налогу руководиоца.	VII степен стручне спреме, филозофски факултет - одсек историја, најмање једна година радног искуства у траженом степену образовања и положен стручни испит за рад у републичким органима управе.

17.	Виши стручни сарадник за природно наслеђе – инжењер шумарства	VI	III	1	Обавља послове инжењера шумарства у истраживању, валоризовању и документовању природних добара; израђује стручне информације, анализе, елаборате; припрема документацију за регистар; обавља и друге послове из дјелокруга рада Одсјека по налогу руководиоца.	VII степен стручне спреме, шумарски факултет, најмање једна година радног искуства у траженом степену образовања и положен стручни испит за рад у републичким органима управе.
-----	---	----	-----	---	--	--

Члан 2.

Овај правилник ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у “Службеном гласнику Републике Српске”.

Број: 07/1/020-059/15.
30. јануара 2015. године
Бања Лука

Директор,
Слободан Наградић, с.р.

Уставни суд Босне и Херцеговине

Уставни суд Босне и Херцеговине у пленарном сазиву, у предмету број У 14/12, рјешавајући захтјев Жељка Комшића, у вријеме подношења захтјева члана Предсједништва Босне и Херцеговине, на основу члана VI/3а Устава Босне и Херцеговине, члана 57 став (2) б), члана 59 ст. (1), (2) и (3) Правила Уставног суда Босне и Херцеговине (“Службени гласник Босне и Херцеговине” број 94/14 - Пречишћени текст), у саставу:

- Валерија Галић, предсједница,
- Tudor Pantiru, потпредсједник,
- Миодраг Симовић, потпредсједник,
- Сеада Палаврић, потпредсједница,
- Маро Тадић, судија,
- Constance Grewe, судија,
- Мирсад Ђеман, судија,
- Маргарита Цаца Николовска, судија и
- Златко М. Кнежевић, судија,

на сједници одржаној 26. марта 2015. године донио је

ОДЛУКУ
О ДОПУСТИВОСТИ И МЕРИТУМУ

Дјелимично се усваја захтјев Жељка Комшића, у вријеме подношења захтјева члана Предсједништва Босне и Херцеговине.

Утврђује се да члан 80 став 2 тачка 4 (тачка 1 став 2 Амандмана LXXXIII) и члан 83 став 4 (тачка 5 Амандмана XI допуњен тачком 4 Амандмана LXXXIII) Устава Републике Српске, члан IV.Б. 1 члан 1 став 2 (допуњен Амандманом XLI) и члан IV.Б. 1 члан 2 ст. 1 и 2 (измијењен Амандманом XLII) Устава Федерације Босне и Херцеговине, те чл. 9.13, 9.14, 9.16 и 12.3 Изборног закона Босне и Херцеговине (“Службени гласник БиХ” бр. 23/01, 7/02,9/02, 20/02, 25/02, 4/04, 20/04, 25/05, 52/05, 65/05, 77/05, 11/06, 24/06, 32/07, 33/08, 37/08, 32 /10, 18/13 и 7/14) нису у складу с чланом II/4 Устава Босне и Херцеговине и чланом 1 Протокола број 12 уз Европску конвенцију за заштиту људских права и основних слобода.

Одбија се као неоснован захтјев Жељка Комшића, у вријеме подношења захтјева члана Предсједништва Босне и Херцеговине, за оцјену уставности чл. 9.15, 12.1 и 12.2 Изборног закона Босне и Херцеговине (“Службени гласник БиХ” бр. 23/01, 7/02,9/02, 20/02, 25/02, 4/04, 20/04, 25/05, 52/05, 65/05, 77/05, 11/06, 24/06, 32/07, 33/08, 37/08, 32 /10, 18/13 и 7/14).

Утврђује се да су чл. 9.15, 12.1 и 12.2 Изборног закона Босне и Херцеговине (“Службени гласник БиХ” бр. 23/01, 7/02,9/02, 20/02, 25/02, 4/04, 20/04, 25/05, 52/05, 65/05, 77/05, 11/06, 24/06, 32/07, 33/08, 37/08, 32 /10, 18/13 и 7/14) у складу с чланом II/4 Устава Босне и Херцеговине и чланом 1 Протокола број 12 уз Европску конвенцију за заштиту људских права и основних слобода.

Одлуку објавити у “Службеном гласнику Босне и Херцеговине”, “Службеним новинама Федерације Босне и Херцеговине”, “Службеном гласнику Републике Српске” и “Службеном гласнику Дистрикта Брчко Босне и Херцеговине”.

Образложење

I - Увод

1. Жељко Комшић, у вријеме подношења захтјева члан Предсједништва Босне и Херцеговине (у даљем тексту: подносилац захтјева), поднио је 23. новембра 2012. године Уставном суду Босне и Херцеговине (у даљем тексту: Уставни суд) захтјев за оцјену уставности одредаба:

- члана 80 став 2 тачка 4 (тачка 1 став 2 Амандмана LXXXIII) и члана 83 став 4 Устава Републике Српске (тачка 5 Амандмана XL допуњена је тачком 4 Амандмана LXXXIII),

- члана IV.Б. 1 члан 1 став 2 (допуњен Амандманом XLI) и члана IV.Б. 1 члан 2 ст. 1 и 2 (измијењен Амандманом XLII) Устава Федерације Босне и Херцеговине, те

- чл. 9.13, 9.14, 9.15, 9.16, 12.1, 12.2 и 12.3 Изборног закона Босне и Херцеговине (“Службени гласник БиХ” бр. 23/01, 7/02,9/02, 20/02, 25/02, 4/04, 20/04, 25/05, 52/05, 65/05, 77/05, 11/06, 24/06, 32/07, 33/08, 37/08, 32 /10, 18/13 и 7/14 - у даљем тексту: Изборни закон).

II - Поступак пред Уставним судом

2. На основу члана 22 став 1 Правила Уставног суда (“Службени гласник БиХ” бр. 60/05, 64/08 и 51/09, која су важила у вријеме предузимања наведених радњи) од Парламентарне скупштине БиХ, Представничког дома и Дома народа, Народне скупштине Републике Српске (у даљем тексту: Народна скупштина), Парламента Федерације Босне и Херцеговине, Представничког дома и Дома народа, затражено је 14. јануара 2013. године и 6. децембра 2012. године да доставе одговор на захтјев.

3. На основу члана 15 став 3 Правила Уставног суда, од Канцеларије високог представника за Босну и Херцеговину (у даљем тексту: Канцеларија високог представника) затражено је 21. фебруара 2013. године да достави стручно писано мишљење у вези с предметним захтјевом.

4. Уставноправна комисија Представничког дома Парламентарне скупштине Босне и Херцеговине (у даљем тексту: Уставноправна комисија) и Народна скупштина су 14. фебруара 2013. године и 21. децембра 2012. године доставили одговор на захтјев.

5. Парламент Федерације Босне и Херцеговине није доставио одговор на захтјев.

6. Канцеларија високог представника је 16. априла 2013. године доставила мишљење у вези с предметним захтјевом.

7. На основу члана 26 став 2 Правила Уставног суда, одговори на захтјев су 10. маја 2013. године достављени подносиоцу захтјева.

8. На Пленарној сједници одржаној 5. јула 2013. године Уставни суд је одлучио да одржи јавну расправу у овом предмету. Јавна расправа је одржана 29. новембра 2013. године.

III - Захтјев

а) Наводи из захтјева

9. Подносилац захтјева сматра да оспорене одредбе устава ентитета и Изборног закона нису у складу с чланом 1 Протокола број 12 уз Европску конвенцију; чланом II/4 Устава БиХ у вези с Међународном конвенцијом о укидању свих облика расне дискриминације и њеним чланом 5, као и с Међународним пактом о грађанским и политичким правима и његовим чл. 2, 25 и 26; те чланом 14 у вези с чланом 3 Протокола број 1 уз Европску конвенцију.

10. Подносилац захтјева је истакао како Устав Босне и Херцеговине разликује “конститутивне народе” (лица која се изјашњавају као Бошњаци, Хрвати и Срби) и “остале” (припадници етничких мањина који се не изјашњавају као припадници било које групе због мјешовитих бракова, мјешовитих бракова родитеља или због других разлога). Међутим, само лица које се изјашњавају као припадници неког од “конститутивних народа” могли су да се кандидују за предсједника, односно потпредсједнике Републике Српске (у даљем тексту: РС) и Федерације Босне и Херцеговине (у даљем тексту: ФБиХ).

11. Подносилац захтјева сматра како оспорене уставне одредбе ентитета према којима предсједници и потпредсједници морају да буду из реда конститутивних народа (изричите одредбе када се разматрају у свјетлу Изборног закона), представљају кршење Устава Босне и Херцеговине и Европске конвенције о заштити људских права и основних слобода (у даљем тексту: Европска конвенција) у односу на припаднике “осталих”. Осим тога, подносилац захтјева сматра да су оспорене одредбе супротне одлуци Европског суда за људска права у предмету Сејдић и Финци (види Европски

суд, Сејдић и Финци против Босне и Херцеговине, апликације бр. 27996/06 и 34836/06, пресуда од 22. децембра 2009. године), будући да онемогућавају да "остали" равноправно партиципирају у вршењу ових јавних функција. С тим у вези, подносилац захтјева је указао да је држава Босна и Херцеговина у поступку припрема да постане чланица Савјета Европе 2002. године, као и при потписивању Споразума о стабилизацији и придруживању Европској унији 2008. године, преузела обавезу да преиспита изборну легислативу у свјетлу норми Савјета Европе и изврши измјене тамо гдје је то потребно (видјети Мишљење 234, 2002), Парламентарна скупштина Савјета Европе, од 22. јануара 2002. године, тачка 15 (iv) (б), односно да "измјени изборне легислативе у погледу броја чланова Предсједништва БиХ и броја делегата у Дому народа како би се обезбиједила пуна усклађеност с Европском конвенцијом и пост пријемним обавезама према Савјету Европе" (видјети Анекс, Одлука Савјета 2008/211/EЗ од 18. фебруара 2008. године, о принципима, приоритетима и условима садржаним у Европском партнерству с БиХ и укидању Одлуке 2006/55/EЗ, "Службене новине Уније" Л80/21 (2008).

12. Подносилац захтјева је указао да је централни циљ Општег оквирног споразума за мир, као и Устава Босне и Херцеговине, заштитна дискриминације. С тим у вези позвао се на члан II/4 Устава Босне и Херцеговине којим се свим лицима гарантује уживање без дискриминације права и слобода из члана II као и из 15 међународних инструмената набројаних у Анексу I Устава Босне и Херцеговине који такође чине дио Устава Босне и Херцеговине. Подносилац захтјева сматра да ове уставне одредбе имају приоритет у односу на право државе и ентитета, а што укључује све законе, али и уставе ентитета.

13. Подносилац захтјева сматра да се постојање различитог третмана и аналогне ситуације у оспореним одредбама устава ентитета и Изборног закона огледа у чињеници да је сваком лицу гарантовано да може да се кандидује на изборима без дискриминације, али да, у складу с оспореним одредбама устава ентитета и Изборног закона, на листама кандидата за предсједника и потпредсједника не могу да се појаве лица која не припадају конститутивним народима, односно таквим лицима је онемогућено да се кандидују на било коју од наведених функција.

14. Подносилац захтјева је даље навео да оваква рјешења немају објективно и разумно оправдање. Не може да се прихвати аргументација да су оваква рјешења прихватљива с обзиром на специфичности БиХ и њен етнички састав, јер је занемарено постојање грађана који не припадају нити једном од "конститутивних" народа. Овакво стање је у мултиетничком друштву с високим степеном нормативне заштите људских права неспојиво с уставним принципима из члана II Устава Босне и Херцеговине, Европском конвенцијом, Анексом I на Устав Босне и Херцеговине и пресудом у предмету Сејдић и Финци. С тим у вези, подносилац захтјева је и опширно цитирао ставове Европског суда узете у предмету Сејдић и Финци, између осталог: "У предметном случају, имајући у виду активно судјеловање апликаната у јавном животу, било је потпуно оправдано да су апликанти размишљали о кандидовању за Дом народа и Предсједништво. Стога апликанти могу тврдити да су жртве наводне дискриминације. Чињеница да предметни случај повлачи питање компатибилности домаћег устава с Конвенцијом је у том смислу ирелевантна (видјети, аналогно, *Rekveny* против Мађарске (GC), бр. 25390/94, ECHR 1999-III). И поред чињенице да су држављани Босне и Херцеговине, апликантима су ускраћена сва права да се кандидују на изборима за Дом народа и Предсједништво по основу њиховог расног/етничког поријекла (дискриминацију по етничком основу Суд је сматрао једним обликом расне дискриминације у *Timishev* против Русије, бр. 55762/00 и 55974/00, тачка 56, ECHR 2005-XII)".

15. Подносилац захтјева сматра да се оспореним одредбама устава ентитета и Изборног закона суштински успоставља ситуација која је идентична оној која је разматрана у предмету Сејдић и Финци и која постоји на нивоу БиХ. Наиме, и у једном и у другом случају се ради о остваривању пасивног бирачког права у односу на органе извршне власти, а то право је ускраћено свима који се не изјашњавају као припадници једног од конститутивних народа. Због тога, по његовом мишљењу, образложење пресуде Сејдић и Финци може да се примени и у конкретној ситуацији, јер су практични учинци идентични за лица која не припадају конститутивним народима. Оваквим поступањем, по мишљењу подносилаца захтјева, БиХ и оба њена ентитета врше дискриминацију својих грађана који имају право да буду биранци у складу с чланом 3 Протокола број 1 уз Европску конвенцију, што је у супротности с чланом 1 Протокола број 12 уз Европску конвенцију, чланом II/4 Устава Босне и Херцеговине у вези с Међународном конвенцијом о укидању свих облика расне дискриминације и њеним чланом 5, као и с Међународним пактом о грађанским и политичким правима и његовим чл. 2, 25 и 26 и чланом 14 Европске конвенције у вези с чланом 3 Протокола број 1 уз Европску конвенцију.

б) Одговори на захтјев

б) 1. Народна скупштина

16. Народна скупштина је указала да се у конкретном случају не ради о оцјени уставности члана Устава РС-а и Изборног закона, већ о оцјени усклађености тих чланова с чланом 3 Протокола број 1, чланом 14 Европске конвенције и чланом 1 Протокола број 12 тако да ће одговорити на захтјев у погледу примјенивости и допуствости наведених чланова Европске конвенције и њених протокола.

17. Народна скупштина је истакла да члан 3 Протокола број 1 уз Европску конвенцију може да се примени само у предметима који се тичу избора законодавних тијела, а позиције предсједника и потпредсједника РС-а нити по својој функцији, нити по овлашћењима не спадају у круг законодавних тијела. Имајући у виду да члан 14 Европске конвенције није самосталан већ може да се примени само у вези с уживањем права и слобода које осигурава Европска конвенција, у конкретном случају није примјенив нити члан 14.

18. Затим, Народна скупштина је навела да је овај захтјев недопустив, јер је питање националне одређености појединца као услов за кандидовање на јавне функције, а то се управо покреће овим захтјевом, предмет разматрања у још пет предмета пред Европским судом. Осим тога, пресуда у предмету Сејдић и Финци није имплементирана ни три године након доношења и није извјесно када и на који начин ће бити спроведена. Због наведених околности, Народна скупштина сматра да би упуштање Уставног суда у меритум захтјева представљало прејудуцирање начина спровођења пресуде Сејдић и Финци. Народна скупштина је истакла да су оспорене одредбе устава ентитета и Изборног закона у складу с Уставом БиХ који је још на снази, тако да би се, у случају да се захтјеву удовољи, отворило питање усклађености устава ентитета с Уставом БиХ, чиме би правни систем БиХ, као и њено државноправно уређење, у цијелости били доведени у питање. Због свих наведених разлога Народна скупштина је истакла да је захтјев недопустив као преурањен.

19. У прилог недопустивости захтјева Народна скупштина је истакла да је Уставни суд у предмету број АП 2678/06 (види Уставни суд, Одлука о допуствости и меритуму број АП 2678/06 од 29. септембра 2006. године, доступна на веб-страници Уставног суда www.ustavnisud.ba) већ одлучивао о питању националности као услову за кандидовање на јавну функцију, па би упуштањем у меритум овог захтјева Уставни суд поступао супротно правном принципу да поново одлучује о истој ствари. Указано је да би ово могло да резултира ревидирањем заузетих ставова и поступање супротно пракси Уставног суда. Осим тога, Народна скупштина је указала да су оспорене одредбе Устава РС резултат имплементације Треће дјелимичне одлуке Уставног суда број У 5/98 (у даљњем тексту: Одлука о конститутивности), па би се упуштањем у њихову оцјену, како то тражи подносилац захтјева, питању суд упустио у преиспитивање наведене одлуке. Поред тога, Народна скупштина је указала и да су оспорена уставна рјешења наметнута одлуком Високог представника, па како подносилац захтјева инсистира на оцјени оспорених одредби у вези с међународним документима, Уставни суд би се упустио у оцјену усаглашености одлука Високог представника с међународним документима.

20. Даље, Народна скупштина је навела да је, уколико се Уставни суд и поред приговора о недопустивости ипак упусти у одлучивање о меритуму захтјева, примјерено одговорити само у односу на члан 1 Протокола број 12, те с тим у вези на члан II/4 Устава Босне и Херцеговине. Оспорене уставне и законске одредбе директна су посљедица провођења Одлуке о конститутивности, те амандмана које је наметнуо Високи представник. Прије Одлуке о конститутивности одредбе Устава РС-а нису садржавале националну одредницу, међутим такво стање је Одлуком о конститутивности оцијенијено као "систематична, дуготрајна, намјерна дискриминаторска пракса јавних органа РС-а". У складу с том одлуком, а по одлуци Високог представника, дошло је до амандмана на Устав РС-а којима је навођење припадности једном од конститутивних народа постао услов за кандидовање на једну од ових функција. Одредбе Устава РС-а прије амандмана нису имале никакво дискриминаторско обиљежје и замијењене су оспореним одредбама које је индиректно увео Уставни суд, а које подносилац захтјева сматра дискриминаторским. Овим захтјевом креира се апсурдна ситуација, посебно када се има у виду да ове одредбе треба поново да разматра Уставни суд.

21. Народна скупштина је даље подсјетила на став Европског суда да је у периоду политичких поремећаја јавним властима потребно одређено вријеме за преиспитивање мјера потребних за очување постигнуте стабилности и процјену потреба властитог друштва (види Европски суд, *Ždanoka* против *Latvie* (GC), no.58278/00, 131, ECHR 2006-IV), те да је ствар државе чланице да одреди правац свог демократског развоја, при чему морају да буду уважаване разлике у историјском развоју, културолошке разлике и разлике у политичкој мисли (види Европски суд, *Hirst v. the United*

Kingdom (no.2) 74025/01, 61, EHCR 2005-IX). Народна скупштина је указала и на став Уставног суда да различито поступање не значи а priori дискриминацију, већ о постојању дискриминације може да се говори само у случају када за различито поступање не постоји објективно и разумно оправдање. С тим у вези је указано да је у Одлуци о допуствости и меритуму број АП 2678/06 анализирана оправданост уставних ограничења према којима апелант због своје националности није могао да се кандидира за члана Предсједништва, те да је Уставни суд закључио да је такво ограничење разумно, оправдано и пропорционално, односно да је ограничење пропорционално циљу шире друштвене заједнице у смислу очувања успостављеног мира и наставка дијалога.

22. Народна скупштина је навела како нема основа да се узме другачији став и у конкретном случају, утолико прије што су сва наводна ограничења резултат Одлуке о конститутивности и Одлуке Високог представника о измјенама и допунама Устава РС-а од 25. априла 2002. године, а не арбитрарности домаћих органа. Осим тога, националне мањине заступљене су у раду органа законодавне власти (број њихових представника премашује њихов постотак у бројности популације), те у оквиру тих органа, као законодавних, могу да учествују на измјене прописа које подносилац захтјева оспорава, што и јесте суштина и циљ демократског процеса одлучивања. С тим у вези је указано и на став Европског суда да држава има право да примјењује мјере којима осигурава стабилност поретка у земљи чак и кад оне представљају ограничење или потпуно искључење учешћа у вршењу јавних послова за одређену категорију дефинисану по националној припадности (види Европски суд, *Sadak и Yumak* против Турске предмет бр. 10226/03 од 8. јула 2008. године).

23. Народна скупштина је предложила да Уставни суд донесе одлуку којом усваја претходне приговоре, те да члан 3 Протокола бр. 1 у вези с чланом 14 Европске конвенције прогласи непријемљивим, а да остатак предметног захтјева прогласи недопустивим. Уколико Уставни суд одлучи да се упусти у меритум, Народна скупштина је предложила да се захтјев одбије, тј. да се утврди да не постоји дискриминација у односу на одредбе Устава РС-а и Изборног закона.

b) 2. Уставноправна комисија

24. Уставноправна комисија је навела да је након расправе с четири гласа "за", три гласа "против" и без гласова "суздржан" подржала захтјев.

c) Мишљење дато у својству *amicus curiae*

25. У Мишљењу је указано да је поједине одредбе које подносилац захтјева оспорава донио Високи представник и да их потом никада нису усвојила релевантна законодавна тијела, али да се, слиједом праксе Уставног суда у Одлуци број 9/00 од 3. новембра 2000. године, Високи представник не противи начину на који је Уставни суд оцијенио амандане на ентитетске уставе.

26. Даље, указано је на хронологију догађаја и поступак имплементације Одлуке Уставног суда број У 5/98, те на Споразум о различитим елементима неопходним за спровођење Треће дјелимичне одлуке број У 5/98 од 27. марта 2002. године. Наведени Споразум је садржавао и одредбу о дистрибуцији функција предсједника и потпредсједника ентитета између конститутивних народа: Предсједник ентитета има два потпредсједника из различитих конститутивних народа. Они се бирају у складу с уставима ентитета. Нагласак је више био на осигурању правичне дистрибуције ових функција између конститутивних народа с циљем да се постигну одржива рјешења у погледу подјеле власти, а не на осигурању система који ће свим кандидатима дати поједнаке шансе без обзира на њихово етничко поријекло. Наведена одредба је сматрана забрањеном представницима конститутивних народа да обављају више од једне од ове три функције, а не забрањеном и представницима "осталих" да обављају било коју од ових функција. Међутим, указано је и да стриктно тумачење цитиране одредбе из Споразума не оставља простор за закључак да представници "осталих" могу да обављају ове функције.

27. Затим, у Мишљењу је указано да је различито поступање према лицима која припадају групи "осталих" у односу на лица која припадају конститутивним народима евидентно у правним одредбама које се оспоравају. Стога се у специфичним, те прилично изимним условима који превладавају у БиХ, не само у вријеме доношења амандана, него што је најбитније у садашњости, поставља питање да ли такво различито поступање може да буде оправдано. Дистрибуција мјеста у "ентитетским предсједништвима" је међу конститутивним народима била централни елемент спровођења Одлуке Уставног суда број 5/98, којом је од ентитета захтјевано да измијене и допуне своје уставе како би осигурали пуну равноправност конститутивних народа. Такође, овај споразум о подјели власти је био и централно мјесто Општег оквирног споразума за мир којим је омогућен мир у Босни и Херцеговини. С тим у вези, указано је да је Венецијанска комисија у свом мишљењу о уставној ситуацији у Босни и Херцеговини и овлашћењима

Високог представника навела: (...) У таквом контексту тешко је негирати легитимност норми које могу бити проблематичне из угла недискриминације, али неопходне за постизање мира и стабилности и избјегавање даљњег губитка људских живота. Укључивање таквих правила у текст Устава у то вријеме, сходно томе, не заслужује критику, мада је супротно основном духу Устава који има за циљ да спријечи дискриминацију. (...) Међутим, указано је и да је Венецијанска комисија истакла и сљедеће: (...) Ово се оправдање мора, пак, размотрити у свјетлу развоја у БиХ од ступања устава на снагу. БиХ је постала чланица Савета Европе и земља се, сходно томе, мора проматрати у складу са параметрима заједничких европских стандарда. Сад је ратификовала Европску конвенцију о људским правима и њен Протокол број 12 како је раније речено, ситуација у БиХ се развија у позитивном смислу, али и даље постоје околности које траже политички систем који није једноставан одраз владавине већине, већ који гарантује расподелу власти и положаја међу етничким групама. Стога је легитимно покушати уобличио изборна правила која ће осигурати одговарајућу заступљеност различитих група. (...)

28. Даље, у Мишљењу је указано да се код доношења амандана пошло од претпоставки да је одређено уплитање у право да се буде кандидат на изборима могло да се сматра оправданим у свјетлу поља слободне процјене додијељеног државама. У том смислу је указано на ставове Европског суда према којима је државама остављено посебно широко поље слободне процјене у разматрању подручја изборног законодавства (види Европски суд, *Mathieu-Mohin и Clerfaut* против Белгије од 2. марта 1987. године и *Melnuchenko* против Украјине од 19. октобра 2004. године). Циљ који се настојао остварити, конкретно спровођење једне одлуке Уставног суда којом се уважава "уставни принцип колективне једнакости конститутивних народа који произилази из означавања Бошњака, Хрвата и Срба као конститутивних народа", који "забрањује било какве посебне привилегије за један или два од тих народа, сваку доминацију у структурама власти и сваку етничку хомогенизацију путем сегрегације засноване на територијалном раздвајању" (Уставни суд, Одлука 5/98), говори у прилог таквом закључку.

29. Затим је указано да Канцеларија високог представника не намјерава да утврђује да ли је такво уплитање оправдано и у 2013. години, нити је на њему да то уради. С тим у вези је указано на став Уставног суда у Одлуци број У 9/09 да је Уставни суд тај који одлучује о томе да ли постоји објективно и разумно оправдање у сваком појединачном предмету у смислу члана III/4 Устава Босне и Херцеговине. Најзад, указано је и да се правно стање у погледу питања изнесеног пред Уставни суд промијенило нарочито у свјетлу ступања на снагу Протокола број 12, којим се проширује дјелокруг заштите на "сва права одређена законом", а чиме се уводи општа забрана дискриминације.

IV - Јавна расправа

30. Уставни суд је, у складу с чланом 46 Правила Уставног суда, на Пленарној сједници одржаној 5. јула 2013. године, одлучио да одржи јавну расправу на којој ће се расправљати о овом захтјеву. Уставни суд је, у складу с чланом 47 став 3 Правила Уставног суда, на Пленарној сједници одржаној 27. септембра 2013. године одлучио да на јавну расправу позове подносиоца захтјева, представнике: Парламентарне скупштине БиХ, Народне скупштине, Вијећа народа Републике Српске (у даљем тексту: Вијећа народа), Парламента ФБиХ, Канцеларије високог представника, Хелсиншког комитета за људска права у БиХ, те Правног факултета Универзитета у Сарајеву, Правног факултета Свеучилишта у Мостару, Правног факултета Универзитета "Џемал Биједић" у Мостару и Правног факултета Универзитета у Бањалуци. Уставни суд је 29. новембра 2013. године одржао јавну расправу којој су присуствовали: представници Народне скупштине (чланови одбора за уставна питања), представник Вијећа народа (запосленик Службе за правна питања) представници Клуба из реда бошњачког народа у Вијећу народа, представник Хелсиншког комитета за људска права у БиХ, те представници Правног факултета у Сарајеву и Правног факултета Свеучилишта у Мостару.

31. Представници Народне скупштине су изнијели аргументе углавном у оквиру одговора на захтјев. Представник Вијећа народа је истакао приговоре који су се односили на примјењивост члана 3 Протокола број 1, те на преурањеност захтјева с обзиром да није имплементирана одлука Европског суда у предмету Сејдић и Финци. Према ставу Вијећа народа, упуштањем у меритум захтјева Уставни суд би преиспитивао Одлуку У 5/98, односно упустио би се у преиспитивање одлуке Високог представника, чиме би се упустио у оцјену усклађености одлуке Високог представника с релевантним одредбама Европске конвенције и њених протокола.

32. Представници Клуба из реда бошњачког народа у Вијећу народа анализирали су одредбе Устава Босне и Херцеговине и оспорене одредбе ентитетских устава, те истакнули да су рестриктивне, јер допуштају само припадницима конститутивних народа да се кандидују за наведене позиције. Закључили су да

је захтјев основан и да оспорене одредбе треба прогласити неуставним.

33. Представник Хелсиншког комитета је подржао овај захтјев истичући да је он у служби изградње принципа једнакоправности свих у БиХ, те изразио очекивања да ће и Уставни суд при одлучивању о овом захтјеву бити на "линији" увођења овог принципа.

34. Представница Правног факултета Универзитета у Сарајеву је истакла како је овим захтјевом суштински покренуто исто питање као и у предмету Европског суда Сејдић и Финци против Босне и Херцеговине, па да су, према томе, оспорене одредбе у супротности с Европском конвенцијом и међународним документима који се примјењују у БиХ.

IV - Релевантни прописи

35. Устав Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске" бр. 21/92 - пречишћени текст, 28/94, 8/96, 13/96, 15/96, 16/96, 21/96, 21/02, 26/02 исправка, 30/02 исправка, 31/02, 69/02, 31/03, 98/03, 115/05, 117/05 и 48/11) у релевантном дијелу гласи:

Члан 80. став 2. тачка 4.

Предсједник има два потпредсједника из различитих конститутивних народа.

(тачка 1 став 2 Амандмана LXXXIII).

Члан 83. став 4.

Предсједник Републике и потпредсједници Републике директно се бирају с листе кандидата за предсједника Републике Српске, тако што је за предсједника изабран кандидат који оствари највећи број гласова, а за потпредсједнике су изабрани кандидати из друга два конститутивна народа који имају највећи број гласова иза изабраног предсједника Републике.

(тачка 5 Амандмана XL допуњена је тачком 4 Амандмана LXXXIII)

36. Устав Федерације Босне и Херцеговине ("Службене новине Федерације Босне и Херцеговине" бр. 1/94, 13/97, 16/02, 22/02, 52/02, 60/02, исправка, 18/03, 63/03, 9/04, 20/04, 33/04, 71/05, 72/05, 32/07 и 88/08) у релевантном дијелу гласи:

Члан IV.Б.1. члан 1. став 2.

(2) Предсједник Федерације има два потпредсједника из различитих конститутивних народа. Они се бирају у складу са овим Уставом.

(допуњен Амандманом XLI)

Члан IV.Б.1. члан 2. ст. 1. и 2.

(1) При избору предсједника и два потпредсједника Федерације БиХ најмање трећина делегата из клубова бошњачких, хрватских или српских делегата у Дому народа може кандидирати предсједника и два потпредсједника Федерације БиХ.

(2) Избор за предсједника и два потпредсједника Федерације БиХ захтијева прихваћање заједничке листе три кандидата за предсједника и потпредсједнике Федерације, већином гласова у Представничком дому, а затим и већином гласова у Дому народа, укључујући већину клуба сваког конститутивног народа.

(измијењен Амандманом XLII)

37. Изборни закон БиХ ("Службени гласник БиХ" бр. 23/01, 7/02, 9/02, 20/02, 25/02, 4/04, 20/04, 25/05, 52/05, 65/05, 77/05, 11/06, 24/06, 32/07, 33/08, 37/08, 32/10, 18/13 и 7/14) у релевантном дијелу гласи:

ПРЕДСЈЕДНИК И ПОТПРЕДСЈЕДНИК ФЕДЕРАЦИЈЕ БОСНЕ И ХЕРЦЕГОВИНЕ

Члан 9.13

При избору предсједника и потпредсједника Федерације БиХ, најмање једна трећина делегата клубова заступника конститутивних народа у Дому народа Парламента Федерације предлаже кандидате за мјеста предсједника и потпредсједника Федерације.

Члан 9.14

Из реда кандидата из члана 9.13 овог закона формирају се заједничке листе кандидата за мјеста предсједника и потпредсједника Федерације БиХ.

Представнички дом Парламента Федерације БиХ гласа о једној или више заједничких листи коју сачињавају три кандидата, укључујући по једног кандидата из сваког конститутивног народа. Листа која добије већину гласова у Представничком дому Парламента Федерације БиХ бит ће изабрана уколико добије већину гласова у Дому народа, укључујући и већину гласова клубова посланика сваког конститутивног народа.

Члан 9.15

У случају да заједничка листа презентирана од стране Представничког дома не добије потребну већину у Дому народа, ова процедура ће се поновити. Уколико, у поновљеној процедури, заједничка листа која добије већину гласова у Представничком дому буде поново одбијена у Дому народа, та заједничка листа сматраће се изабраном.

Члан 9.16

Делегати у Дому народа Парламента Федерације Босне и Херцеговине из реда осталих могу учествовати у избору кандидата за предсједника и потпредсједника. Међутим, овом приликом се неће формирати било какав клуб заступника осталих и њихов се глас неће рачунати при рачунању одређене већине у клубовима заступника конститутивних народа.

ПОГЛАВЉЕ 12

ПРЕДСЈЕДНИК И ПОТПРЕДСЈЕДНИЦИ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ

Члан 12.1.

Предсједника и два (2) потпредсједника Републике Српске, који се непосредно бирају са територије Републике Српске, бирају бирачи регистрирани да гласају у Републици Српској.

Члан 12.2

Бирач регистрирани да гласа за предсједника Републике Српске може гласати само за једног кандидата.

Члан 12.3.

Бира се кандидат из реда сваког конститутивног народа који добије највећи број гласова. Између та три (3) кандидата, по један из сваког конститутивног народа, за предсједника се бира кандидат који добије највећи број гласова, а два кандидата који се по броју освојених гласова налазе на другом и трећем мјесту бирају се за потпредсједнике.

V - Допустивост

38. При испитивању допустивости захтјева Уставни суд је пошао од одредаба члана VI/3а) Устава Босне и Херцеговине.

Члан VI/3а) Устава Босне и Херцеговине гласи:

Уставни суд је једини надлежан да одлучује о било којем спору који се јавља по овом Уставу између два ентитета, или између Босне и Херцеговине и једног или оба ентитета, те између институција Босне и Херцеговине, укључујући, али не ограничавајући се на то:

- Да ли је одлука ентитета да успостави посебан паралелан однос са сусједном државом у складу са овим Уставом, укључујући и одредбе које се односе на суверенитет и територијални интегритет Босне и Херцеговине.

- Да ли је било која одредба устава или закона једног ентитета у складу са овим Уставом.

Спорове може покренути члан Предсједништва, предсједavajuћи Савјета министара, предсједavajuћи, или његов замјеник, било којег дома Парламентарне скупштине; једна четвртина чланова/делегата било којег дома Парламентарне скупштине, или једна четвртина чланова било којег дома законодавног органа једног ентитета.

39. У конкретном случају захтјев је поднио Жељко Комшић, члан Предсједништва Босне и Херцеговине. Имајући у виду одредбе члана VI/3а) Устава Босне и Херцеговине и члана 19 Правила Уставног суда, Уставни суд је утврдио да је захтјев допустив зато што га је поднио овлаштени субјекат, а да не постоји ниједан разлог за недопустивост захтјева из члана 19 Правила Уставног суда.

VI - Меритум

40. Подносилац захтјева сматра да оспорене одредбе устава ентитета и Изборног закона нису у складу с чланом 1 Протокола број 12 уз Европску конвенцију; чланом II/4 Устава БиХ у вези с Међународном конвенцијом о укидању свих облика расне дискриминације и њеним чланом 5, као и Међународним пактом о грађанским и политичким правима и његовим чл. 2, 25 и 26, те међународним инструментима из Анекса I на Устав БиХ и чланом 14 у вези с чланом 3 Протокола број 1 уз Европску конвенцију.

41. Уставни суд ће у првом дијелу дати одговоре на приговоре које је истакнула Народна скупштина у вези с овим захтјевом.

42. Народна скупштина сматра како се овим захтјевом преваходно покреће питање усклађености оспорених одредби с Европском конвенцијом, а да се пред Европским судом налази пет предмета којим се покреће питање националне одређености појединца као услова за кандидовање на јавне функције. С тим у вези, одлучивање о меритуму захтјева значило би преплитање надлежности у предметима истог правног основа између Европског

суда и Уставног суда. Уставни суд не прихваћа наведени приговор. Наиме, овим захтјевом се покреће питање усклађености оспорених одредби с чланом II/4 Устава БиХ и чланом 1 Протокола број 12. Даље, у складу с чланом VI/3а) Устава БиХ, Уставни суд је једини надлежан да цијени усклађеност устава ентитета и закона с Уставом БиХ. На другој страни Европска конвенција је настала као израз сагласности држава да ће на својој територији осигурати права и слободу које су њоме прописане свима који дођу под њихову јурисдикцију. Због тога се систем заштите људских права односи прије свега на заштиту људских права на националном нивоу. Заштита која се остварује механизмима Конвенције има супсидијарни карактер. Стога, чињеница да у истом тренутку пред оба суда може да буде покренуто питање које, у складу с уставним овлашћењима, улази у надлежност Уставног суда, односно у складу с Европском конвенцијом у надлежност Европског суда, не ограничава и не искључује овлашћења Уставног суда из наведене одредбе Устава БиХ, с обзиром да заштита људских права мора да буде примарно осигурана на националном нивоу.

43. Народна скупштина указује да овај захтјев треба да буде одбачен као преурањен с обзиром да би се одлучивањем о њему прејудуцирала имплементација одлуке Европског суда у предмету Сејдић и Финци и исход уставноправне реформе Устава БиХ која је у току. Уставни суд не прихваћа овај приговор. Наиме, Уставни суд указује да су предмет "спора" пред Европским судом биле одредбе Устава БиХ о избору чланова Предсједништва БиХ и делегата у Дому народа Парламентарне скупштине БиХ. Овим захтјевом се покреће питање усклађености одредаба ентитетских устава и Изборног закона о избору предсједника и потпредсједника ентитета с Уставом БиХ, те међународним документима који се примјењују у БиХ. Устав БиХ не садржи нити једну одредбу којом је регулисан избор на наведене функције. Будући да се подносилац захтјева позвао на члан II/4 који, у складу с чланом X/2 Устава БиХ и не може да буде измијењен, Уставни суд сматра како не постоји препрека да разматра усаглашеност оспорених одредби с Уставом БиХ, конкретно чланом II/4 Устава БиХ.

44. У том смислу, поступак евентуалних измјена и допуна Устава БиХ услјед имплементације одлуке у предмету Сејдић и Финци ни на који начин не ограничава и не спречава Уставни суд да разматра овај захтјев и усаглашеност оспорених одредби с Уставом БиХ, конкретно чланом II/4, а који, у складу с чланом X/2 Устава БиХ, и не може да буде измијењен.

45. Даље, Народна скупштина сматра како се овим захтјевом покреће идентично питање о ком је Уставни суд већ одлучивао у цитираној Одлуци број АП 2678/06. Уставни суд не прихваћа овај приговор. У наведеном предмету Уставни суд је испитивао ограничење које је успостављено у односу на кандидатуру конститутивних народа за чланове Предсједништва БиХ, с обзиром на њихову националну припадност и ентитет из ког долазе, а које је установљено Изборним законом и које слиједи рјешење из члана V Устава БиХ. Међутим, овим захтјевом се покреће питање искључења у односу на кандидатуру "осталих" за избор предсједника и потпредсједника ентитета, које је установљено оспореним одредбама устава ентитета и које као такво слиједи и Изборни закон.

46. Народна скупштина указује да су оспорене одредбе устава ентитета и Изборног закона резултат имплементације Треће дјелимичне одлуке број У 5/98 (види Уставни суд, Дјелимична одлука број У 5/98 III од 1. јула 2000. године, објављена у "Службеном гласнику БиХ" број 23/00) па би се њиховим испитивањем Уставни суд упустио у преиспитивање властите одлуке. Уставни суд не прихваћа овај приговор. Наиме, неспорно је да су оспорене одредбе устава ентитета и Изборног закона простекле из имплементације Треће дјелимичне одлуке број У 5/98 која је промовисала уставни принцип једнакости сва три конститутивна народа на цијелој територији БиХ, те с тим у вези, расподјелу јавних функција између конститутивних народа. Међутим, Трећа дјелимична одлука број У 5/98 се није бавила правима "осталих", а овим захтјевом се управо покреће питање учествовања "осталих" у расподјели јавних функција уз осигурање гаранције из члана II/4 Устава БиХ. Осим тога, овај захтјев мора да се сагледа и у вези с промјенама које су успјелије након доношења Одлуке број У 5/98, превасходно да је БиХ постала пуноправни члан Савјета Европе, да је ратификовала Европску конвенцију и њене протоколе, те да је ратификовала и Протокол број 12 којим се уводи општа забрана дискриминације.

47. Даље, Народна скупштина сматра да су оспорене одредбе као уставна рјешења наметнуте одлуком Високог представника па да би се њиховим испитивањем Уставни суд, с обзиром на наводе из захтјева о усаглашености с Европском конвенцијом и Међународном конвенцијом о укидању свих облика расне дискриминације, упустио у испитивање усаглашености одлука Високог представника с међународним документима. Уставни суд не прихваћа наведени приговор. Наиме, као што је већ указано у овој одлуци, овим захтјевом се покреће питање усаглашености оспорених одредби с чланом II/4 Устава БиХ. Уставни суд подсјећа да када Високи представник интервенише у правни систем Босне и Хер-

цеговине, супституишући домаће власти, тада дјелује као власт Босне и Херцеговине, а закони које доноси су природе домаћих закона, те морају да се сматрају законима Босне и Херцеговине, чија је сагласност с Уставом Босне и Херцеговине подложна контроли Уставног суда (види Уставни суд, Одлука број У 9/00 од 3. новембра 2000. године, објављена у "Службеном гласнику БиХ" број 1/01, Одлука број У 16/00 од 2. фебруара 2001. године, објављена у "Службеном гласнику БиХ" број 13/01 и Одлука број У 25/00 од 23. марта 2001. године, објављена у "Службеном гласнику БиХ" број 17/01).

48. Народна скупштина указује да су оспорене одредбе ентитетских устава и Изборног закона у складу с Уставом БиХ који је на снази, а у случају да се захтјеву удовољи отворило би се питање усклађености устава ентитета с Уставом БиХ, чиме би правни систем БиХ, као и њено државноправно уређење у цијелости, били доведени у питање. Уставни суд не прихваћа наведени приговор. Наиме, неспорно је да оспорене одредбе устава ентитета и Изборног закона одражавају идентичан принцип као и одредбе Устава БиХ (члан V Предсједништво БиХ) према којима је, као и оспореним одредбама, искључена могућност кандидовања "осталих" за избор на неку од наведених функција. Затим, неспорно је да је Уставни суд у својој пракси одлучивао о захтјеву који се односио на питање усаглашености одредби Устава БиХ с чланом 14 Европске конвенције и чланом 3 Протокола број 1 уз Европску конвенцију (У 5/04). Уставни суд је закључио да се не ради о "спору који се јавља по овоме уставу" у смислу члана VI/3 Устава БиХ него о могућем конфликту између домаћег и међународног права, односно да права из Европске конвенције не могу да имају супериорнији статус у односу на Устав БиХ, јер је Европска конвенција ступила на снагу на основу Устава БиХ. Такође, неспорно је да је Уставни суд одлучивао о захтјеву којим је покренуто питање усаглашености одредби Изборног закона (искључена могућност кандидовања "осталих" за чланове Предсједништва БиХ) о кандидатури за чланове Предсједништва БиХ с чланом 3 Протокола број 1 уз Европску конвенцију, чланом 1 Протокола број 12 уз Европску конвенцију, те чланом 2 став 1 тачка ц) и чланом 5 став 1 тачка ц) Међународне конвенције о уклањању свих облика расне дискриминације (У 13/04). Како се оспорена одредба Изборног закона заснива на члану V Устава Босне и Херцеговине, Уставни суд је заузео став да би се упуштањем у меритум захтјева вршило испитивање одредбе Устава Босне и Херцеговине с одредбама Европске конвенције и Конвенције о уклањању свих облика расне дискриминације.

49. Међутим, овим захтјевом су оспорене одредбе ентитетских устава, а не Устава БиХ, као што је то био случај у предмету У 5/04, односно оспорене одредбе нису идентичне некој одредби Устава БиХ као што је био случај у предмету У 13/05. Уставни суд подсјећа да је у складу с чланом VI/3а) Устава БиХ једини надлежан да одлучује да ли је било која одредба устава или закона једног ентитета у складу с овим уставом. При томе, у тумачењу појма овај устав и обавеза Уставног суда да подржи овај устав мора да се има у виду 15 међународних споразума о људским правима из Анекса I на Устав БиХ који се директно примјењују у БиХ, те положај који права из Европске конвенције и њени протоколи имају у уставном поретку државе. Наиме, права из Европске конвенције и њених протокола не само да се директно примјењују у БиХ, него у складу с чланом II/2 Устава БиХ имају приоритет над свим осталим законима. Најзад, у складу с чланом II/4 Устава БиХ уживање права и слобода, предвиђених у овом члану или у међународним споразумима наведеним у Анексу I овог устава, осигурано је свим особама у Босни и Херцеговини без дискриминације по било којој основи као што је пол, раса, боја, језик, вјера, политичко и друго мишљење, национално или социјално поријекло, повезаност с националном мањинош, имовина, рођење или други статус. Значај члана II Устава БиХ који регулише људска права и слободу одређен је чланом X/2 Устава БиХ према ком ниједним амандманом на овај устав не може да се елиминира, нити да се умањи било које од права и слобода из члана II овог устава, нити да се измијени ова одредба. У том смислу термини овај устав и обавеза Уставног суда да подржи овај устав на пољу остваривања и заштите уставом гарантованих људских права и слобода на првом мјесту подразумевају члан II Устава БиХ у његовом пуном значењу, а у чијем тумачењу Уставни суд не може да елиминира или умањи права или слободу које овај члан гарантује. При томе, чињеница да се ради не само о правима и слободама које су изричито поборојане у наведеној одредби Устава БиХ, већ и о правима и слободама које су садржане и у међународним документима не умањује карактер члана II као одредбе Устава БиХ, која подразумева овај устав и обавезу Уставног суда да штити овај устав. Осим тога, Уставни суд подсјећа да је у Трећој дјелимичној одлуци број У 5/98 заузео став: (...) не може се закључити да Устав БиХ предвиђа општи институционални модел који се може пренијети на ниво ентитета, или да сличне, етнички дефиниране институционалне структуре на нивоу ентитета, не морају задовољавати глобални обавезујући стандард недискриминације Устава БиХ према члану II/4 Устава БиХ (...). У складу с наведеним, чињеница да оспорене одредбе устава ен-

титета и Изборног закона одражавају идентичан принцип који је садржан у члану V Устава БиХ не спречава Уставни суд да оспорене одредбе испита у вези с глобалним обавезујућим стандардом недискриминације Устава БиХ према члану II/4 Устава БиХ.

50. Уставни суд ће се даље очитовати о повреди члана 14 Европске конвенције у вези с чланом 3 Протокола број 1 уз Европску конвенцију, јер према наводима подносилаца захтјева "остали" су ускраћени у праву да се кандидују за функције председника и потпредседника ентитета само због тога што нису припадници неког од конститутивних народа.

51. Члан 14 Европске конвенције гласи:

Уживање права и слобода предвиђених овом конвенцијом осигурава се без дискриминације по било којој основи, као што су спол, раса, боја коже, језик, вјероисповијест, политичко или друго мишљење, национално или социјално поријекло, свеза са неком националном мањином, имовно стање, рођење или други статус.

52. Члан 3 Протокола број 1 уз Европску конвенцију гласи:

Високе стране уговорнице се обавезују да у примјерним временским размацима одржавају слободне изборе с тајним гласањем, под условима који осигуравају слободно изражавање мишљења народа при избору законодавних тијела.

53. Уставни суд подсјећа да је члан 14 Европске конвенције примјерив у случајевима када постоји различито поступање по забрањеној основи према лицу или групи лица која се налазе у сличној ситуацији у вези с неким правом из Европске конвенције и њених протокола, а за то различито поступање нема објективног или разумног оправдања. Сходно томе, да би се примјенио члан 14, правило, акт или пропуст морају да потпадају под дјелокруг неког материјалног права из Европске конвенције. Подносилац захтјева сматра како оспорене одредбе потпадају под дјелокруг члана 3 Протокола број 1 уз Европску конвенцију.

54. Уставни суд налази да је Европски суд у предмету Бошкоски против Бивше Југословенске Републике Македоније (Види Европски суд, Бошкоски против Бивше Југословенске Републике Македоније, апликација број 11676/04, 2. септембра 2004. године) истакао: "Према становишту Европског суда члан 3 Протокола број 1 гарантује 'избор законодавне власти' и термин 'законодавна' не значи нужно национални парламент. Овај термин мора да се тумачи у свјетлу уставне структуре државе која је у питању (види, *mutatis mutandis*, Mathieu-Mohin и Clerfaut против Белгије, пресуда од 2. марта 1987. године, Series A бр. 113, п. 23, став 53; *Matxews* против Уједињеног Краљевства [GC], апликација број 24833/94, ECHR 1999-I, став 40). У два ранија случаја Комисија је сматрала да власт шефа државе као таква не може да се тумачи као "законодавна" у смислу члана 3 Протокола број 1 (види Европски суд, *Baskauskaite* против *Lithuania*, апликација број 41090/98, Одлука Комисије од 21. октобра 1998. године, *Habsburg-Lothringen* против *Austrija*, апликација број 15344/89, Одлука Комисије од 14. децембра 1989. Одлуке и Извјештаји 64, п. 211). Међутим, Европски суд не искључује могућност примјене члана 3 Протокола број 1 на изборе за председника. Европски суд сматра да ова одредба осигурава карактеристике "ефективне политичке демократије", за чије осигурање мора да се има у виду не само строго законодавна власт коју тијело има, већ такође улога тијела које је у питању у cjелокупном законодавном процесу (види, напријед цитирану, *Matthews* против Уједињеног Краљевства, ст. 42. и 49). Уколико би се утврдило да шеф државе има овлашћење да иницира или усваја законе, или ужива широка овлашћења у контролисању усвајања закона или овлашћења да контролишу основна законодавна тијела, могло би да се сматра да постоји "законодавна власт" у смислу члана 3 Протокола број 1.

55. У конкретном случају Уставни суд примјећује како у складу с релевантним одредбама Устава Републике Српске председник Републике Српске може да ускрати објављивање закона који је усвојила Народна скупштина, као основно тијело које доноси законе, и да затражи да се поново одлучује о том закону. Међутим, ако исти закон поново буде усвојен у Народној скупштини председник Републике Српске дужан је га је објави. Осим тога, председник Републике Српске може, за вријеме ратног и ванредног стања, које прогласе институције Босне и Херцеговине, ако Народна скупштина не може да се састане, на приједлог Владе Републике Српске или на своју иницијативу и након што саслуша мишљење председника Народне скупштине, да доноси уредбе са законском снагом и о питањима из надлежности Народне скупштине и да именује и разрешава функционере које бира односно именује и разрешава Народна скупштина. Ове уредбе, односно одлуке о именовану и разрешењу, председник Републике Српске подноси на потврду Народној скупштини чим она буде у могућности да се састане. Такође за вријеме ратног и ванредног стања актима председника Републике Српске, ако Народна скупштина не може да се састане, изнимно док то стање траје, могу да се обуставе поједине уставне одредбе које се односе на доношење закона, осим оних које се односе на одређена права и слободе. Дакле, наведено искључиво у

посебним условима (ратно и ванредно стање). Даље, председник Републике Српске има право да предложи кандидата за председника Владе Републике Српске као основног тијела које иницира доношење закона. Међутим, председник Владе Републике Српске и њени чланови именују се већином гласова посланика у Народној скупштини. У случају да је дошло до кризе у функционисању Владе Републике Српске, председник Републике Српске, али само на иницијативу најмање 20 посланика, и након што претходно саслуша председника Народне скупштине и председника Владе Републике Српске, може да затражи од председника Владе Републике Српске да поднесе оставку, односно ако он то одбије да учини, председник Републике Српске може да га разријеша.

56. Даље, Уставни суд примјећује да, у складу с релевантним одредбама Устава Федерације Босне и Херцеговине, председник Федерације БиХ кад утврди да домови, као основна тијела која доносе законе, нису у могућности да доносе потребне законе, може, уз сагласност потпредседника Федерације БиХ, да распусти један или оба дома, тиме да дом не може да се распусти у току једне године од његова првог сазива. Искључиво овлашћење распуштања оба дома председник Федерације БиХ има када они не успију да усвоје буџет Федерације БиХ прије почетка буџетске године. Даље, председник Федерације БиХ, уз сагласност оба потпредседника, именује Владу Федерације БиХ, као основно тијело које иницира законе, након консултација с премијером или с кандидатом за ту функцију. Влада Федерације БиХ је изабрана након што њено именовање потврди већином гласова Представнички дом Федерације БиХ. Уколико ова потврда изостане, цијели поступак мора да се понови. Затим, председник Федерације БиХ, уз сагласност потпредседника, може одлуком да смијени Владу Федерације БиХ или Влади Федерације БиХ може да буде изгласано неповјерење већином гласова у оба дома Парламента Федерације БиХ.

57. Уставни суд сматра да наведена анализа не указује да председник Републике Српске и председник Федерације БиХ имају овлашћење да иницирају или усвајају законе, или да уживају широка овлашћења у контролисању усвајања закона или овлашћење да контролишу основна законодавна тијела, да би могло да се сматра да постоји "законодавна власт" у смислу члана 3 Протокола број 1. Имајући у виду наведено, захтјев не покреће питање члана 14 Европске конвенције у вези с чланом 3 Протокола број 1 уз Европску конвенцију. С тим у вези Уставни суд у овом дијелу одбија захтјев као неоснован.

58. Даље, из навода подносилаца захтјева произишало је да је оспореним одредбама устава ентитета и Изборног закона у односу на "остале", у остваривању права да буду кандидовани те евентуално изабрани, као законом гарантованог права, успостављена дискриминација. Зато што су "остали" ускраћени у праву да се кандидују за функције председника и потпредседника ентитета само из разлога што нису припадници неког од конститутивних народа. Наведено је, сходно наводима подносилаца захтјева, супротно члану II/4 Устава БиХ и члану 1 Протокола број 12 уз Европску конвенцију.

59. Члан II/4 Устава БиХ у релевантном дијелу гласи:

Члан II/4

Уживање права и слобода, предвиђених овим чланом или у међународним споразумима наведеним у Анексу I овом Уставу, осигурано је за све особе у Босни и Херцеговини без дискриминације по било којој основи као што је спол, раса, боја, језик, вјера, политичко или друго увјерење, национално или друштвено поријекло, везивање за неку националну мањину, имовина, рођење или други статус.

60. Члан 1 Протокола број 12 уз Европску конвенцију гласи:

Члан 1

Општа забрана дискриминације

1. Уживање свих права одређених законом осигураће се без дискриминације по било којој основи као што је спол, раса, боја коже, језик, вјера, политичко или друго мишљење, национално или социјално поријекло, припадност националној мањини, имовина, рођење или други статус.

2. Никога не смију дискриминирати јавна тијела на било којој основи, како је и наведено у ставу 1.

61. Изборни закон Босне и Херцеговине у релевантном дијелу гласи:

Члан 1.4

(1) Сваки држављанин Босне и Херцеговине (у даљем тексту: држављанин БиХ) с навршених 18 година живота има право гласати и бити биран (у даљем тексту: бирачко право), у складу с одредбама овога закона.

62. Уставни суд подсјећа да право да се бира и буде биран чини основу ефективне политичке демократије. Државе уживају широку поље процене у успостављању и регулисању изборног система

који ће примјењивати. Бројни су и различити начини организовања и провођења избора. Ова различитост је условљена историјским развојем, културном разноликошћу, развојем политичке мисли у држави. Због тога законодавство које регулише изборе мора да буде сагледано у свјетлу политичке еволуције земље која је у питању с обзиром да карактеристике које су неприхватљиве у контексту једног система могу у датом тренутку да буду прихватљиве у контексту другог. У том смислу, државе су слободне да изаберу сврху због које успостављају ограничења права да се бира и буде биран. Међутим, ова слобода је ограничена обавезом да сврха ограничења мора да буде у складу с принципом владавине права и оправдана специфичним околностима (види Европски суд, Sitagoropoulos и Giakomopoulos против Грчке, пресуда од 15. марта 2012. године (тач. 63 до 68). Најзад, један од фактора при оцјени широког поља процјене које државе уживају у овој области је и да ли постоје или не постоје други начини и средства којим може да се постигне исти циљ (види Европски суд, Glog против Швајцарске, апликација број 13444/04, пресуда од 30. априла 2009. године, тачка 94).

63. Уставни суд указује да Изборни закон у члану 1.4 свим држављанима БиХ с навршених 18 година живота гарантује право да бирају и да буду бирани. У том смислу се ради о праву гарантованом законом у смислу члана 1 Протокола број 12 чије уживање мора да се осигура без дискриминације на било којој основи и у односу на које јавне власти никог не смију да дискриминишу.

64. Затим, Уставни суд указује како је у погледу тумачења појам дискриминације у смислу члана 1 Протокола број 12 Европски суд у одлуци Сејдић и Финци истакао (став 55): "Појам дискриминације је досљедно тумачен у јуриспруденцији Суда у односу на члан 14 Конвенције. Јуриспруденција нарочито јасно прецизира да „дискриминација“ означава различито поступање без објективног и разумног оправдања према лицима која су се нашла у сличном положају (видјети тачке 42-44 и наведене изворе). Аутори су користили исти термин, дискриминација, у члану 1 Протокола бр. 12. Без обзира на разлике у ширини обима између ових одређби, значење овог појма у члану 1 Протокола бр. 12 је требало да буде идентично тумачењу из члана 14 (видјети Образложење (Explanatory Report) уз Протокол бр. 12, тачка 18). Суд, према томе, не види разлог да одступа од утврђеног тумачења „дискриминације“, наведеног у тексту, у примјени истог појма према члану 1 Протокола бр. 12 (у вези са судском праксом УН-овог Комитета за људска права у погледу члана 26 Међународног пакта о грађанским и политичким правима, одредбе која је слична, али не и идентична – члану 1 Протокола бр. 12 уз Конвенцију, видјети Nowak, Коментари ССРР, Издавачи Н. Р. Engel, 2005, страна 597-634)".

65. Слједом наведеног, Уставни суд мора да одговори на питање да ли се оспореним одредбама, које припадницима "осталих" онемогућавају остварење права да буду кандидовани те евентуално бирани на функцију председника и потпредседника ентитета јер нису из реда конститутивних народа, успоставља различито поступање без објективног и разумног оправдања према особама које су се нашле у сличном положају.

66. Уставни суд примјењује као члан 1.4 Изборног закона право да бирају и буду бирани гарантује свим држављанима БиХ. Чланом 3 Закона о држављанству одређено је да сви држављани БиХ уживају иста људска права и основне слободе као што је то одређено Уставом БиХ и уживају заштиту ових права на читавој територији БиХ, под истим условима. Из наведених одређби неспорно произилази да појам држављани БиХ, којим је гарантовано право да бирају и буду бирани у смислу члана 1.4 Изборног закона, подразумева и конститутивне народе и "остале". У том смислу, оспорене одредбе ентитетских устава и Изборног закона које искључују могућност "осталих" као држављана БиХ да се кандидују за позицију председника и потпредседника ентитета, гарантујући ту могућност искључиво конститутивним народима као држављанима БиХ, успостављају различит третман "између особа које су се нашле у сличном (или истом) положају" који је заснован на етничком поријеклу.

67. Сљедеће питање на које је потребно да се одговори јесте да ли је различито поступање установљено без објективног и разумног оправдања. С тим у вези, Уставни суд указује како је Европски суд у предмету Сејдић и Финци (тач. 43 и 44) заузео став који може да се сумира на сљедећи начин: дискриминација по основу етничког поријекла неке особе представља један од облика расне дискриминације која је посебно окрутан облик дискриминације и, с обзиром на њене опасне посљедице, тражи од власти посебан опрез и одлучне реакције. Због оваквих разлога власти морају да искористе сва расположива средства у борби против расизма и тако да ојачају визију демократског друштва у ком се на различитост не гледа као на опасност него као на богатство (видјети Nachova и остали против Бугарске [GC], бр. 43577/98 и 43579/98, тачка 145, ECHR 2005-VII, и Timishev, цитирано, тачка 56). У оваквом контексту, гдје се разлика у третману заснива на раси и етничком поријеклу, појам објективног и разумног оправдања мора да се тумачи што је могуће прецизније (видјети Д. Х. и остали, ци-

тирано, тачка 196). Суд такође сматра да ниједна врста различитог поступања, која се искључиво или у критичном обиму заснива на етничком поријеклу појединца, не може објективно да се оправда у савременом демократском друштву које је изграђено на принципима плурализма и поштовања различитих култура (ibid., тачка 176). Најзад, Уставни суд указује да се Европски суд руководи истим принципима и у предмету Азра Зорнић против Босне и Херцеговине испитујући немогућност кандидовања за члана Предсједништва БиХ и за делегата у Дому народа у случају када се особа која је у питању не изјашњава о припадности било ком од конститутивних народа или било којој етничкој групи (апликација број 3681/06, пресуда од 15. јула 2014. године).

68. Уставни суд подсећа да је расподјела позиција у државним органима међу конститутивним народима била централни елемент Дејтонског споразума да би се постигао мир у БиХ. У том контексту је тешко негирати легитимност норми које могу да буду проблематичне с тачке гледишта недискриминације, али које су биле нужне како би се постигли мир и стабилност и избјегло даљи губитак људских живота. Оспорене одредбе устава ентитета и Изборног закона којим се врши дистрибуција функција председника и потпредседника ентитета међу конститутивним народима, иако урађене у ентитетске уставе у поступку имплементације Треће дјелимичне одлуке број 5/98 у служби су истог циља. С тим у вези, Уставни суд примјењује да легитимност циља који се огледао у постизању мира није довео у питање ни Европски суд у свјетлу Европске конвенције (види Сејдић и Финци, тачка 46).

69. Међутим, ово оправдање мора да се сагледа у вези с развојем догађаја у Босни и Херцеговини након што је закључен Дејтонски споразум. С тим у вези, Уставни суд указује како је Европски суд у предмету Сејдић и Финци истакао (види тачка 47): "(...) Суд запажа значајан позитиван развој у Босни и Херцеговини од потписивања Дејтонског мировног споразума. Истина, тај напредак можда није увијек био досљедан и још увијек има бројних тешкоћа (видјети, нпр., најновији извјештај о напретку Босне и Херцеговине као потенцијалног кандидата за чланство у Европској унији који је припремила Европска комисија и који је објављен 14. октобра 2009, SEC/2009/1338). Чињеница је да су 2005. године стране које су раније биле у сукобу предале комплетну контролу над оружаним снагама и трансформирале оружане снаге у малу професионалну војску; 2006. године Босна и Херцеговина приступила је НАТО-овом Партнерству за мир; 2008. године потписала је и ратификовала Споразум о стабилизацији и придруживању с Европском унијом; у марту 2009. године успјешно је извршила допуне државног устава први пут и недавно је изабрана за чланицу Савјета безбједности Уједињених народа на период од двије године, са почетком од 1. јануара 2010. Надаље, иако присуство међународне управе као проведбене мјере у складу с Поглављем VII Повеље Уједињених народа подразумева да ситуација у региону још увијек представља "пријетњу међународном миру и сигурности", изгледа да су припреме за престанак међународне управе у току (видјети Извјештај који је поднио Javier Solana, високи представник Европске уније за заједничку вањску и сигурносну политику, и Olli Rehn, комесар за проширење Европске уније, О политици Европске уније у односу на Босну и Херцеговину: Пут напретка (The Way Ahead) од 10. новембра 2008, и извјештај Међународне кризне групе: Недовршена транзиција БиХ: Између Дејтона и Европе, од 9. марта 2009). Такође, Европски суд је истакао (види тачка 49): "(...) када је 2002. године постала чланица Савјета Европе и безрезервно ратификовала Конвенцију и њене протоколе, тужена држава је по властитој жељи пристала да поштује релевантне стандарде. Посебно се обавезала да "у року од годину дана, уз помоћ Европске комисије за демократију кроз право (Венецијанске комисије), преиспита изборни закон у свјетлу норми Савјета Европе и изврши измене тамо гдје је то потребно" (видјети тачку 21 у тексту). Исто тако, ратификацијом Споразума о стабилизацији и придруживању с Европском унијом 2008. године, тужена страна обавезала се да ће у периоду од једне до двије године извршити "измјене изборног закона који се односи на чланове Предсједништва БиХ и делегате у Дому народа како би закон у потпуности био усклађен с Европском конвенцијом о људским правима и постпријемним обавезама према Савјету Европе (видјети тачку 25 у тексту).

70. Уставни суд указује да је позитивни напредак у развоју БиХ као демократске државе и изградње демократских институција, остварен на основу функционисања система подјеле власти, који је искључиво припаднике "осталих" у приступу једном броју јавних функција, као што је регулисано оспореним одредбама. Неспорно је да овакав систем има оправдање у легитимном циљу који се огледа у очувању мира, који представља вриједност која је у служби друштва као целине. Он је у служби успостављања и очувања сигурности и стабилности, као предуслова за очување постигнутог напретка и даљњег развоја и изградње друштва и изградње повјерења између бивших сукобљених страна. С тим у вези, Уставни суд указује и да је Европски суд, уз указивање на остварени напредак након закључења Дејтонског споразума, истакао да (види тачка 48): "(...) ниједна одредба Конвенције не тражи потпуно на-

пуштање механизма подјеле власти који су својствени Босни и Херцеговини и да можда још увијек није сазрело вријеме за политички систем који би био само одраз принципа владавине већине. У прилог наведеног говори и став Венецијанске комисије изражен у мишљењу о уставној ситуацији у Босни и Херцеговини и овлашћењима Високог представника, а која је истакла: БиХ је постала чланица Савјета Европе и земља се, сходно томе, мора проматрати у складу са параметрима заједничких европских стандарда. Сад је ратификовала Европску конвенцију о људским правима и њен Протокол број 12 како је раније речено, ситуација у БиХ се развија у позитивном смислу, али и даље постоје околности које траже политички систем који није једноставан одраз владавине већине, већ који гарантује расподјелу власти и положаја међу етничким групама. Стога је легитимно покушати уобличи изборна правила која ће осигурати одговарајућу заступљеност различитих група (...).

71. Слједом наведеног слjedeће питање на које је потребно одговорити јесте да ли је за постизање овако одређеног легитимног циља једини начин успостављање ограничења као у оспореним одредбама у односу на одређену групу у погледу остваривања законом установљеног права које се свима гарантује без дискриминације.

72. Уставни суд подсјећа како је у складу с чланом I/2 Устава БиХ Босна и Херцеговина дефинисана као демократска држава која функционише у складу са законом и на основу слободних и демократских избора. У складу с чланом II/1 Устава БиХ Босна и Херцеговина и оба ентитета осигураће највиши ниво међународно признатих људских права и основних слобода. Осим тога, у складу с чланом II/4 Устава БиХ права и слобода који су гарантовани чланом II или у међународним споразумима наведеним у Анексу I овог устава, осигурана су свим особама у БиХ без дискриминације по било којој основи. Ове одредбе упућују на установљавање принципа демократске државе, владавине права и слободних избора који ће имати исто оно одређено значење као у развијеним демократским земљама које имају дугу праксу њиховог установљавања. Легитимни циљ који се огледа у очувању мира за једну државу након рата представља трајну вриједност којој мора да буде посвећено друштво као цјелина и чији значај не могу да умање протек времена и остварени напредак у демократском развоју. У том смислу Уставни суд не може да прихвати да у овом тренутку постојећи систем подјеле власти који се огледа у дистрибуцији јавних функција између конститутивних народа, а како је регулисано оспореним одредбама, те који служи легитимном циљу очувања мира може да буде напуштен и замијењен политичким системом који би био одраз владавине већине. Међутим, оно што се поставља као питање јесте да ли је и даље једини начин за постизање легитимног циља и очување мира искључење "осталих" да се кандидују, конкретно на позицију предсједника и потпредсједника ентитета. Када се сагледају, с једне стране, принципи владавине права, стандарди људских права и обавеза недискриминације у њиховом уживању и заштити, позитивни развој који је БиХ остварила од потписивања Дејтонског споразума, међународне обавезе које је преузела управо и на пољу остваривања и заштите људских права, те јасна одређеност у даљем демократском развоју, искључење "осталих" у остваривању једног од људских права које представља основ демократског друштва, више не може да представља једини начин на који је могуће да се оствари легитимни циљ који се огледа у очувању мира. Ово посебно кад се има у виду да је овакво искључење установљено искључиво на етничкој припадности што се не може објективно оправдати у савременим демократским друштвима која су изграђена на принципима плурализма и поштовања различитих култура, а чему тежи и какво јесте и бх. друштво. На овакав закључак упућује и Преамбула Устава БиХ по којој се Устав БиХ ослања на поштовање људског достојанства, слободе и једнакости, те указује да демократски органи власти и правичне процедуре најбоље стварају мирољубиве односе унутар плуралистичког друштва.

73. Имајући у виду ставове изнесене у претходном дијелу образложења одлуке, Уставни суд закључује да су одредбе члана 80 став 2 тачка 4 (тачка 1 став 2 Амандмана LXXXIII) и члана 83 став 4 (тачка 5 Амандмана XL допуњена тачком 4 Амандмана LXXXIII) Устава Републике Српске, члана IV.Б.1. члан 1 став 2 (допуњен Амандманом XLI) и члана IV.Б.1. члан 2 ст. 1 и 2 (измијењен Амандманом XLII) Устава Федерације Босне и Херцеговине, те чл. 9.13, 9.14, 9.16 и 12.3 Изборног закона у супротности с чланом II/4 Устава БиХ и чланом I Протокола број 12 уз Европску конвенцију. С тим у вези, Уставни суд наглашава да искључење могућности да се за предсједнике и потпредсједнике ентитета кандидују и припадници "осталих" који су, као и конститутивни народи, држављани БиХ којима је законом гарантовано право да буду бирани без дискриминације и ограничења, више не представља једини начин за постизање легитимног циља, а због чега не може да има разумно и објективно оправдање. Наиме, у остваривању законом гарантованог права наведеним одредбама устава ентитета и Изборног закона успостављен је различит третман "осталих" који се заснива на ет-

ничкој припадности и за резултат има дискриминацију супротно члану II/4 Устава БиХ и члану I Протокола број 12.

74. Најзад, Уставни суд указује да из одлуке Европског суда у предмету Сејдић и Финци недвосмислено произилази да Устав БиХ треба да буде измијењен. С тим у вези, Уставни суд указује да је Европски суд у предмету Зорнић против Босне и Херцеговине истакao (види тачка 40) да: "(...) Суд наглашава да је налаз о повреди у овом предмету директна последица пропуста власти тужене државе да уведу мјере како би се повиновале пресуди у предмету Сејдић и Финци. Пропуст тужене државе да уведу уставне и легислативне приједлоге како би окончала постојећу неусклађеност Устава и Изборног закона с чланом 14, чланом 3 Протокола бр. 1 и чланом 1 Протокола бр. 12, не представља само отежавајућу околност када је ријеч о одговорности државе према Конвенцији због постојећег или ранијег стања ствари, већ такође угрожава будућу учинковитост механизма Конвенције (види Vroņiowski, цитиран горе, тачка 193, и Greens i M. T., цитиран горе, тачка 111)".

75. Међутим, тренутно је немогуће предвидјети и обим ових измјена. Стога, Уставни суд неће укинути наведене одредбе устава ентитета и Изборног закона, односно неће наложити Парламентарној скупштини БиХ, Народној скупштини и Парламенту Федерације БиХ да изврше усаглашавање наведених одредаба, док у домаћем правном систему не буду усвојене уставне и законодавне мјере којима се окончава постојећа неусклађеност Устава Босне и Херцеговине и Изборног закона с Европском конвенцијом коју је утврдио Европски суд у цитираним предметима.

76. Уставни суд закључује да су оспорене одредбе 9.15, 12.1 и 12.2 Изборног закона у складу с чланом II/4 Устава БиХ и чланом I Протокола број 12 уз Европску конвенцију. Наиме, Уставни суд примјећује како ове одредбе, иако у функцији регулисања изборног процеса предсједника и потпредсједника ентитета саме по себи не ограничавају и не искључују припаднике "осталих" у остваривању права да буду бирани, као законом гарантованог права, а које би резултирало дискриминацијом противно члану II/4 Устава БиХ и члану I Протокола број 12.

Остали наводи

77. С обзиром на закључак у вези с чланом II/4 Устава БиХ и чланом I Протокола број 12 Уставни суд сматра да нема потребе да се посебно испитују и наводи подносилаца захтјева о повреди члана II/4 Устава БиХ у вези с Међународном конвенцијом о укидању свих облика расне дискриминације и њеним чланом 5, као и Међународним пактом о грађанским и политичким правима и његовим чл. 2, 25 и 26.

VIII - Закључак

78. Уставни суд закључује да су одредбе члана 80 став 2 тачка 4 (тачка 1 став 2 Амандмана LXXXIII) и члана 83 став 4 (тачка 5 Амандмана XL допуњена тачком 4 Амандмана LXXXIII) Устава Републике Српске, члана IV.Б.1. члан 1 став 2 (допуњен Амандманом XLI) и члана IV.Б.1. члан 2 ст. 1 и 2 (измијењен Амандманом XLII) Устава Федерације Босне и Херцеговине, те чл. 9.13, 9.14, 9.16 и 12.3 Изборног закона у супротности с чланом II/4 Устава БиХ и чланом I Протокола број 12 уз Европску конвенцију.

79. Уставни суд закључује да су оспорене одредбе 9.15, 12.1 и 12.2 Изборног закона у складу с чланом II/4 Устава БиХ и чланом I Протокола број 12 уз Европску конвенцију.

80. На основу члана 59 ст. 1, 2 и 3 Правила Уставног суда, Уставни суд је одлучио као у диспозитиву ове одлуке.

81. У смислу члана 43 Правила Уставног суда, онек ове одлуке чине издвојена мишљења дјелимично супротно одлуци (у дијелу у којој се захтјев усваја) предсједнице Валерије Галић, потпредсједника Миодрага Симовића, те судија Мате Тадића и Златка М. Кнежевића.

82. Према члану VI/5 Устава Босне и Херцеговине, одлуке Уставног суда су коначне и обавезујуће.

Предсједница
Уставног суда БиХ,
Валерија Галић, с.р.

ЗАЈЕДНИЧКО ИЗДВОЈЕНО МИШЉЕЊЕ
ПРЕДСЈЕДНИЦЕ УСТАВНОГ СУДА БиХ ВАЛЕРИЈЕ ГАЛИЋ,
ПОТПРЕДСЈЕДНИКА МИОДРАГА СИМОВИЋА, ТЕ СУДИЈА
УСТАВНОГ СУДА БиХ МАТЕ ТАДИЋА И
ЗЛАТКА М. КНЕЖЕВИЋА У ПРЕДМЕТУ БРОЈ У 14/12 ОД 26.
МАРТА 2015. ГОДИНЕ, О ДЈЕЛИМИЧНОМ НЕСЛАГАЊУ

У дијелу Одлуке који се односи на усвајање захтјева о утврђивању повреде, не слажемо се с одлучењем из слjedeћих разлога:

1. Захтјев за оцјену уставности оспорених одредаба устава Федерације БиХ и Републике Српске, те одредаба Изборног закона Босне и Херцеговине, у суштини се заснива на одлуци Европског суда за људска права у предмету Сејдић и Финци.

2. Не спорећи одлуку Европског суда, наше мишљење је да је у ојени уставности оспорених одредби ентитетских устава и Изборног закона требало поћи од тога да је Уставни суд БиХ национални суд, чији је примарни задатак да подржава овај устав, како је утврђено у члану VI/3 Устава БиХ, за разлику од Европског суда за људска права који има задатак да надзире испуњавају ли државе чланице Савјета Европе своје обавезе које произилазе из Европске конвенције. Устав БиХ не садржи одредбе нити принципе о избору предсједника и потпредсједника у ентитетима, а садржи одредбе које се односе на избор чланова Предсједништва, који на идентичан начин регулишу састав, као што је то у уставима ентитета. У таквој ситуацији, све док се не изврши имплементација одлуке Сејдић и Финци, по нашем дубоком увјерењу, овај захтјев је преурањен. Неспорно је да из одлуке Сејдић и Финци недвосмислено произилази да Устав БиХ треба да буде измињен. Тек кад се изврше измјене Устава БиХ, у смислу наведене одлуке, тада може да се оцјењује уставност и оспорених одредби. У складу с тим, држимо да Уставни суд не би могао да интервенише у случају кад је уставотворац, односно законодавац, пропустио да регулише неки друштвени однос, у конкретном случају да имплементира одлуку Сејдић и Финци, како се не би претворио у уставотворца, односно законодавца, замјењујући га у пуном и правом смислу ријечи.

3. Даље, Уставни суд је у неколико својих одлука заузео становиште да он није уставотворац, да је његова улога да подржава овај устав и да, без обзира на неке нелогичности у уставним рјешењима и супротности с Европском конвенцијом, не може да мијења одредбе Устава.

4. Такође, Европска конвенција није изнад Устава, јер је Уставом БиХ добила уставни статус, како је то у неколико својих одлука констатовао Уставни суд.

5. Садашња уставна структура и оспорена рјешења, садржана у уставима ентитета, уклапају се у општи институционални систем ентитета, који је управо резултат Одлуке Уставног суда БиХ број У 5/98 (Одлука о конститутивности) која је имплементирана тако што је Високи представник за БиХ наметнуо амандан на уставе ентитета, па сада код непромијењених одредаба Устава БиХ Уставни суд БиХ, у ствари, мијења своју одлуку о конститутивности.

6. Због наведеног, сматрамо да је требало да се овај захтјев прогласи преурањеним, а да се задржи право да, након имплементације одлуке Сејдић и Финци, уколико не дође до усаглашавања ентитетских устава у овом дијелу, Уставни суд БиХ по службеној дужности настави поступак оцјене уставности.

Уставни суд Босне и Херцеговине у пленарном сазиву, у предмету број АП 3080/09, рјешавајући апелацију Владе Адамовића, на основу члана VI/36) Устава Босне и Херцеговине, члана 18 став 1 и став 3 тачка ц), члана 57 став 2 тачка б), члана 59 ст. 1 и 3 и члана 68 став 2 Правила Уставног суда Босне и Херцеговине ("Службени гласник Босне и Херцеговине", бр. 22/14 и 57/14), у саставу:

- Валерија Галић, предсједница,
 - Tudor Pantiru, потпредсједник,
 - Миодраг Симовић, потпредсједник,
 - Сеада Палаврић, потпредсједница,
 - Мато Тадић, судија,
 - Constance Grewe, судија,
 - Мирсад Теман, судија и
 - Маргарита Цаца Николовска, судија,
- на сједници одржаној 24. септембра 2014. године, д о н и о је

О Д Л У К У О ДОПУСТИВОСТИ И МЕРИТУМУ

Одбија се као неоснована апелација Владе Адамовића поднесена против Пресуде Суда Босне и Херцеговине број Гж-42/08 од 27. новембра 2008. године, одлука Високог судског и тужилачког савјета Босне и Херцеговине бр. ВСТС-02-1107-30052008 од 29. маја 2008. године и ВСТС-02-2207-19112007 од 15. новембра 2007. године, Одлуке Другостепене дисциплинске комисије за судије број ДЖВА (судије) 1/2008 од 16. априла 2008. године и Одлуке Првостепене дисциплинске комисије за судије број ДЦВА (судије) 14/2006 од 14. јануара 2008. године.

Одбацује се као недопуштена апелација Владе Адамовића поднесена против Рјешења Суда Босне и Херцеговине број Су: 02-1-456/08 од 24. јуна 2008. године због протекла рока за подношење апелације.

Одлуку објавити у "Службеном гласнику Босне и Херцеговине", "Службеним новинама Федерације Босне и Херцеговине", "Службеном гласнику Републике Српске" и у "Службеном гласнику Дистрикта Брчко Босне и Херцеговине".

Образложење

I - Увод

1. Владо Адамовић (у даљем тексту: апелант) поднио је 2. октобра 2009. године Уставном суду Босне и Херцеговине (у даљем тексту: Уставни суд) апелацију против Рјешења Суда Босне и Херцеговине (у даљем тексту: Суд БиХ) број Рев. 1/09 од 8. септембра 2009. године, Пресуде Суда БиХ број Гж-42/08 од 27. новембра 2008. године, Рјешења Суда БиХ број Су: 02-1-456/08 од 24. јуна 2008. године, Одлуке Високог судског и тужилачког савјета Босне и Херцеговине (у даљем тексту: ВСТС) број ВСТС-021107-30052008 од 29. маја 2008. године, Одлуке Другостепене дисциплинске комисије за судије ВСТС (у даљем тексту: Другостепена комисија) број ДЖВА (судије) 1/2008 од 16. априла 2008. године, Одлуке Првостепене дисциплинске комисије за судије ВСТС (у даљем тексту: Првостепена комисија) број ДЦВА (судије) 14/2006 од 14. јануара 2008. године и Одлуке ВСТС број ВСТС-02-2207-19112007 од 15. новембра 2007. године. Апелант је тражио да се донесе привремена мјера којом би Уставни суд одложио извршење одлуке Суда БиХ број Гж-42/08 од 27. новембра 2008. године и Одлуке ВСТС број ВСТС-021107-30052008 од 29. маја 2008. године до окончања поступка пред Уставним судом. На захтјев Уставног суда апелант је 28. октобра 2009. године прецизирао апелацију. Апелант је допунио апелацију 26. маја 2010. године.

II - Поступак пред Уставним судом

2. На основу члана 22 ст. 1 и 2 Правила Уставног суда ("Службени гласник Босне и Херцеговине", бр. 60/05, 64/08 и 51/09, у даљем тексту: раније важећа Правила), која су важила у вријеме предузимања наведених радњи, од Суда БиХ, ВСТС, Другостепене комисије и Првостепене комисије затражено је 2. новембра 2009. године да доставе одговоре на апелацију. Даље, 11. марта 2010. године је затражено од Апелационог вијећа Суда БиХ и Канцеларије дисциплинског тужиоца (у даљем тексту: дисциплински тужилац) да доставе одговоре на апелацију. Суд БиХ је одговор на апелацију доставио 12. новембра, а ВСТС 10. новембра 2009. године. Апелационо вијеће Суда БиХ је доставило одговор на апелацију 22. марта, а Канцеларија дисциплинског тужиоца 24. марта 2010. године. Другостепена и Првостепена комисија нису доставиле одговоре на апелацију.

3. На основу члана 26 став 2 Правила Уставног суда, раније важећих Правила Уставног суда, одговори на апелацију достављени су апеланту 19. априла 2010. године.

4. Уставни суд је Одлуком број АП 347/09 од 16. јула 2009. године одбацио као преурањену апелантову апелацију поднесу против одлука Суда БиХ, ВСТС, Другостепене и Првостепене комисије наведених у тачки 1 образложења ове одлуке (осим Рјешења Суда БиХ број Рев.1/09 од 8. септембра 2009. године) због тога што је у вријеме доношења те одлуке Уставног суда био у току поступак по апелантовој ревизији изјављеној против Пресуде Суда БиХ број Гж-42/08 од 27. новембра 2008. године која је у међувремену одбачена као недопуштена.

5. Уставни суд је донио Одлуку број АП 3080/09 од 25. септембра 2010. године којом се апелација сматра одбијеном. У образложењу пресуде Уставни суд је навео све релевантне чињенице и релевантне законске одредбе, те понудио правне аргументе "за" и "против" усвајања/одбијања апелације. У доношењу одлуке учествовало је осам судија Уставног суда, те је Уставни суд, примјеном члана 40 ст. 3 и 4 раније важећих Правила Уставног суда, с обзиром на то да најмање пет судија није идентично гласало за приједлог одлуке, донио одлуку да се апелација сматра одбијеном.

6. Европски суд за људска права (у даљем тексту: Европски суд), рјешавајући (између осталих) о апелантовој апликацији, донио је пресуду Авдић и други против Босне и Херцеговине од 19. новембра 2013. године (види пресуду Европског суда Авдић и други против Босне и Херцеговине, апликације бр. 28357/11, 31549/11 и 39295/11, од 19. новембра 2013. године), којом је утврђено кршење права из члана 6 став 1 Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода (у даљем тексту: Европска конвенција) у односу на право на приступ суду апеланта и осталих апликаната. Европски суд је обавезао Босну и Херцеговину да апеланту и осталим апликантима плати накнаду на име нематеријалне штете због утврђене повреде (у износу од по 3.600 евра). У образложењу пресуде Европски суд је навео да су апликанти (између осталих, и апелант) доведени у ситуацију да им "одлучивање" о грађанским стварима буде само формално, јер Уставни суд није одлучио о допустивости и меритуму предмета, а због чињенице да Уставни суд није имао већину за доношење одлуке којом се апелација усваја или одбија, чиме је право приступа суду апликантима постало "илузорно".

7. Министарство за људска права и избјеглице - Канцеларија заступника/агента Савјета министара пред Европским судом 3. децембра 2013. године доставило је Уставном суду превод пресуде Европског суда, а 26. фебруара 2014. године је доставило Уставном суду Информацију о коначности пресуде Европског суда за људска

права у предмету Авдић и други (у даљем тексту: Информација). У Информацији која је достављена Уставном суду наведено је: “Узимајући у обзир да је пресуда Авдић и други против БиХ постала коначна, а утврђене повредe права односе се на поступање Уставног суда БиХ, молимо вас да приступите извршењу индивидуалних и генералних мјера на које је тужена Босна и Херцеговина обавезана по пресуди.” У Информацији је, даље, истакнуто: “У оквиру обавезе да се изврше индивидуалне мјере по пресуди Авдић и други против БиХ, Уставни суд је дужан да омогући апликантима С. Авдићу, В. Адамовићу и Д. Ковачевићу понављање поступка пред Уставним судом БиХ.” У достављеној Информацији заступник Савјета министара пред Европским судом изнио је и следећи став: “У оквиру обавезе да се изврше генералне мјере, Уставни суд је дужан да приступи измјени члана 40 став 3 Правила Уставног суда БиХ, како би се обезбиједило да Уставни суд БиХ убудуће доноси одлуке којима се одлучује о грађанским правима и обавезама апеланата у складу са гаранцијама права на приступ суду из члана 6 Конвенције.”

8. Уставни суд је донио нова Правила Уставног суда, која су објављена у “Службеном гласнику Босне и Херцеговине”, број 22/14 од 24. марта 2014. године, а која су ступила на снагу 1. априла 2014. године, и Одлуку о измјенама и допунама Правила Уставног суда Босне и Херцеговине, која је објављена у “Службеном гласнику Босне и Херцеговине”, број 57/14 од 22. јула 2014. године, а која је ступила на снагу 30. јула 2014. године.

9. На сједници Уставног суда, одржаној 24. септембра 2014. године, Уставни суд је на основу члана 91 став 1 алинеја ц) Правила Уставног суда, на захтјев судије Златка М. Кнежевића, донио одлуку о његовом изузимању из расправе и одлучивања у овом предмету.

III - Чињенично стање

10. Чињенице предмета које произиласе из апелантових навода и докумената предочених Уставном суду могу да се сумирају на следећи начин:

Дисциплински поступак

11. Дисциплински тужилац је тужбом поднесеном 4. децембра 2006. године покренуо дисциплински поступак против апеланта, судије Суда БиХ, због дисциплинског прекршаја из члана 56 тач. 22 и 23 Закона о Високом судском и тужилачком савјету Босне и Херцеговине (“Службени гласник БиХ”, бр. 25/04, 93/05 и 48/07, у даљем тексту: Закон о ВСТС).

12. Одлуком ВСТС број ВСТС-02-2207-19112007 од 15. новембра 2007. године, донесеном на приједлог Првостепене комисије, утврђено је да је оправдано продужење рока за окончање дисциплинског поступка против апеланта број ДЦВА (судије) 14/2006 на начин да је одлучено да дисциплински поступак мора да се оконча најкасније у року од шест мјесеци, рачунајући од 4. децембра 2007. године. У образложењу одлуке ВСТС је, прво, навео ток дотадашњег поступка из којег произилази да је Првостепена комисија заказала три припремна рочишта која су одложена (16. марта, 10. и 25. априла 2007. године, два пута због апелантовог захтјева за изузеће председника ВСТС, члана Првостепене комисије и главног дисциплинског тужиоца, а једном због спријечености члана Првостепене комисије), а да је припремно рочиште одржано 28. маја 2007. године, као и да је заказано више рочишта за главну расправу (27. и 28. јуна, 5. и 9. јула, 27. и 28. августа, 20. и 21. септембра, 15. и 24. октобра 2007. године) која су одлагана, у правилу, на апелантов приједлог (због суђења у другом предмету, ради припремања пуномоћника, због апелантове болести, изузећа новог члана Првостепене комисије...). Наведено је да је за 16. новембар 2007. године одређен наставак главне расправе. Будући да је Првостепена комисија 24. октобра 2007. године упутила приједлог “за продужење рока застарјелости у овом дисциплинском предмету”, ВСТС је утврдио, имајући у виду дотадашњи ток поступка, да је поступак продужен за око 140 дана првенствено због апелантовог поступања. Стога је ВСТС, с обзиром на сложеност предмета, те околности које су утицале на дужину поступка, “оцијенио да је оправдан приједлог Првостепене комисије да се продужи застарани рок” у смислу члана 73 Закона о ВСТС, оцјењујући да тај рок неће проузроковати повреду апелантових права на поступање у разумним роковима у смислу Европске конвенције.

13. Одлуком Првостепене комисије број ДЦВА (судије) 14/2006 од 14. јануара 2008. године одбијена је дисциплинска тужба против апеланта као судије Суда БиХ у дијелу који се односи на прекршај из члана 56 став 1 тачка 23 Закона о ВСТС - понављање које доводи у питање повјерење јавности у непристрасност и кредибилитет судства. Насупрот томе, утврђено је да је апелант одговоран што је починио прекршај из члана 56 став 1 тачка 22 Закона о ВСТСБиХ - понављање у суду и ван суда које штети угледу судијске функције, па му је на основу члана 58 став 1 тачка ф. Закона о ВСТСБиХ изречена дисциплинска мјера разрешење са дужности. Наведено је да је Првостепена комисија у доказном поступку спровела доказе које је предложио дисциплински тужи-

лац (саслушање седам свједока: Б.Б., М.К., С.Ш., З.Ц., И.Ш., С.Ђ. и М.Ђ., саслушање вјештака М.К.К., те извршила увид у низ материјалних доказа: чланака, записника, дневну наредбу, потврду оптужнице, службену забиљешку, изјаве, изјашњење, одлуку...). Наведено је да су на апелантов приједлог изведени докази саслушањем свједока Ј.О.Ч. и Б.Г., те да је извршен увид у резултате Суда БиХ а да је, с обзиром на то да је апелант тврдио да је свједок С.Ш. мијењала свој исказ, извршено упоређивање исказа овог свједока из записника о саслушању број Кга: 1847/06 од 5. септембра 2006. године и исказа дагог у дисциплинском поступку. Образлажући одбијање дисциплинске тужбе у односу на тачку III2, наведено је да дисциплински тужилац није доказао наводе из овог дијела тужбе, нити да изведени докази потврђују чињенични опис наведеног дисциплинског прекршаја из члана 56 тачка 23 Закона о ВСТС. Првостепена комисија је оцјеном спроведених доказа, првенствено апелантовог и исказа свједока С.Ш., а затим и свједока З.Ц., дајући детаљну анализу оба исказа, те образлажући због чега је поклонила вјеру неком од њих, утврдила да је апелант у првој половини 2006. године “најмање два пута” долазио у цвјехару “Евергрин” и да је непобитно утврђено да је апелант 7. јула 2006. године дошао у предметну цвјехару, сишао за свједоком С.Ш. у подрумски дио и пољубио је. Наведено је да је свједок након његовог одласка била видно узбуђена и потресена у тој мјери да није могла да настави посао, да се тресла и да је плакала, те да је свједоку З.Ц. испричала ток догађаја у подруму цвјехарнице на исти начин како је то учинила на главној расправи, што је, како се наводи у образложењу, учврстило увјерење Првостепене комисије да је свједок С.Ш. истинито и објективно изнијела чињенице. Првостепена комисија је у образложењу, даље, навела, анализирајући изјаве М.К.К. која је у поступку саслушана као вјештак (на приједлог дисциплинског тужиоца) и као свједок (на апелантов приједлог), да експертна личности свједока С.Ш., која је у цијелости прихваћена, ничим не доводи у питање валидност, објективност и истинитост изјаве свједока. Коначно је у образложењу одлуке наведено да је за Првостепену комисију неспорно да апелантово понашање, на наведени начин, представља атак на физички и душевни интегритет свједока С.Ш. и својерсно насилно понашање према свједоку које ремети њен уобичајени животни и радни мир, што је, према закључку Првостепене комисије, код свједока проузроковало трауматично и стресно стање и искуство. У вези са тачком III3 дисциплинске тужбе, Комисија је, након спроведеног доказног поступка и оцјене спроведених доказа, изјаве свједока С.Ђ. и дјелимично апелантове изјаве, утврдила да је апелант критичке прилике ушао у женски WC у простору Суда БиХ идући за запосленицом С.Ђ., коју је претходно на ходнику позвао да заједно попију кафу, те је са њом водио конверзацију не покушавајући да с њом оствари физички контакт. Наведено је да је апелантов поступак и понашање изазвало одређене негативне и узнемиравајуће посљедице на свједока С.Ђ., која је о томе обавијестила своју мајку и шефицу.

14. У образложењу одлуке је, даље, наведено да се апеланту ставља на терет да је радњама описаним у тач. III1 и III3 дисциплинске тужбе починио дисциплински прекршај из члана 56 тачка 22 Закона о ВСТС, односно да се апелант понашао у суду (тачка III3) и ван суда (тачка 3.1) на начин који штети угледу судске дјелатности, као и да је апелант радњама наведеним у овим тачкама повриједио члан 4 Етичког кодекса за судије који се односи на интегритет и долично понашање, те ст. 4.1 и 4.2 Етичког кодекса. С обзиром на чињенице утврђене у предметном дисциплинском поступку, Првостепена комисија је закључила да апелантово понашање према С.Ш. представља грубо кршење начела интегритета судије и судијског лика, као и правосуђа у целини, те да је еклатантан примјер недоличног понашања судије ван суда и суднице. Наведено је да то понашање “има сва конститутивна обиљежја дисциплинског прекршаја из члана 56 тачка 22 Закона о ВСТСБиХ, односно да представља понашање ван суда које је сасвим сигурно, имајући у виду велики публицитет овог догађаја у средствима информисања, драстично наштетило угледу судијске дужности”, и то не само апелантовом угледу већ су, “након објављивања догађаја у свим јавним медијима у Босни и Херцеговини, сасвим сигурно нарушени морални дигнитет и достојанство судијске функције у ширем смислу”. Такође је наведено да поступак апеланта, који је мимо нормалних и устаљених кодекса понашања ушао “за њему непознатом женском особом у женски WC, такође према мишљењу Комисије, представља израз неморалног и недоличног понашања унутар самог суда које не приличи било коме, а поготово не једном судији Суда Босне и Херцеговине и које, свакако, представља нарушавање дигнитета судијске функције и штети угледу судијске дужности”. Даље је наведено да је Комисија као непобитно утврдила да је апелант учинио дисциплински прекршај који му је стављен на терет тач. III1 и III3 дисциплинске тужбе, те да се Комисија одређијела да изрицање најтеже дисциплинске мјере - разрешење са дужности из члана 58 став 1 тачка ф. Закона о ВСТС - наведено је да је, имајући у виду принципе из члана 59 Закона о ВСТС, оцјењено да се ради о веома озбиљном дисциплинском прекршају са тешким посљедицама за дигнитет правосуђа, те је оциједијено, имајући у виду околности случаја, да је апелант неподобан и не-

достојан да даље врши дужност судије. Оцијењено је да ниједна друга дисциплинска мјера не би била адекватна апелантовом дјелу и његовим посљедицама на правосуђе и судску функцију. Даље је наведено да околности у вези са апелантовим дотадашњим радом и каријером не могу бити олакшавајуће околности које би довеле до блажег кажњавања, а да је ова најстрожија дисциплинска мјера изречена ради заштите највиших моралних и друштвених вриједности, као и високих етичких стандарда постављених судијама.

15. Одлуком Другостепене комисије број ДЖВА (судије) 1/2008 од 16. априла 2008. године, која је потврђена Одлуком ВСТС број ВСТС-021107-30052008 од 29. маја 2008. године, одбијена је као неоснована апелантова жалба, те је потврђена одлука Првостепене комисије број ДЦВА (судије) 14/2006 од 14. јануара 2008. године. У вези са приговором "застарјелости вођења дисциплинског поступка", истакнуто је да при чињеници да функционална надлежност за одлучивање о овом питању није законом одређена, ВСТС, као највиши орган, треба да буде тијело које ће одлучивати о том питању, будући да доношење одлуке Савјета као цјелине пружа већи степен гаранције заштите права лица против којих се води поступак. Наведено је да законом није прописана могућност да се уложи посебна жалба на одлуку о продужењу рока за окончање дисциплинског поступка, али да апелант ту одлуку може да оспорава у жалби на одлуку о дисциплинском прекршају. Даље је наведено да жалбом није доведена у сумњу правилност чињеничног утврђења на којем је утемељен захључак ВСТС о постојању разлога за продужење рока за окончање дисциплинског поступка, те су оцијењене неоснованим апелантовим тврдњама о повреди правила поступка и погрешном примјени материјалног права, будући да су у апелантовом случају сви докази изведени на главној расправи, те да управо ти докази на које се позива првостепена одлука представљају поуздан основ за закључак о почињеном дисциплинском прекршају. Истакнуто је да пропусти Првостепене комисије у виду изостанка оцјене доказа одбране исказа свједока Ј.О.Ч. и Б.Г. у образложењу нису имали посљедицу негативне рефлексије на правилност и потпуност чињеничног основа, будући да су искази тих свједока без значаја за правну квалификацију радњи које је предузео апелант, те је оцијењено да изостанак анализе ових доказа није утицао на правилност и законитост одлуке. Наведено је да је за дисциплински прекршај описан у тачки III3 дисциплинске тужбе од одлучујућег значаја чињеница која је неспорно утврђена да је апелант ушао за С.Б. у женски WC у којем је с њом водио конверзацију, те да је сасвим ирелевантно шта је претходило таквом апелантовом понашању, о којим чињеницама се изјашњавао свједок Ј.О.Ч. у свом исказу. Истакнуто је да се свједок Б.Г. изјашњавала на околности које би указивале на блискост апеланта и оштећене С.Ш., али је Другостепена комисија оцијенила да су те околности без значаја за правну квалификацију апелантових радњи предузетих критичног догађаја, а које се према својој садржини манифестују као сексуално узнемиравање са посљедицом доношења штете дигнитету оштећене. Као безначајни на правилност одлуке су оцијењени и жалбени наводи у вези са исказом др М.К.К., будући да чињенице на које се она изјашњавала нису значајне за постојање дисциплинског прекршаја из члана 56 став 1 тачка 22 Закона о ВСТС, када се има у виду да је заштитни објекат овог дисциплинског прекршаја углед судијске функције, а да је радња извршења дефинисана као свако понашање судије које може довести до такве посљедице, док се посљедица предметног кривичног дјела огледа у повреди дигнитета личности. У вези са апелантовим жалбеним наводима "да побјигана одлука није утврдила нити образложила облик виности као битан елемент дисциплинског прекршаја, те да је у погледу прекршаја који се односи на оштећену С.Б. прекорачена тужба", Другостепена комисија је навела да је апелант био свјестан да почињене радње из члана III1 дисциплинске тужбе представљају недолучно понашање које штети угледу судијске функције, те да се, у ситуацији када је те радње и поред постојања свијести о томе предузео, његов психички однос према дјелу огледа у директном умишљају. Стога су оцијењени као неосновани апелантови жалбени наводи у погледу утврђивања облика виности, као и апелантови наводи да је у погледу дисциплинског прекршаја из тачке III3 дисциплинске тужбе тужбени захтјев прекорачен, будући да је Првостепена комисија из радње извршења изоставила оне радње које у поступку нису доказане, при чему је дјело са својим битним елементима остало у оквиру истог дисциплинског прекршаја. Оцијењујући жалбене наводе у вези са дисциплинском мјером, наведено је да је изречена мјера сразмјерна са тежином дисциплинског прекршаја и степеном апелантових одговорности. Другостепена комисија је потврдила да апелантов дотадашњи рад нема значај олакшавајућих околности када је у питању ова врста прекршаја. С обзиром на наведено, Другостепена комисија је на основу члана 60 став 4 Закона о ВСТС одбила апелантову жалбу као неосновану.

16. Суд БиХ је донио Пресуду број Гж-42/08 од 27. новембра 2008. године којом је одбио као неосновану апелантову жалбу изјављену против Одлуке ВСТС број ВСТС-021107-30052008 од 29. маја 2008. године, као и приједлог о доношењу мјере обезбјеђења којом ће се вратити на посао на мјесто судије у Суду БиХ до окончања дисциплинског поступка. Оцијењујући наводе жалбе у

смислу да је извршена материјална повреда правила дисциплинског поступка супсидијарном примјеном ЗППФБиХ, Суд БиХ је закључио да је у конкретном случају, сходно одредби члана 39 Пословника ВСТС, правилно примјенjen ЗППФБиХ, будући да је у апелантовом случају дисциплински прекршај учињен у Сарајеву у ФБиХ. Такође је оцијењено да је одлука о "продужењу рока за старе вођења кривичног поступка" донесена у складу са чланом 73 Закона о ВСТС, јер је ВСТС утврдио постојање оправданих разлога за "продужење рока за вођење дисциплинског поступка" за шест мјесеци. Наведено је да дисциплински поступак спроводи Првостепена комисија која је у апелантовом случају спровела три припремна рочишта и 11 рочишта за главну расправу, која су одложена прије одржавања или током спровођења, по апелантовом приједлогу или због поднесених захтјева за изузеће (предсједника Првостепене комисије, предсједника ВСТС, главног дисциплинског тужиоца, члана Првостепене комисије), те због одлагања рочишта услјед припреме новог пуномоћника, ангажованог дан прије расправе, из здравствених разлога, због припреме за кривични поступак, због заузетости пуномоћника. Даље је наведено да нити једном одредбом Првостепена дисциплинска комисија није изузета од могућности да поднесе приједлог за продужење рока, да је оправданост разлога за продужење образложена у одлуци ВСТС, те је наведено да су Другостепена комисија и ВСТС у образложењу одлука, супротно апелантовим наводима, одговорили на ове жалбене наводе. Закључено је да ВСТС није поступио ван својих овлашћења кад је донио одлуку о "продужењу рока за вођење" дисциплинског поступка, која рјешава процесно питање. Околност да Законом о ВСТС није прописан правни лијек против одлуке о продужењу рока, према оцјени суда, нема као посљедицу повреду апелантових права, будући да таква одлука може да се оспорава у жалби на одлуку Првостепене и Другостепене комисије. Стога је суд оцијенио да су без значаја апелантови наводи да је у неким другим дисциплинским поступцима одлуку о продужењу донијела Првостепена комисија на приједлог дисциплинског тужиоца.

17. Суд БиХ је оцијенио да Првостепена комисија није прекорачила тужбени захтјев, будући да је апелант проглашен одговорним за један од прекршаја који му је стављен на терет дисциплинског тужбом (члан 56 став 1 тачка 22) уз образложење радњи у којима су се стекла обиљежја прекршаја за који је проглашен одговорним. Наведено је да је чланом 54 Закона о ВСТС прописано "да је судија дисциплински одговоран за законом прописане дисциплинске прекршаје који су учињени са умишљањем или из нехата", те да, стога, "утврђивање и образложење виности нема значаја за законитост одлуке уколико дисциплинска комисија утврди да су се понашањем жалитеља стекла обиљежја једног од дисциплинских прекршаја прописаних чланом 56" Закона о ВСТС. Даље је наведено да одлуке Првостепене и Другостепене комисије садрже ваљано и законито образложење битних елемената прекршаја, утврђених чињеница и разлога за изрицање санкције, те је наведено да је Другостепена комисија оцијенила да искази свједока одбране нису релевантни, те да, сходно пракси Уставног суда (Одлука број У 62/01), изостанак оцјене нерелевантног доказа нема као посљедицу незаконитост одлуке.

18. Даље, суд је навео да се правилност поступка оцјењује на основу поступка као цјелине, да је апелант присуствовао свим рочиштима пред Првостепеном комисијом, да је Другостепена комисија одлуку донијела без рочишта и извођења нових доказа, да сједницама нису присуствовали ни апелант нити дисциплински тужилац, па да тиме апелант није доведен у неравноправан положај. Истакнуто је да апелант у жалбама против одлука није предлагао извођење нових доказа, те су инстанце које су одлучивале о жалби одлучиле без отварања расправе сходно члану 217 став 1 ЗППФБиХ, па је суд оцијенио неоснованим апелантовим наводима да су докази оцијењени без присуства странака и расправе. Суд БиХ је навео да је, оцјењујући дисциплински поступак у цјелини, утврдио да је поступак спроведен законито уз обезбјеђење начела контрадикторности и равноправности странака у свим фазама, те је закључио да апеланту није ускраћено право на правичан поступак из члана 6 Европске конвенције, будући да се, према пракси Европског суда, на јавност расправе примјењује домаће законодавство. Коначно, утврђено је да је апелант у току цијелог дисциплинског поступка могао да изнесе своју одбрану, да ангажује браниоца, да су сви апелантови приједлози прихваћени, да је апелант имао и искористио право на изјављивање правних лијекова, те да је поступак спровео независан и непристрасан арбитар установљен законом путем дисциплинских органа, а коначну одлуку, сходно члану 60 став 5 Закона о ВСТС, донио је Савјет као цјелина. Суд БиХ је утврдио да је приликом вођења дисциплинског поступка ВСТС поступио законито уз поштивање права која гарантују Европска конвенција и Устав БиХ због чега је примјеном члана 193 ЗПП пред Судом БиХ жалбу одбио а, слиједећи то, и апелантов приједлог за доношење мјере обезбјеђења.

19. Рјешењем Суда БиХ број Рев-1/09 од 8. јула 2009. године одбачена је апелантова ревизија изјављена против Пресуде истог суда број Гж-42/08 од 27. новембра 2008. године као недопуште-

на. Наведено је да, према члану 204 став 2 ЗПП, пред Судом БиХ странке могу да изјаве ревизију против правоснажне пресуде донесене у другом степену. Даље је наведено да у конкретном случају није донесена другостепена пресуда, јер поступак није покренут тужбом пред Судом БиХ, већ је одлучивано о апелантовој жалби поднесеној против одлуке ВСТС на основу члана 60 ст. 7 и 8 Закона о ВСТС а против такве одлуке суда није допуштена ревизија.

Спорни новински чланци

20. У дневним новинама "Вечењи лист" од 23. августа 2006. године објављен је чланак аутора Валентине Рупчић под насловом "Адамовић: Оптужба за блудничење" са сљедећом садржином:

"Сарајево - Кривична пријава којом се судца Суда БиХ Владо Адамовић оптужује за блудне радње поднесена је Тужитељству Сарајевске жупаније. Гласноговорник Тужитељства Олег Чавка потврдио је да је поднесена пријава против судца Адамовића, али није могао дати никакве друге информације. Он је објаснио да је МУП Сарајевске жупаније против судца Адамовића поднио кривичну пријаву на захтјев оштећене.

Адамовић је одбио коментирати цијели случај. - Немам коментара. Коментар ће дати Тужитељство - рекао је судца. Адамовић је, такођер, додао: - Неудгодно ми је због свега тога.

Судац Суда БиХ оптужен је по члану 208. Кривичног закона Федерације БиХ. Чавка је објаснио како "је то широк појам" и одбио да коментира случај. Мислим да то значи задовољавање тјелесне похоте од оног који врши блудну радњу - казао је Чавка. Тројица полицијских дужносника казала су новинарима Центра за истраживачко новинарство (ЦИН) да је кривичну пријаву поднијела осамнаестогодишња дјевојка која ради у једној сарајевској цвјећарници. Ако судца буде проглашен кривим, могао би се суочити са затворском казном у трајању од три мјесеца до три године. Бранко Перић, председник Високог судског и тужитељског вијећа, рекао је за ЦИН да не жели коментирати случај, али је додао: - Чуо сам за то. Он је посебан човек, ако је човек. Перић је рекао да таква оптужба може бити катастрофална за судца. Полицијски службеници су казали да је судца под имунитетом за велики број кривичних дјела због своје позиције, али није заштићен од овакве врсте оптужби. Четрдесет седмогодишњи угледни судца Владо Адамовић ожењен је и отац двоје дјеце. За судца Суда БиХ именован је 2003, гдје ради у Одјелу за опћи криминал."

21. Текст идентичне садржине под насловом "Поднесена кривична пријава против судца Суда БиХ Владе Адамовића" такође је објављен 23. августа 2006. године на www.cin.ba.

22. Даље, у дневним новинама "Сан" од 3. новембра 2006. године објављен је текст под насловом "Адамовић и даље у судници" са сљедећом садржином:

"Главни дисциплински тужилац Анђелко Марјановић упутио је прије три дана Високом судском и тужилачком вијећу БиХ захтјев да се судија Владо Адамовић привремено удаљи са дужности у првостепеној дисциплинској комисији ВСТВ. Учињено је то на основу чл. 77. и 78. Закона о ВСТВБиХ и чл. 58. и 62. Пословника ВСТВ.

Ради без проблема

Кантонално тужилаштво је, подсјетимо, 15. септембра донијело наредбу о провођењу истраге против Адамовића због кривичног дјела из члана 4. Закона о равноправности сполова у БиХ. Након тога је 16. октобра поднесена оптужница.

Имајући у виду чињеницу да је против Адамовића покренута истрага у кривичном поступку, да је подигнута оптужница, те да је у току провођење кривичног поступка, Уред дисциплинског тужиоца захтијева од првостепене дисциплинске комисије да привремено удаљи судца од вршења дужности до окончања кривичног поступка.

Потпредседник ВСТВ Младен Јуришић је потврдио за САН да је отворена истрага и да се, уствари, ради о томе да се Адамовић удаљи с посла док се не заврши цијели поступак. И поред тога, у Суду БиХ су нам рекли да судија Адамовић долази на посао и ради без проблема.

Питање имунитета

- Сада би ВСТВ требало да формира првоступањску дисциплинску комисију која ће одлучити о Марјановићевом захтјеву и то би се требало десити што прије. Према прописима, не може се аутоматски суспендирање, него ће то урадити одређени орган након потврђивања оптужнице. Имамо Закон о имунитету који се треба строго примјењивати и морамо разликовати да ли је дјело почињено у стварном вршењу службе или изван службе. Но и судије и тужиоци могу одговарати - каже Јуришић за САН.

Наиме, ВСТВ може скинути имунитет и судијама и тужиоцима и они могу одговарати.

- Ако се истрага отвори и он се позове на имунитет, суд доноси рјешење да ли има право на имунитет или нема - каже Јуришић.

Случај Адамовић није, подсјетимо, једини. Бившег председника Уставног суда БиХ Мату Тадића теретило се, према Јуришићевим ријечима, за тежа дјела, али без обзира на то, он је остао на послу.

- Колегиј Уставног суда БиХ је одлучио да Тадић остане на послу. Ту је била на испиту моралност Суда који је, фактички, заштитио Тадића. Пошто за Уставни суд нико није надлежан, а ВСТВ не може да их поставља и разрешава, одлучено је да само колегиј Суда о томе може одлучивати - појашњава Јуришић."

Издјашњење чланова ВСТС у вези са захтјевима за изузеће

23. У вези са апелантовим захтјевом за изузеће председника ВСТС Бранка Перића, који је истакнут на припремном рочишту пред Првостепеном комисијом, председник ВСТС је дао сљедеће изјашњење:

"1. Ни на који начин не учествујем у првостепеном дисциплинском поступку који се води против судије Владе Адамовића да би се могао поставити захтјев за моје изузеће.

2. Чињенице на којима се покушава чињенично и правно засновати захтјев за изузеће нису у вези са дисциплинским поступком који се води против судије Адамовића. У интервјуу Центру за истраживачко новинарство (ЦИН) изјавио сам да не желим коментирати 'случај Адамовић', што је у ауторском тексту дословно пренесено. Нажалост, новинар се послужио произвољним интерпретацијама неформалног разговора и конструисао реченицу на основу са судија Адамовић позива. Овај дио објављеног текста сам демантовао у првом наредном броју 'Независних новина'. Такође, затражио сам разговор са уредником ЦИН-а у вези са непрофесионалним поступком новинарке и тај разговор је обављен у ВСТС у присуству портпарола ВСТС Адмира Катиче.

3. Напомињем да нисам имао никаквог увида у поступање УДТ у случају Адамовић, нити сам на било који начин утицао на процесуирање случаја.

4. У вези са случајем нисам давао никакве накнадне медијске изјаве или коментаре.

5. Дисциплинска комисија која поступа у случају је стална комисија и формирана је прије више од годину дана.

6. Сматрам захтјев за изузеће неоснованим."

24. У вези са апелантовим захтјевом за изузеће Младена Јуришића, члана Првостепене комисије, Јуришић је дао сљедећу изјаву:

"Судац Адамовић је прије припремног рочишта од 16.3.2007. године затражио моје изузеће поводом дијела моје изјаве коју сам дао за новине САН од 3.11.2006. године а у којем помињем случај одлучивања Уставног суда БиХ о суспензији председника тог суда Мате Тадића, који је оптужен да је починио теже казнено дјело од судца Адамовића, а у којој изјави сам навео да је Уставни суд заштитио судца Мату Тадића, јер га није суспендирао с посла, те да је у том случају на испиту била моралност Уставног суда БиХ.

Како је недуго послје те моје изјаве судца Адамовића одлуком првоступањске комисије ВСТВБиХ (чији сам био члан) суспендиран, односно привремено удаљен с посла, судца Адамовић закључује (по принципу *argumentum ad contrarium*) да сам ја већ унапријед имао предубјеђење како га треба суспендирати и удаљити с посла, те да, стога, не могу бити непристран у овом конкретном дисциплинском поступку који се тренутно води против њега.

Ја и данас сматрам, у вези са мојом цитираним изјавом за дневник САН, да је случај председника Уставног суда Мате Тадића заслуживао привремено удаљење с посла, и то је моје особно мишљење, исто што сам по властитој савјести и мишљењу гласовао и за привремено удаљење судца Адамовића с функције судца Суда БиХ до окончања првоступањског казног поступка који се води против њега, а на темељу свих чињеница и докумената које је првоступањска дисциплинска комисија имала пред собом.

Ја немам никаквих особних разлога да бих био тенденциозан или непристран у овом дисциплинском поступку, нити имам било каквих особних конфликта са суцем Адамовићем, а сматрам да мој особни став гледе случаја председника Уставног суда БиХ Мате Тадића нема никакве додирне везе са овим случајем судца Адамовића.

Одређење неповјерење и анимозитет судца Адамовића према мени би евентуално могли потицати од мог судјеловања у раду првоступањске дисциплинске комисије која је раније дисциплински казнила судца Адамовића због непријављивања у апликацијском материјалу добијања новог и већег стана, али пошто је иста одлука првоступањске дисциплинске комисије на крају потврђена и од ВСТВ, сматрам да сам и у том поступку исправно поступао и непристрано.

Због изложеног, сматрам захтјев судца Адамовића за моје изузеће у овом дисциплинском поступку неоснованим."

25. У току трајања првостепеног дисциплинског поступка ВСТС је донио рјешења бр. ВСТС-02-0602-30032007 и ВСТС-02-

0603-30032007, оба од 22. марта 2007. године, којим је одбио као неоснован апелантов захтјев за изузеће члана Првостепене комисије, судије Младена Јуришића и изузеће председника ВСТС, судије Бранка Перића у поступању у дисциплинском предмету број ДЦВА (судије) 14/2006. У вези са изузећем судије Младена Јуришића, ВСТС је у Рјешењу број ВСТС-02-0602-30032007 навео да захтјев није основан, будући да помињање бившег председника Уставног суда БиХ у интервјуу не доводи у питање непристрасност приликом одлучивања поводом дисциплинске тужбе поднесене против апеланта, јер се, према закључку ВСТС, не ради о постојању објективних околности које би представљале основ за изузеће судије Јуришића, а апелант ничим није доказао да постоји субјективна пристрасност. У вези са председником ВСТС Бранком Перићем, у Рјешењу број ВСТС-02-0603-30032007 је наведено да захтјев за изузеће није основан, будући да изјава објављена у новинама, а на којој се заснива захтјев за изузеће, изворно не потиче од председника ВСТС, те да, стога, и не може бити основ за изузеће.

Престанак радног односа

26. Рјешењем Суда БиХ број Су: 02-1-456/08 од 24. јуна 2008. године апеланту је престао радни однос са 30. мајем 2008. године. У образложењу рјешења је наведено да је одлуком Првостепене комисије, која је потврђена одлуком Другостепене комисије, а ова одлуком ВСТС, апеланту изречена дисциплинска мјера разрјешења са дужности. Даље је наведено да је одлука ВСТС коначна, те да је предметно рјешење донесено ради извршења те одлуке.

IV - Апелација

а) Наводи из апелације

27. Апелант сматра да је оспореним одлукама повријеђен принцип законитости из члана I/2 Устава Босне и Херцеговине, те право на правично суђење из члана II/3е) Устава Босне и Херцеговине и члана 6 став 1 Европске конвенције, право на недискриминацију из члана II/4 Устава Босне и Херцеговине и члана 14 Европске конвенције, право на имовину из члана II/3к) Устава Босне и Херцеговине и члана 1 Протокола број 1 уз Европску конвенцију, те право на жалбу у кривичним стварима из члана 2 Протокола број 7 уз Европску конвенцију.

28. У вези са повредом члана 6 Европске конвенције, апелант наводи да се она огледа у пристрасном вођењу поступка, повреди правила поступка, повредама одредаба материјалног права, неосновано изреченој санкцији, погрешно и непотпуно утврђеном чињеничном стању. Наведено је да свака од оспорених одлука "има садржану повреду уставних права и права из Конвенције, те је цијели поступак био ван оквира, фер-поступка и правичности". Апелант сматра да су председник ВСТС Бранко Перић и председник Првостепене комисије Младен Јуришић давањем јавних коментара објављених у штампаним нарушили принцип повјерљивости из члана 70 Закона о ВСТС из чега је, према апелантовом мишљењу, проистекла и пристрасност судија, јер су тим изјавама наметнули "јавну 'стигму кривље' и прије него што су отпочели 'суђење'". Ове изјаве, према апелантовом мишљењу, указују на пристрасност судија и у објективном и у субјективном смислу, при чему се апелант позива на одлуку Европског суда за људска права у предмету Олујић против Хрватске. Врхунац пристрасности апелант види у чињеници да су ове изјаве садржане у новинским чланцима приложене као доказ оптужбе, те апелант сматра да су судије своје изјаве оцијениле као доказе оптужбе.

29. Даље, апелант сматра да је председница Суда БиХ Рјешење о престанку његовог радног односа број Су: 02-1-456/08 од 24. јуна 2008. године донијела мимо овлашћења, јер одлука ВСТС није извршила, будући да има само формалну, а не материјалну правоснажност, јер је још увијек био у току поступак по апелантовој жалби. Стога, апелант сматра да је предметним рјешењем које је донесено уз произвољну примјену материјалног права повријеђено његово право на имовину, будући да су одлуком о супспензији апеланту биле гарантоване све плате до правоснажност окончања поступка.

30. У вези са Рјешењем Суда БиХ број Рев. I/09 од 8. септембра 2009. године, апелант сматра да одредбама нити једног закона није забрањена ревизија у предметима жалбених поступака пред Судом БиХ против одлука ВСТС.

31. Апелант сматра да је Одлука ВСТС број ВСТС-02-2207-19112007 од 15. новембра 2007. године о "продужењу рока застарелост" донесена супротно члану 73 Закона о ВСТС, те истиче да приједлог за "продужење рока застарелост" није могла да поднесе Првостепена комисија, јер се то коси са принципом независности дисциплинских комисија из члана 60 став 1 наведеног закона, већ је те радње, према апелантовом мишљењу, требало да предузима дисциплински тужилац. Апелант наводи да је ВСТС само у још два предмета одлучивао о "продужењу рока застарелост", те сматра да је дискриминисан, јер за разлику од других дисциплинских поступака, он није имао право на посебну жалбу која је законом дозвољена према се судило према истим законима и у истоветном поступку. Даље, апелант сматра да су чланови Првостепене комисије, не-

зависно од одредбе члана 60 став 6 Закона о ВСТС, морали бити изузети из одлучивања о приједлогу за "продужење рока застарелост" сходно члану 60 став 2 Закона о ВСТС. Осим наведеног, апелант сматра да је имао право да присуствује сједници на којој се одлучивало о "продужењу рока застарелост", јер је Законом о ВСТС изричито прописано да тужени има право да присуствује свакој расправи.

32. Даље, апелант наводи да је у конкретном случају изостало утврђивање виности у потпуности на законит и правичан начин, те истиче да без утврђивања виности нема утврђења одговорности, будући да првостепена одлука уопште нема образложења кривиче, а другостепена сама утврђује постојање умишљаја, али само за једну радњу извршења. Међутим, апелант сматра да другостепена одлука уопште није оцијенила тзв. вољни моменат, те таква оцјена виности представља објективизирање одговорности која према закону није дозвољена. Даље, апелант за сваку одлуку посебно наводи низ пропуста који указују на повреду свих сегмената права на правично суђење из члана 6 Европске конвенције. Коначно, апелант предлаже да Уставни суд све оспорене одлуке укине. У допуну апелације апелант се очитовао на одговоре на апелацију, те истакао да ти одговори представљају понављање истих ставова. Апелант је навео да је све правно утемељено на прочитаном концепту *in fraudem legis agere* и појаснио да је то "поступак којим се, држећи се привидно слова закона, у ствари, настоји изиграти сам законски поступак", те истакао да му је повријеђено право на правичан поступак (да му није обезбијеђен приступ компетентном суду уставнољеном законом, да комисије нису биле непристрасне, да су све касније одлуке засноване на незаконитој одлуци којом су утврђени разлози за "продужење рока застарелост", да је повријеђено право на образложење одлуке, да сматра да је нарушен принцип једнакости оружја, да је другостепена одлука утврдила облик виности само за један прекршај ...).

б) Одговор на апелацију

33. Апелационо вијеће Суда БиХ, које је одлучивало о апелантовој жалби против одлуке ВСТС, навело је да су апеланту током цијелог поступка обезбијеђена сва прописана процесна права, да је поштована равноправност странака у поступку, те да је апеланту обезбијеђено право на одбрану и приступ суду уз поштивање начела контрадикторности, да је то вијеће, као надлежан суд установљен законом, донијело пресуду након непристрасног и независног одлучивања уз поштивање принципа законитости. Због наведених разлога, Апелационо вијеће је предложило да се одбије апелација као неоснована, будући да нису почињене повреде права зајемчених Уставом БиХ на која апелант указује. Такође је наведено да је ревизионо рјешење Суда БиХ засновано на одредбама члана 204 став 1 и члана 214 став 2 ЗПП пред Судом БиХ, те члана 60 ст. 7 и 8 Закона о ВСТС, као *lex specialis*, којим је у оваквој врсти предмета прописана само могућност изјављивања жалбе.

34. У погледу Рјешења Суда БиХ број Су: 02-1-456/08 од 24. јуна 2008. године истакнуто је да тим рјешењем није дошло до повреде апелантових уставних права, будући да је наведено рјешење, имајући у виду одлуку ВСТС, има само деклараторни карактер.

35. У одговору на апелацију ВСТС наводи да су неосноване апелантове тврдње о кршењу принципа повјерљивости из члана 70 Закона о ВСТС, о пристрасности председника ВСТС Бранка Перића и потпредседника Младена Јуришића, те је наведено да је "одлуку о продужењу рока застарелост" донијело ВСТС као колективни орган који има 15 чланова у којем се одлуке доносе већином гласова, да чланови комисије у ВСТС представљају апсолутну мањину, а да је одлуку о продужењу рока за окончање дисциплинског поступка апелант могао да оспорава у оквиру жалбе на одлуку о меритуму. Даље је наведено да је ВСТС на сједницама расправљао о правним аспектима случаја, те да сједницама није присуствовао ни дисциплински тужилац. Наведено је да су и остали апелантови наводи неосновани, као и апелантово позивање на повреду права на забрану дискриминације, будући да апелант није доставио никакве доказе који би указивали да је у истој или сличној ситуацији третиран другачије од других, те апелантово позивање на одлуку Уставног суда у предмету број АП 2581/05, која, осим што се ради о истом апеланту, нема сличности са овим предметом.

36. Дисциплински тужилац првенствено истиче да је апелација недопустива у смислу члана 16 став 4 тач. 7 и 13 Правила Уставног суда (која су важила у вријеме доставе одговора), јер се не може прихватити да је апелант прецизирао првобитно поднесу апелацију (од 2. октобра 2009. године), те је наведено да апелација садржи наводе који "су небитни за поступак одлучивања Уставног суда", што, према мишљењу дисциплинског тужиоца, представља злоупотребу права. Даље је наведено да је предметна апелација неоснована, јер побјаним одлукама нису повријеђена апелантова уставна права. Истакнуто је да је вишестепеност предметног поступка и доступност бројних ефикасних правних лијекова неубичајена у домаћој и међународној пракси и да превазилази гаранције дате Европском конвенцијом.

V - Релевантни прописи

37. Закон о Високом судском и тужилачком савјету Босне и Херцеговине ("Службени гласник Босне и Херцеговине", бр. 25/04, 93/05 и 48/07) у релевантном дијелу гласи:

Члан 1. став 2.

(2) Савјет је самосталан орган Босне и Херцеговине и има својство правног лица.

Члан 17.

Надлежност

Савјет има следеће надлежности:

(...)

(4) прима притужбе против судија и тужилаца, води дисциплинске поступке, утврђује дисциплинску одговорност и изриче дисциплинске мјере судијама, судијама поротницима, додатним судијама и тужиоцима;

(5) одлучује о жалбама у дисциплинским поступцима;

Члан 54.

Опште одредбе о дисциплинској одговорности за дисциплинске прекршаје

Судија, тужилац, додатни судија или судија-поротник, укључујући и предсједнике судова, главне тужиоце и њихове замјенике, дисциплински су одговорни за законом прописане дисциплинске прекршаје које су учинили са умишљајем или из нехата.

Члан 56.

Дисциплински прекршаји судија

Дисциплински прекршаји судија су:

(...)

22. понашање у суду и изван суда које штети угледу судијске функције; или

23. било какво друго понашање које представља озбиљно кршење службене дужности или доводи у питање повјерење јавности у непристрасност и кредибилитет судства.

Члан 58. став 1.

Врсте дисциплинских мјера

Савјет може изрећи једну или више следећих дисциплинских мјера:

(...)

(ф) разрјешење од дужности.

Члан 60.

Вођење дисциплинског поступка и жалбе

(1) Дисциплински поступак воде:

а) Првостепена дисциплинска комисија и

б) Другостепена дисциплинска комисија.

(2) Првостепена и Другостепена дисциплинска комисија су независне и у потпуности надлежне за рјешавање дисциплинских ствари. Члан комисије који је учествовао у рјешавању неког предмета у Првостепеној комисији не може поступати у истој ствари у Другостепеној дисциплинској комисији.

(3) Првостепена дисциплинска комисија састављена од три члана, од којих су барем два чланови Савјета, у првом степену утврђује дисциплинску одговорност и изриче мјере.

(4) Другостепена дисциплинска комисија састављена од три члана Савјета одлучује о жалбама на одлуке Првостепене дисциплинске комисије. Другостепена дисциплинска комисија може потврдити, укинути или преиначити одлуку или дисциплинске мјере које је изрекла Првостепена дисциплинска комисија.

(5) У дисциплинским поступцима који се воде против судија, већина чланова комисије ће, и у првом и у другом степену, бити судије. У дисциплинским поступцима који се воде против тужилаца, већина чланова комисије ће, и у првом и у другом степену, бити тужиоци.

(6) Против одлуке Другостепене дисциплинске комисије о изрицању дисциплинске мјере може се уложити жалба Савјету као цјелини. Ако Савјет не потврди мјеру разрјешења, Савјет може изрећи другу мјеру предвиђену овим законом. Чланови Првостепене и Другостепене дисциплинске комисије имају право да учествују, осим ако се њихово изузеће тражи из разлога другачијег од разлога њиховог ранијег учешћа у доношењу одлуке о истој ствари.

(7) Судија или тужилац који је разрјешен дужности одлуком Савјета може уложити жалбу Суду Босне и Херцеговине једино на основу једног или оба разлога:

а) да је Савјет, приликом вођења дисциплинског поступка након којег је услиједила одлука о мјери разрјешења дужности,

учинио материјалну повреду правила поступка предвиђених овим законом;

б) да је Савјет, приликом вођења дисциплинског поступка након којег је услиједила одлука о мјери разрјешења дужности, погрешно примијенио закон.

(8) Суд Босне и Херцеговине мора примити жалбу из става 7. овог члана у року од три (3) седмице од дана кад је судија или тужилац примио одлуку Савјета. Суд Босне и Херцеговине у скраћеном поступку одбацује жалбе уложене након тог рока.

Члан 62. став 1.

Дисциплински органи и дисциплински поступак

(1) Својим пословником о раду Савјет уређује оснивање и рад дисциплинских органа, као и провођење дисциплинског поступка у складу са овим законом.

Члан 68.

Права странака током дисциплинског поступка

Дисциплински поступак се води на правичан и транспарентан начин. У току трајања дисциплинског поступка, судија или тужилац против којег се води поступак има следећа права која морају бити гарантована Пословником о дисциплинском поступку, а која доноси Савјет:

(а) право да на прописан начин буде упознат са наводима о дисциплинском прекршају и доказима који указују на те наводе, као и право да одговор да у писаној форми или усмено на записник;

(б) право на правичну и јавну расправу у разумном року пред независном и непристрасном, законом установљеном комисијом. Медији и јавност могу бити искључени током цијеле расправе или током дијела расправе у интересу морала, јавног реда или националне безбједности у демократском друштву, када то захтијевају интереси малолетника или заштита приватног живота странака или кад је, по мишљењу комисије, то потребно у посебним околностима гдје би присуство јавности било на штету интереса правде;

(с) право да не даје одговор на питања која би га могла изложити кривичном гоњењу и право да присуствује на свакој расправи, те да се брани од оптужби уз помоћ браниоца по свом избору;

(д) право да одлуке буду јавно објављене и/или на неки начин доступне јавности; и

(е) право да изјави жалбу на, по њега, негативну одлуку.

Члан 70. став 1.

Повјерљивост

(1) Сви поступци или радње које се односе на наводе о повреди дужности или неспособности за вршење дужности, а које су предузете прије него што Канцеларија дисциплинског тужиоца поднесе званичну тужбу, повјерљиве су природе, осим ако се судија или тужилац на којег се наводи односе у писаној форми не одрекне права на повјерљивост.

Члан 73.

Застаријевање вођења дисциплинског поступка

Поступак за утврђивање дисциплинске одговорности мора се окончати у року од годину дана од дана подношења званичне тужбе дисциплинској комисији, осим уколико се утврди разлог који продужење овог рока чини оправданим.

38. Пословник Високог судског и тужилачког савјета Босне и Херцеговине ("Службени гласник Босне и Херцеговине", бр. 59/04, 29/06, 2/07 и 20/08) у релевантном дијелу гласи:

Члан 39.

Супсидијарна примјена Закона о парничном поступку

У свим питањима која се односе на дисциплински поступак, а која нису обухваћена Законом и овим пословником сходно се примјењују одредбе Закона о парничном поступку према мјесту учињеног дисциплинског прекршаја.

Члан 47. став 2.

Припремно рочиште

На припремном рочишту биће одређен рок за размјену информација у вези са поднесеним доказима и доставом докумената код Првостепене дисциплинске комисије, укључујући:

а) све извештаје или изјаве вјештака у вези са датим предметом, укључујући налазе љекарског или психијатријског прегледа;

б) све релевантне новине, документе, електронске досјее, фотографије или друге материјалне доказе.

Члан 51. став 1.

Терет доказивања и одлука Првостепене дисциплинске комисије

На Канцеларији дисциплинског тужиоца је терет доказивања. Степен доказаности неопходан за утврђивање дисциплинског

прекршаја је већа вјероватноћа доказаности а што значи да постоји довољно доказа да је прекршај учињен.

Члан 54. став 2.

Другостепена дисциплинска комисија

Другостепена дисциплинска комисија доноси одлуке на сједници или на основу одржане расправе у складу са Законом о парничном поступку.

39. Закон о парничном поступку Федерације БиХ ("Службене новине ФБиХ", бр. 53/03, 73/05 и 19/06) у релевантном дијелу гласи:

Члан 217. ст. 1. и 2.

Члан 217.

(1) Другостепени суд одлучује о жалби у сједници вијећа или на основу одржане расправе.

(2) Другостепени суд ће заказати расправу кад оцијени да је ради правилног утврђења чињеничног стања потребно пред другостепеним судом утврдити нове чињенице, или извести нове доказе, или поново извести већ изведене доказе, као и када оцијени да је због повреде одредаба парничног поступка у првостепеном поступку потребно одржати расправу пред другостепеним судом.

Члан 224. став 1. тачка 2.

Другостепени суд може у сједници вијећа или на основу одржане расправе:

2) одбацили жалбу као неосновану и потврдити првостепену пресуду;

Члан 226.

Другостепени суд ће пресудом одбити жалбу као неосновану и потврдити првостепену пресуду кад нађе да не постоје разлози због којих се пресуда побија, а ни разлози на које пази по службеној дужности.

40. Закон о парничном поступку пред Судом Босне и Херцеговине (у даљем тексту: ЗППБиХ, "Службени гласник Босне и Херцеговине", бр. 36/04 и 84/07) у релевантном дијелу гласи:

Члан 184.

Другостепено вијеће одлучује о жалби у сједници вијећа или на основу одржане расправе.

Другостепено вијеће заказује расправу када оцијени да је ради правилног утврђивања чињеничног стања потребно пред овим вијећем утврдити нове чињенице или извести нове доказе или поново извести већ изведене доказе, као и када оцијени да је због повреде одредби парничног поступка у првостепеном поступку потребно одржати расправу пред другостепеним вијећем.

Другостепено вијеће одржаће сједницу, односно расправу, у року од 45 дана након што од првостепеног вијећа прими списе по жалби.

Другостепено вијеће донијеће одлуку у року од 30 дана од дана одржавања сједнице вијећа на којој је одлучено о жалби, односно, ако је одржана расправа, у року од 30 дана од дана закључења расправе.

Члан 193.

Другостепено вијеће ће пресудом одбити жалбу као неосновану и потврдити првостепену пресуду кад установи да не постоје разлози због којих се пресуда побија а ни разлози на које пази по службеној дужности.

Члан 204. став 1.

Странке могу изјавити ревизију против правоснажне пресуде донесене у другом степену у року од 30 дана од дана достављања преписа пресуде.

VI - Допустивост

41. Имајући у виду, прије свега, околности у којима је предмет поново на одлучивању пред Уставним судом, Уставни суд указује на одредбу члана 68 став 2 Правила Уставног суда, која гласи:

Изузетно, ако Европски суд за људска права утврди да су у поступку пред Уставним судом прекршена људска права у погледу приступа суду и ако је одлука Уставног суда била заснована на том кршењу, Уставни суд ће поновити поступак најкасније у року од три мјесеца од коначности одлуке Европског суда за људска права.

42. Имајући у виду одлуку Европског суда у предмету Авдић и други, а која се односи и на апеланта, те чињеницу да је Европски суд утврдио повреду члана 6 став 1 Европске конвенције у односу на приступ суду, и то због одлуке Уставног суда којом се апелација сматра одбијеном, Уставни суд је одлучио да предмет поново размотри, односно да одлучи о допустивости и меритуму предмета.

С тим у вези, Уставни суд ће испитати, прије свега, допустивост предмета у вријеме када је апелација поднесена.

43. Испитујући допустивост апелације у смислу члана 18 став 1 Правила Уставног суда, Уставни суд првенствено подсећа да је својом Одлуком број АП 347/09 од 16. јула 2009. године одбацио као преурањену апелантову апелацију поднесена 9. фебруара 2009. године, јер је пред Судом БиХ у току био поступак поводом апелантове ревизије. С обзиром на то да је Рјешењем Суда БиХ број Рев.1/09 од 8. септембра 2009. године апелантова ревизија одбачена као недопуштена, због формалних разлога, те да, стога, и не може бити предмет оцјене у овом апелационом поступку, коначну одлуку у овом предмету представља Пресуда Суда БиХ број Гж-42/08 од 27. новембра 2008. године. Стога, Уставни суд, у складу са својом праксом (види, Уставни суд, Одлука број АП 2884/06 од 10. јануара 2008. године, доступна на web-страници Уставног суда www.ustavnisud.ba), као релевантан датум подношења апелације узима у обзир датум када је поднесена апелација која је одбачена као преурањена.

а) Неблаговременост

44. При испитивању допустивости апелације у односу на оспорено Рјешење Суда БиХ број Су: 02-1-456/08 од 24. јуна 2008. године у вези са којим се апелант жали на повреду права на имовину из члана II/3к) Устава Босне и Херцеговине и члана 1 Протокола број 1 уз Европску конвенцију, Уставни суд је пошао од одредаба члана VI/3б) Устава Босне и Херцеговине, члана 18 став 1 и став 3 тачка ц) Правила Уставног суда.

Члан VI/3б) Устава Босне и Херцеговине гласи:

Уставни суд има и апелациону надлежност над питањима по овом Уставу, која проистичу из пресуде сваког суда у Босни и Херцеговини.

Члан 18 став 1 и став 3 тачка ц) Правила Уставног суда гласи:

1) Уставни суд може разматрати апелацију само ако су против пресуде, односно одлуке која се њоме побија, исцрпљени сви дјелотворни правни лијекови могући према закону и ако се поднесе у року од 60 дана од дана када је подносилац апелације примио одлуку о посљедњем дјелотворном правном лијеку којег је користио.

3) Апелација није допуштена и ако постоји неки од слjedeћих случајева:

ц) протекао је рок за подношење апелације;

45. С обзиром на то да је апеланту оспорено рјешење уручено 28. јуна 2008. године, а да је апелацију у предмету број АП 347/09 у којој је, између осталих, оспорио и Рјешење Суда БиХ број Су: 02-1-456/08 од 24. јуна 2008. године Уставном суду поднио 9. фебруара 2009. године, произилази да је апелација поднесена након што је протекао рок за подношење апелације предвиђен чланом 18 став 1 Правила Уставног суда. Стога, Уставни суд је закључио да је апелација у односу на Рјешење Суда БиХ број Су: 02-1-456/08 од 24. јуна 2008. године поднесена након протека рока од 60 дана од дана када је апелант примио оспорено рјешење, односно неблагоприятно, па је апелација у односу на наведено рјешење недопуштена.

б) Допустивост у односу на одлуке донесене у дисциплинском поступку

46. У складу са чланом VI/3б) Устава Босне и Херцеговине, Уставни суд, такође, има апелациону надлежност у питањима која су садржана у овом уставу када она постану предмет спора због пресуде било којег суда у Босни и Херцеговини.

47. У складу са чланом 18 став 1 Правила Уставног суда, Уставни суд може да разматра апелацију само ако су против пресуде, односно одлуке која се њоме побија, исцрпљени сви дјелотворни правни лијекови могући према закону и ако се поднесе у року од 60 дана од дана када је подносилац апелације примио одлуку о посљедњем дјелотворном правном лијеку који је користио.

48. С обзиром на то да је апеланту оспорена Пресуда Суда БиХ број Гж-42/08 од 27. новембра 2008. године, која представља коначну одлуку у овом предмету, уручена 11. децембра 2008. године, а апелација у предмету број АП 347/09 у којој је апелант оспорио ту пресуду поднесена Уставном суду 9. фебруара 2009. године, произилази да је апелација поднесена у року од 60 дана, како је прописано чланом 18 став 1 Правила Уставног суда. Коначно, апелација испуњава и услове из члана 18 ст. 3 и 4 Правила Уставног суда, јер не постоји неки други формални разлог због којег апелација није допуштена, нити је апелација очигледно (prima facie) неоснована.

49. Имајући у виду одредбе члана VI/3б) Устава Босне и Херцеговине, члана 18 ст. 1, 3 и 4 Правила Уставног суда, Уставни суд је утврдио да предметна апелација у односу на одлуке донесене у дисциплинском поступку испуњава услове у погледу допустивости.

VII - Меритум

Право на правично суђење

50. Апелант побија наведене одлуке тврдећи да су тим одлукама повријеђена његова права из члана II/3е) Устава Босне и Херцеговине и члана 6 став 1 Европске конвенције.

Члан II/3 Устава Босне и Херцеговине у релевантном дијелу гласи:

Сва лица на територији Босне и Херцеговине уживају људска права и основне слободе из става 2 овог члана, а она обухватају:

(...)

е) Право на правичан поступак у грађанским и кривичним стварима и друга права у вези са кривичним поступком.

Члан 6 став 1 Европске конвенције у релевантном дијелу гласи:

1. Приликом утврђивања грађанских права и обавеза или основности било какве кривичне оптужбе против њега, свако има право на правичну и јавну расправу у разумном року пред независним и непристрасним, законом установљеним судом. (...)

51. У вези са апелантовим наводима о повреди права на правично суђење, Уставни суд констатује да је питање допустивости апелације у односу на наводе о повреди овог права Уставни суд размотрио у Одлуци број АП 3080/09 од 25. септембра 2010. године у којој је као неспорно закључено да су члан II/3е) Устава Босне и Херцеговине и члан 6 став 1 Европске конвенције примјениви на апелантов случај са аспекта гаранција које пружа "грађански" ниво права на правично суђење (тачка 39 наведене одлуке).

52. У вези са апелантовим наводима о повреди права на правично суђење, Уставни суд запажа да се значајан дио апелантових навода односи на тврдње да је одлука о "продужењу рока застарело вођења дисциплинског поступка" донесена противно прописима (на захтјев неовлашћеног лица, од неовлашћеног органа, у присуству лица која су, према апелантовом мишљењу, требала да буду изузета од расправљања и одлучивања у његовом случају, без апелантовог присуства и без права на изјављивање жалбе на одлуку о продужењу рока за окончање дисциплинског поступка). Даље, апелант је изразио сумњу да председник ВСТС и члан Првостепене комисије у току дисциплинског поступка нису поступали непристрасно. Апелант, такође, сматра да је у овом случају прекорачен тужбени захтјев, да нису правилно оцијењени докази одбране и да није утврђен облик виности, те да образложења одлука садрже низ паушалних и произвољних оцјена. Из наведеног произилази да се суштина апелационих навода своди на погрешно утврђено чињенично стање, повреду одредаба материјалног права и повреду правила поступка.

Непристрасност

53. Уставни суд запажа да се наводи апелације у погледу услова непристрасности суда као сегмента права на правично суђење своде на тврдње да су поједини чланови ВСТС били пристрасни, те да чланови Првостепене комисије нису могли да буду у саставу ВСТС приликом одлучивања о продужењу рока за окончање дисциплинског поступка. Такође, апелант сматра да је одлуку о продужењу рока за вођење дисциплинског поступка требало да донесе председник ВСТС, а не ВСТС у цјелини, што, према апелантовом ставу, указује на пристрасност.

54. У вези са изнесеним наводима, Уставни суд запажа да се, према пракси Европског суда и Уставног суда, подразумијева да суд не смије бити оптерећен предрасудама у погледу одлуке коју доноси. Суд не смије бити под утицајем спољних информација, или под било којим другим притиском, већ своје мишљење мора да темељи искључиво на ономе што је изнесено на суђењу. Приликом одлучивања да ли је неки суд био пристрасан мора се направити дистинкција између субјективног и објективног приступа пристрасности. Субјективни приступ се односи на личну непристрасност чланова савјета и она се претпоставља док се не докаже супротно (види, Европски суд, *Hauschildt* против Данске, став 47). Да је неки судија пристрасан због оптерећености предрасудама, могуће је закључити само када то постане сасвим јасно на основу његовог става током поступка или из садржине пресуде. У оквиру објективног теста, мора да се одреди да ли је, потпуно одвојено од личног понашања судије, било доказивих чињеница које могу довести до сумње у непристрасност судије. У овом погледу чак и утисак може имати извјесну важност. Оно што је овдје важно јесте повјерење које судови у демократском друштву морају да улијевају јавности и, највише од свега, када су у питању кривични поступци, повјерење које морају да улијевају самом окривљеном. То подразумијева да при одлучивању о томе да ли у неком конкретном предмету постоји оправдан разлог за страх да одређени судија није непристрасан став окривљеног је важан, али не и одлучујући. Оно што је одлучујуће јесте да ли такав страх може да се сматра објективно оправданим (види, Европски суд, *Feu* против Аустрије, пресуда од 24. фебруара 1993. године, став 30, и Уставни суд, Одлука број АП 2473/06 од 17. марта 2009. године, став 44).

55. Доводећи изнесено у везу са наводима апелације, Уставни суд запажа да је апелант истакао да су председник ВСТС Бранко Перић и председник Првостепене комисије Младена Јуришић давањем јавних коментара објављених у штампи нарушили принцип повјерљивости из члана 70 Закона о ВСТС из чега је, према

апелантовом мишљењу, проистекла и пристрасност судија, јер су тим изјавама наметнули "јавну 'стигму кривње' и прије него што су отпочели 'суђење'". При томе се апелант позвао на пресуду Европског суда за људска права у предмету Олујић против Хрватске (пресуда од 5. фебруара 2009. године, број захтјева 22330/05).

56. У односу на личну непристрасност суда (субјективни тест), Уставни суд запажа да је апелант у току поступка пред Првостепеном комисијом захтијевао изузеће наведених лица, те да је ВСТС својим рјешењима од 22. марта 2007. године одбио као неосноване захтјеве за изузеће председника ВСТС Бранка Перића и члана Првостепене комисије Младена Јуришића. У образложењу тих рјешења је наведено да изјава објављена у новинама, на којој је апелант темељно захтјев за изузеће, не потиче изворно од председника ВСТС Бранка Перића, те да изјава Младена Јуришића не доводи у питање непристрасност приликом одлучивања о дисциплинској тужби против апеланта, па је закључено да не постоје објективне околности које би представљале разлог за изузеће.

57. У контексту наведеног Уставни суд запажа да је ВСТС приликом одлучивања о апелантовом захтјеву за изузеће председника ВСТС Бранка Перића затражио изјашњење именованог на те околности. Из документације предочене Уставном суду произилази да је председник ВСТС оспорио основаност захтјева за његово изузеће, појашњавајући да је он у интервјуу датом Центру за истраживачко новинарство изјавио да не жели да коментарише апелантов случај, а да је новинар конструисао реченицу на коју се апелант позива, те је тај дио текста у наредном броју "Независних новина" демантовао. У изјашњењу именовани је, такође, навео да о апелантовом случају није давао никакве накнадне медијске изјаве или коментаре. Имајући у виду наведено, те да из предочених доказа произилази да председник ВСТС није дао предметну изјаву, Уставни суд закључује да су апелантови наводи о пристрасности председника ВСТС Бранка Перића неосновани.

58. Када је ријеч о изјави председника Првостепене комисије Младена Јуришића, Уставни суд запажа да спорни чланак садржи изјаву у којој именовани коментарише могућност суспензије у случају када се против судије или тужиоца покрене истрага у кривичном поступку, а не питање апелантове дисциплинске одговорности у конкретном поступку. Стога, Уставни суд сматра да предметна изјава не доводи у питање непристрасност Младена Јуришића као председника Првостепене комисије.

59. С обзиром на наведено, те имајући у виду да из понашања током поступка и садржине оспорених одлука не произилази да су наведени чланови ВСТС чије изузеће тражи апелант били оптерећени предрасудама, а да апелант ни у апелацији није доставио доказе који би упућивали на друкчији закључак, Уставни суд закључује да предметне изјаве не доводе у питање непристрасност наведених чланова ВСТСВ.

60. У оквиру објективног теста непристрасности суда, Уставни суд запажа да апелант сматра да Првостепена комисија није могла да поднесе приједлог за продужење рока за окончање дисциплинског поступка, јер се то коси са принципом независности дисциплинских комисија из члана 60 став 1 Закона о ВСТС. Међутим, имајући у виду управо одредбе Закона о ВСТС на које се апелант позвао, Уставни суд не налази оправданост овакве тврдње, зато што из наведених одредаба као неспорно произилази да не постоји законска препрека, како је и образложио Суд БиХ у оспореној пресуди, да приједлог за продужење рока за вођење и окончање дисциплинског поступка поднесе Првостепена комисија. С обзиром на околности конкретне случаја, Уставни суд сматра да поступање Првостепене комисије практично представља изузетак. Наиме, дисциплински тужилац је покренуо поступак, а надлежни дисциплински органи (комисије и ВСТС) су требали тај поступак окончати у року од годину дана од подношења дисциплинске тужбе. У ситуацији кад то нису учинили (и поред континуираног предузимања процесних радњи), Уставни суд сматра да не постоје препреке да тај приједлог поднесе управо Првостепена комисија, а не дисциплински тужилац који својим понашањем апсолутно није допринио дужини поступка. Ово нарочито имајући у виду да наведена одлука нема карактер одлуке о меритуму конкретне спора, већ представља одлуку о процесном питању.

61. Апелант је изнио и приговор да су чланови Првостепене комисије, независно од одредбе члана 60 став 6 Закона о ВСТС, морали бити узети из одлучивања о приједлогу за "продужење рока застарјелости вођења и окончања дисциплинског поступка", сходно члану 60 став 2 Закона о ВСТС, те да је њиховим неизумимањем доведена у питање њихова непристрасност. У контексту наведеног, Уставни суд запажа да је изричитом одредбом члана 60 став 2 Закона о ВСТС прописано: "Члан комисије који је учествовао у рјешавању неког предмета у Првостепеној комисији не може да поступа у истој ствари у Другостепеној дисциплинској комисији." У конкретном случају очигледно се не ради о ситуацији из цитиране одредбе, а ни сам апелант не тврди да су чланови Првостепене комисије истовремено били и чланови Другостепене комисије, нити то произилази из доказа предочених Уставном суду.

Напротив, изричитом одредбом члана 60 став 6 Закона о ВСТС је регулисано: "Чланови Првостепене и Другостепене дисциплинске комисије имају право да учествују [у раду ВСТС као цјелине када одлучује о жалби против одлуке Другостепене комисије], осим ако се њихово изузеће тражи из разлога другачијег од разлога њиховог ранијег учешћа у доношењу одлуке о истој ствари." С обзиром на ову одредбу, Уставни суд сматра да самим тим не постоји законски претпостављена објективна пристрасност судија - чланова дисциплинске комисије (*iudex in habilis*). Она би постојала само када би изричитом законском одредбом било прописано да чланови Првостепене и Другостепене комисије који су раније учествовали у доношењу одлуке о истој ствари немају право да учествују у доношењу одлуке ВСТС као цјелине. Будући да се апелантови наводе своде управо на тврдње о ранијем учешћу чланова Првостепене комисије у предметном дисциплинском поступку, што, дакле, не представља разлог који би спречавао учешће ових лица у раду ВСТС као цјелине, то се апелантови наводе са аспекта угрожености објективне пристрасности показују неоснованим.

62. Исто тако, Уставни суд сматра да околност да је у апелантовом случају одлуку о продужењу рока за окончање дисциплинског поступка донио ВСТС као цјелина, а не председник ВСТС, не указује на пристрасност, већ, управо супротно - гарантује апеланту виши степен непристрасности у одлучивању о овом питању. Наиме, према релевантним одредбама Закона о ВСТС, ВСТС је колективни орган који се састоји од петнаест чланова (члан 4), за кворум је неопходно присуство најмање једанаест чланова, а одлучује се већином чланова који су присутни и који гласају (члан 14). Стога, ситуација када је одлуку у апелантовом случају донио Савет, а не председник у чију пристрасност је апелант изразио сумњу, будући да је пред Првостепеном комисијом тражио његово изузеће, управо указује да су у току поступка предузети сви неопходни кораци како би се у поступку одлучивања о продужењу рока за окончање дисциплинског поступка обезбједила непристрасност. У вези с тим, Уставни суд запажа да су апелантови наводи у овом сегменту били детаљно разматрани у оспореним одлукама, те да су дати разлози зашто не могу довести до другачијег рјешења конкретне правне ствари.

63. Имајући у виду наведено, Уставни суд сматра да се апелантова сумња у непристрасност чланова ВСТС не може да сматра објективно оправданом, те закључује да пристрасност чланова ВСТС није доказана нити у објективном, нити у субјективном смислу, што овај предмет у битном разликује од предмета пред Европским судом за људска права Олујић против Хрватске у којем је анализом интервјуа објављених у новинама утврђено да чланови Државног судбеног вијећа у случају подносиоца захтјева нису били непристрасни. За разлику од апелантовог случаја, у предмету Олујић против Хрватске Европски суд је утврдио да се један члан Државног судбеног вијећа придружио захтјеву за изузеће, будући да је јавно гласао против именовања подносиоца захтјева за председника Врховног суда, те да је и он сам помињан као могући кандидат за то мјесто. Из изјава другог члана Државног судбеног вијећа Европски суд је закључио да је тај члан у вријеме вођења дисциплинског поступка већ имао формирано неповољно мишљење о предмету подносиоца захтјева, те је утврђено да је трећи члан Државног судбеног вијећа описао подносиоца захтјева као лице којем недостају искуство и знање. Међутим, будући да из анализа изјава на које се апелант позива у конкретном случају није доказана пристрасност чланова ВСТС, према оцјени Уставног суда, у овом сегменту нема повреде апелантовог права на правично суђење из члана 6 став 1 Европске конвенције.

Равноправност и приступ суду

64. У вези са апелантовим наводима да је Првостепена комисија занемарила свједоке одбране, па да је, због тога, нарушен принцип равноправности странака, Уставни суд подсјећа да, иако није експлицитно наведен у члану 6 став 1 Европске конвенције, принцип "једнакости оружја" гарантује да обе странке у поступку имају исте могућности да изложе свој предмет под условима који их не стављају у подређен положај у односу на противника. У предмету Олујић против Хрватске Европски суд је навео да равноправност странака подразумева да судија о чијој се дужности ради мора да добије разумну прилику да изложи своје аргументе - укључујући и своје доказе - под условима који га не стављају у битно неповољнији положај од власти које су против судије покренуле поступак (став 78).

65. Доводећи наведене принципе у везу са апелантовим случајем, Уставни суд запажа да је у предметном дисциплинском поступку и апеланту и дисциплинском тужиоцу дата разумна могућност да изнесу аргументе и доказну грађу. У том контексту Уставни суд запажа да из образложења оспорених одлука произилази да су прихваћени сви апелантови доказни приједлози. Такође су прихваћени и доказни приједлози дисциплинског тужиоца с тим да је Првостепена комисија одлучила да не користи као доказе одређене материјалне доказе - записнике о саслушању свједока и вјештака датих у предмету број КрТ: 3112/06, те записник о испитивању апе-

ланта у ПУ Сарајево, које је предложио дисциплински тужилац, а не апелант, образлажући да су наведени свједоци непосредно саслушани пред дисциплинском комисијом на околности предметних прекршаја. Будући да је апелант био присутан рочиштима на којима су изведени предметни докази дисциплинског тужиоца, евидентно је да је имао могућности да предложене свједоке испита, те да оспори остале доказе тужиоца, што је, према стању списка, и чинио. Из стања списка произилази да је Првостепена комисија прихватила све апелантове доказне приједлоге (према стању списка, апелант је предложио да он буде саслушан као странка у поступку, да се саслушају свједоци Ј.О.Ч. и Б.Г., те изврши увид у резултате рада). Даље, одређене пропусте Првостепене комисије у погледу изостанка оцјене доказа (исказа свједока одбране) отклонила је Другостепена комисија при чему је у образложењу дала детаљне разлоге зашто ти докази нису утицали на исход предметног поступка и на правилност и законитост одлуке. Имајући у виду релевантне одредбе ЗПФБиХ (чл. 217, 224 и 226) које регулишу поступање другостепеног суда по жалби, те које се сходно примјењују у дисциплинском поступку (члан 39 Пословника ВСТС), у оваквом поступању Другостепене комисије Уставни суд не налази произвољност.

66. У вези са апелантовим наводима да му није омогућено да присуствује сједници ВСТС на којој је одлучивано о продужењу рока за окончање дисциплинског поступка, Уставни суд поново запажа да је на тој сједници ВСТС расправљао о процесном питању битном за вођење поступка, а не о меритуму овог дисциплинског поступка, те да одредбама Закона о ВСТС није прописана могућност да странка присуствује приликом доношења ове одлуке. Стога, апелационе наводе у овом дијелу Уставни суд сматра неоснованим, будући да је одредбом члана 68 тачка ц) Закона о ВСТС лицу против којег се води поступак гарантовано "право да присуствује свакој расправи", а неспорно је да предметна одлука није донесена у оквиру расправе о меритуму случаја. Уставни суд запажа да се ради о фази дисциплинског поступка у којој ниједна страна није била присутна. Стога, закључује да у апелантовом случају ни у овом сегменту није прекршен принцип равноправности странака.

67. Имајући у виду наведено, те чињенице да је апеланта заступао стручни бранилац, да је учествовао у свим фазама предметног поступка, да је имао и да је користио могућност да изнесе своју одбрану и доказе на којима се она темељи, да оспорава наводе и доказе дисциплинског тужиоца, те да је како против одлука дисциплинских комисија, тако и против одлуке ВСТС имао и користио могућност да изјави жалбу о којој је у коначници одлучивао Суд БиХ, који је детаљно разматрао апелантове жалбене наводе, Уставни суд сматра да нема елемената који би указивали да је у предметном поступку повријеђено право на равноправност странака, односно да је апелант другачије третиран у односу на дисциплинског тужиоца, нити има елемената који би указивали да су током дисциплинског поступка повријеђена апелантова права гарантована чланом 68 Закона о ВСТС.

68. У односу на апелантове наводе о приступу суду, Уставни суд запажа да се апелантови наводи о неефективном приступу суду показују паушалним и произвољним, будући да из релевантних одредаба Закона о ВСТС и чињеница конкретного предмета као неспорно произилази да је у дисциплинском поступку против судија и тужилаца обезбјеђена судска заштита на четири инстанце, при чему је свака од њих надлежна да случај испита у меритуму. С обзиром на наведено, те чињеницу да је апелант имао могућност да свој случај изнесе пред суд, односно да оспори наводе дисциплинског тужиоца који је поднио дисциплинску тужбу, и то на више инстанци, што је, према стању списка, и користио, Уставни суд сматра да нема елемената који би указивали да је повријеђено апелантово право на ефикасан приступ суду у смислу члана 6 став 1 Европске конвенције. Стога, Уставни суд сматра да су и апелантови наводи о повреди принципа равноправности, те ефективног приступа суду у цијелости неосновани.

Дужина поступка

69. Апелант сматра да је доношењем одлуке о продужењу рока за окончање дисциплинског поступка повријеђено и његово право на доношење одлуке у разумном року.

70. Уставни суд подсјећа да, према пракси Европског суда и Уставног суда, разумност дужине поступка мора да се оцјенује у свјетлу околности предмета и позивом на слjedeће критеријуме: сложеност предмета, понашање подносиоца захтјева и мјеродавних власти, као и важност оног што се за подносиоца захтјева доводи у питање у спору (види, Европски суд за људска права, Загорац против Хрватске, пресуда од 6. октобра 2005. године, став 26).

71. Анализирајући дужину поступка у конкретном случају, Уставни суд, првенствено, запажа да је управо због апелантовог понашања дошло до продужења рока за окончање предметног дисциплинског поступка, сходно члану 73 Закона о ВСТС, будући да је апелант више пута тражио да се одложи расправа прије одржавања или током спровођења (због поднесених захтјева за изузеће - председника комисије, председника ВСТС, главног дисциплин-

ског тужиоца, члана Првостепене дисциплинске комисије, због припреме новог пуномоћника, због здравствених разлога, због припреме за кривични поступак, због заузетости пуномоћника...).

72. С друге стране, Уставни суд запажа да из стања списка произилази да је Првостепена комисија, након подношења дисциплинске тужбе 4. децембра 2006. године, континуирано и у разумним роковима предузимала процесне радње (заказала три припремна рочишта и једанаест рочишта за главну расправу) и донијела одлуку (14. јануара 2008. године), те да су и остали органи одлуке из своје надлежности доносили у примјерним роковима прописаним законом (Другостепена комисија 16. априла 2008. године, а ВСТС 29. маја 2008. године). Дакле, целокупан поступак пред дисциплинским органима (три инстанце) окончан је у року од годину и непуних шест мјесеци. Даље, евидентно је да је Суд БиХ донио одлуку о апелантовој жалби 27. новембра 2008. године, дакле, непуних шест мјесеци од доношења одлуке ВСТС која је било предмет жалбеног поступка. У контексту наведеног, имајући у виду релевантне одредбе Закона о ВСТС, ЗППФБиХ, који се, према члану 39 Пословника ВСТС, сходно примјењује на дисциплински поступак, и ЗПП пред Судом БиХ, које регулишу поступак по жалби - изјављивање у одређеном року, достављање противној страници на одговор и др. за шта је потребан одређени период, Уставни суд констатује да дисциплински органи и Суд БиХ приликом доношења одлука, и поред чињенице да је продужен рок за окончање дисциплинског поступка за шест мјесеци, нису прекорачили разуман рок, будући да је целокупан поступак (четири инстанце) окончан у року од непуне двије године. Даље, Уставни суд сматра да дужина поступка по ревизији не може бити предмет оцјене Уставног суда, будући да је апелант користио правни лијек који није предвиђен у овој врсти поступка, па самим тим тај поступак не ужива гаранције из члана 6 Европске конвенције.

Остали аспекти права на правично суђење

73. Уставни суд констатује да се сви преостали апелантови наводи који се односе на повреду права на правично суђење из члана II/3е Устава Босне и Херцеговине и члана 6 Европске конвенције своде на погрешно утврђено чињенично стање и погрешну примјену материјалног права, те апелантове тврдње да су образложења оспорених одлука противрјечна.

74. У вези са овим апелационим наводима, Уставни суд указује да, према пракси Европског суда и Уставног суда, задатак ових судова није да преиспитују закључке редовних судова у погледу чињеничног стања и примјене материјалног права (види, Европски суд, *Гропића против Русије*, одлука о допуствости од 30. јуна 2005. године, апликација број 65167/01). Наиме, Уставни суд није надлежан да супституише редовне судове у процјени чињеница и доказа, већ је уопштено задатак редовних судова да оцијене чињенице и доказе које су извели (види, Европски суд, *Thomas против Уједињеног Краљевства*, пресуда од 10. маја 2005. године, апликација број 19354/02). Задатак Уставног суда је да испита да ли је евентуално дошло до повреде или занемаривања уставних права (право на правично суђење, право на приступ суду, право на дјелотворан правни лијек и др.), те да ли је примјена закона била, евентуално, произволна или дискриминациона. Дакле, у оквиру апелационе надлежности Уставни суд се бави искључиво питањем евентуалне повреде уставних права или права из Европске конвенције у поступку пред редовним судовима, па ће у конкретном случају Уставни суд испитати да ли је поступак у цјелини био правичан на начин на који захтијева члан 6 став 1 Европске конвенције (види, Уставни суд, Одлука број АП 20/05 од 18. маја 2005. године, објављена у "Службеном гласнику БиХ", број 58/05).

75. У контексту наведеног, будући да се претежан дио навода односи на продужење рока за окончање дисциплинског поступка, Уставни суд примјењује да је одредба члана 73 Закона о ВСТС, који представља *lex specialis*, прописана могућност да се продужи рок за окончање поступка за утврђивање дисциплинске одговорности уколико се утврди разлог који продужење рока чини оправданим. Уставни суд биљежи да је предметни закон ступио на снагу 1. јуна 2004. године, да се одредба члана 73 овог закона није мијењала, да је предметни закон објављен у службеним гласилима и да је њиме предвиђена могућност да се продужи рок за окончање дисциплинског поступка. Даље, Уставни суд сматра да је апелант, као лице које се професионално бави правом и на чији се статус наведени закон примјењује као *lex specialis*, недвосмислено био упознат са могућношћу да се овај рок продужи. Наведену одредбу Уставни суд посматра у контексту дискреционог права државе да у остваривању одређених права може да постави одређена ограничења у општем интересу. Стога је за Уставни суд неспорно да одредба предметног члана, која, дакле, представља изузетак у случају кад надлежни дисциплински органи нису у могућности да, због објективних околности, окончају дисциплински поступак у року од годину дана, тежи управо општем интересу. Према мишљењу Уставног суда, предметна одредба задовољава и критеријум пропорционалности. Наиме, интерес шире друштвене заједнице, који се огледа у обезбјеђивању највећих стандарда про-

фесионалности и моралности лица која обављају дужност судија и која свакодневно у судским поступцима одлучују о правима других грађана, претеже над интересом апеланта да предметни дисциплински поступак буде окончан у року од годину дана, будући да судије морају личним примјером да промовишу највише стандарде моралности и достојанства, што је регулисано и одредбом члана 4 Кодекса судијске етике. С друге стране, наведена одредба посредно указује грађанима да су сва лица пред законом једнака у смислу да се и судија који се огријеши о правне прописе, такође, мора повinovати одредбама позитивног законодавства.

76. У вези с тим, Уставни суд запажа да је ВСТС у самој одлуци о продужењу рока за окончање дисциплинског поступка дао врло исцрпне и детаљне разлоге за овакву своју одлуку, а да су апелантови приговори у овом сегменту детаљно размотрени на више инстанци, и то како у одлуци Другостепене комисије, тако и од ВСТС као цјелине, те, у конаници, од Суда БиХ. У оспореним одлукама су дати разлози зашто апелантови наводи који се односе на продужење овог рока не могу да доведу до другачијег рјешења конкретне правне ствари. Образложења која су у том дијелу дана, према мишљењу Уставног суда, не указују на било какву произволност у одлучивању, већ садрже јасне и прецизне разлоге за одлучење уз позивање на релевантне одредбе материјалног права.

77. Уставни суд, такође, запажа да члан 73 Закона о ВСТС заиста не прописује ко иницира продужење рока за окончање дисциплинског поступка, нити ко одлучује о овом питању, али наведена одредба, исто тако, не одређује да овај приједлог, како сматра апелант, мора да поднесе дисциплински тужилац. За доношење ове одлуке кључно је утврђивање постојања разлога који оправдавају продужење, који су у апелантовом случају у оспореним одлукама детаљно и исцрпно наведени. Околност да законодавац није навео критеријуме за продужење рока за окончање овог поступка сама по себи не указује да је у апелантовом случају дошло до произволне примјене, будући да је илузорно очекивати да законодавац прецизно регулише све случајеве у којим евентуално дисциплински поступак неће бити могуће окончати у року од годину дана. С друге стране, Уставни суд запажа да одредбама Закона о ВСТС није прописана могућност да се изјави жалба против одлуке о продужењу рока за окончање дисциплинског поступка. Међутим, евидентно је да је апелант ту одлуку могао да оспорава у одлуци о главној ствари, што је и чинио, па су одлуку у том сегменту испитале три инстанце (Другостепена комисија, ВСТС и Суд БиХ).

78. Даље, Уставни суд констатује да су апелантови наводи о погрешној примјени материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеном чињеничном стању идентични наводима које је апелант већ истицао у поступку и у жалбама које је изјављивао. Исто тако, Уставни суд запажа да су ове апелантове наводе детаљно размотрили Другостепена комисија, затим, ВСТС и, конечно, Суд БиХ и да је у оспореним одлукама детаљно образложено зашто апелантови наводи нису могли да доведу до другачијег рјешења апелантовог случаја. Уставни суд запажа да је Суд БиХ утврдио да је дисциплински поступак против апеланта вођен у складу са важећим прописима и уз поштивање прописане процедуре за вођење дисциплинског поступка при чему су надлежни органи за вођење дисциплинског поступка неспорно утврдили да је апелант починио дисциплински прекршај из члана 56 став 1 тачка 22 Закона о ВСТСБиХ - понашање у суду и ван суда које штети угледу судијске функције, а који су апеланту стављени на терет тачком III (у суду) и III (ван суда) дисциплинске тужбе. Даље, Уставни суд запажа да у оспореним одлукама није изостала свеобухватна анализа изведених доказа, будући да је у оспореним одлукама надлежних дисциплинских органа описан процес оцјене доказа и извођења закључка да је апелант починио предметни дисциплински прекршај, као и за закључак о апелантовој дисциплинској одговорности. С друге стране, одређене пропусте Првостепене комисије у погледу изостанка оцјене доказа (искаса свједока одбране), као што је већ наведено у овој одлуци, отклонила је Другостепена комисија при чему је у образложењу дала детаље разлоге зашто ти докази нису утицали на исход предметног поступка и на правилност и законитост одлуке. Даље, у вези са апелантовим наводима да у конкретном случају Првостепена комисија није утврдила облик виности у његовом случају, Уставни суд запажа да је Другостепена комисија у својој одлуци размотрила и ове апелантове жалбене наводе, те да је закључила да је апелант прекршај из тачке III дисциплинске тужбе починио са директним умисљајем. У таквим околностима, с обзиром на образложење Првостепене комисије у односу на тачку III дисциплинске тужбе, неспорно је да је Другостепена комисија оцијенила да за утврђивање апелантовог психичког односа према предметном прекршају није било неопходно поновно саслушати апеланта, будући да тај однос произилази из доказа спроведених у поступку пред Првостепеном комисијом. У оваквом поступању Другостепене комисије Уставни суд не налази произволност, будући да је апелант у току поступка пред Првостепеном комисијом саслушан, те је, дакле, на основу његовог исказа и спроведених доказа неспорно могуће утврдити његову одговорност. Ово особито имајући у виду да апелант у наводима жалбе против одлуке

Првостепене комисије није изричито предлагао да се, због наведеног пропуста, укине оспорена одлука и предмет врати на поновно суђење. Уставни суд запажа да је у тој жалби апелант навео да, “с обзиром на то да је суд прихватио умишљај који није образложио, а образложио да није прихватио случајно поступање туженог у случајном уласку у предворје тоалета, прихватајући наводе тужиоца да се то другим судијама у Суду БиХ не дешава, тужени предлага да се у случају неопходности поновног вођења поступка на околност нехатних уласака у WC” саслушају три свједока, такође судије Суда БиХ. Будући да је Другостепена комисија очигледно процијенила да није неопходно поново водити предметни поступак, Уставни суд сматра да ни у том дијелу, такође, нема повреде апелантовог права на правично суђење поготово што, према члану 224 ЗППФБиХ који се примјењује у предметном дисциплинском поступку, другостепени суд, а у апелантовом случају Другостепена комисија, може у сједници вијећа или на основу одржане расправе, између осталог, одбити жалбу као неосновану и потврдити првостепену пресуду. Ово особито имајући у виду да се, према одредби члана 207 ЗППФБиХ, у жалби, у правилу, не могу да изнесу нове чињенице и предлагају нови докази осим уз испуњавање одређених услова, а и сам апелант је навео у жалби да спровођење тих доказа није раније предлагао.

79. С друге стране, Уставни суд запажа да апелантово позивање на одредбу члана 70 Закона о ВСТС и апелантово тумачење те одредбе не одговарају стварном смислу наведене одредбе. Наиме, та одредба регулише да “Сви поступци или радње које се односе на наводе о повреди дужности или неспособности за вршење дужности, а које су предузете прије него што Канцеларија дисциплинског тужиоца поднесе званичну тужбу, повјерљиве су природе, осим ако се судија или тужилац на којег се наводи односе у писаној форми не одрекне права на повјерљивост”. Супротно апелантовом тумачењу, Уставни суд закључује да “поступци или радње које се односе на наводе о повреди дужности или неспособности за вршење дужности” не значе да је забрањено било какво информисање у медијима о наведеном поступку, а особито не да је такво писање забрањено након што је поднесена званична оптужба, јер би се то косило са принципом слободе медија и правом грађана да буду обавијештени о свим сегментима друштвеног живота, па, дакле, и о раду и функционисању правосудја. Стога, Уставни суд сматра да се реченица “које се односе на наводе о повреди дужности [...] повјерљиве су природе” односи на чињенични опис предметног прекршаја, те закључује да околност да се, након што је дисциплински тужилац поднио званичну тужбу против апеланта у дисциплинском поступку, у медијима писало да је против апеланта покренут кривични поступак не би могла представљати кршење принципа повјерљивости, а самим тим ни апелантова права на правично суђење.

80. Будући да су за своје закључке и одлуке надлежни дисциплински органи, а затим и Суд БиХ дали јасна и исцрпна образложења, те детаљно размотрили све апелантове наводе на које се позива у апелацији, Уставни суд у образложењима оспорених одлука није пронашао ништа што би указало да су материјалноправни прописи произвољно или неправично примјењени на апелантову штету, нити је пронашао елементе који указују на процесну неправичност у смислу члана 6 став 1 Европске конвенције.

81. Имајући у виду све наведено, Уставни суд закључује да су апелантови наводи о повреди права на правично суђење из члана II/3е) Устава Босне и Херцеговине и члана 6 став 1 Европске конвенције у цијелости неосновани.

82. У вези са допуном апелације коју је апелант поднио 26. маја 2010. године, Уставни суд указује на члан 16 став 1 раније важећих Правила Уставног суда, која су била на снази у вријеме подношења апелације и која су као услов допустивости апелације прописивала обавезу да се апелација поднесе у року од 60 дана од дана када је апелант примио одлуку о посљедњем ефективном правном лијеку који је користио. Овај рок од 60 дана нужно се односио и на подношење допуна апелације, те се само изузетно могла прихватити допуна апелације поднесена ван тог рока уколико се односи на нове правне околности које су настале након протекла наведеног рока. Могућност да се поднесе допуна апелације никако се није могла тако широко тумачити да се под тим подразумијева право да апелант може у односу на исто чињенично стање и исте оспорене одлуке апелацију допуњавати све вријеме док траје поступак поводом апелације пред Уставним судом, а ван рока од 60 дана од дана када му је достављена одлука о посљедњем ефективном правном лијеку који је користио (види, Уставни суд, Одлука о допустивости и меритуму број АП 1426/05 од 9. новембра 2006. године, тачка 49, објављена у “Службеном гласнику БиХ”, број 11/07, и Одлука број АП 966/07 од 12. јануара 2010. године, тачка 30, доступна на веб-страници Уставног суда www.ustavisud.ba). С обзиром на то да је предметна допуна апелације поднесена након протекла рока прописаног чланом 16 став 1 Правила Уставног суда која су важила у вријеме предузимања ових апелантових радњи, а не односи се на нове правне околности, него се тиче истог чињеничног стања и оспорених одлука, као и да је исто правило јасно садржано у члану

22 став 3 важећих Правила Уставног суда, Уставни суд нема основа да разматра ове апелантове наводе.

Остали наводи

83. С обзиром на то да се, у суштини, наводи о кршењу осталих права на која се апелант позвао везују за наводе о кршењу права на правично суђење у сегменту који је Уставни суд већ образложио у претходним тачкама ове одлуке у вези са чланом 6 став 1 Европске конвенције, Уставни суд закључује да није неопходно посебно разматрати наводне повреде права из члана I/2 и члана II/4 Устава Босне и Херцеговине, члана 14 Европске конвенције, те члана 2 Протокола број 7 уз Европску конвенцију.

VIII - Закључак

84. Уставни суд закључује да није дошло до повреде апелантовог права на непристрасност суда као сегмента права на правично суђење из члана II/3е) Устава Босне и Херцеговине и члана 6 став 1 Европске конвенције у ситуацији када наводи о пристрасности чланова ВСТС нису доказани нити у објективном, нити у субјективном смислу.

85. Такође, није дошло до повреде принципа “једнакости оружја” и приступа суду, будући да је апелант, кога је заступао стручни бранилац, учествовао у свим фазама предметног поступка, имао могућност да изнесе своју одбрану и доказе на којима се она темељи, као и да оспори наводе и доказе дисциплинског тужиоца, те када је имао могућност да оствари судску заштиту на четири инстанце, при чему је свака од наведених инстанци била надлежна да случај испита у меритуму.

86. Такође, у апелантовом случају није дошло до повреде права на разумну дужину судског поступка као елемента права на правично суђење из члана II/3е) Устава Босне и Херцеговине и члана 6 став 1 Европске конвенције у ситуацији када је целокупан дисциплински поступак (четири инстанце), и поред продужења рока за вођење и окончање дисциплинског поступка, окончан у року од непуне двије године.

87. Коначно, апелантово право на правично суђење из члана II/3е) Устава Босне и Херцеговине и члана 6 став 1 Европске конвенције није повријеђено када су редовни судови детаљно и јасно образложили своје одлуке, а Уставни суд у образложењима оспорених одлука није пронашао ништа што би указало да су материјалноправни прописи произвољно или неправично примјењени на апелантову штету, нити је пронашао елементе који указују на процесну неправичност.

88. На основу члана 18 став 3 тачка ц), члана 59 ст. 1 и 3 Правила Уставног суда, Уставни суд је одлучио као у диспозитиву ове одлуке.

89. С обзиром на одлуку Уставног суда у овом предмету, није неопходно посебно разматрати апелантов захтјев за доношење привремене мјере.

90. Према члану VI/5 Устава Босне и Херцеговине, одлуке Уставног суда су коначне и обавезујуће.

Предсједница
Уставног суда БиХ,
Валерија Галић, с.р.

Уставни суд Босне и Херцеговине у пленарном сазиву, у предмету број АП 3133/11, рјешавајући апелацију Муниба Ушановића и Миодрага Куреша, на основу члана VI/3б) Устава Босне и Херцеговине, члана 57 став (2) тачка б) и члана 59 ст. (1) и (3) Правила Уставног суда Босне и Херцеговине – Пречишћени текст (“Службени гласник Босне и Херцеговине” број 94/14), у саставу:

- Валерија Галић, предсједница,
- Tudor Pantigu, потпредсједник,
- Миодраг Симовић, потпредсједник,
- Сеада Палаврић, потпредсједница,
- Мато Тадић, судија,
- Constance Grewe, суткиња,
- Мирсад Ђеман, судија,
- Margarita Saca Nikolovska, суткиња и
- Златко М. Кнежевић, судија.

на сједници одржаној 27. марта 2015. године д о н и о ј е

ОДЛУКУ О ДОПУСТИВОСТИ И МЕРИТУМУ

Одбија се као неоснована апелација Муниба Ушановића и Миодрага Куреша поднесена против пресуда Суда Босне и Херцеговине број X-КЖ-07/481 од 26. маја 2011. године и број X-К-07/481 од 23. новембра 2009. године.

Одлуку објавити у “Службеном гласнику Босне и Херцеговине”, “Службеним новинама Федерације Босне и Херцеговине”, “Службеном гласнику Републике Српске” и “Службеном гласнику Дистрикта Брчко Босне и Херцеговине”.

Образложење

I - Увод

1. Муниб Ушановић и Миодраг Куреш (у даљњем тексту: првоапелант и другоапелант или апеланти), обојица из Сарајева, које заступа Жарко Булић, адвокат из Сарајева, поднијели су 5. августа 2011. године апелацију Уставном суду Босне и Херцеговине (у даљњем тексту: Уставни суд) против пресуда Суда Босне и Херцеговине (у даљњем тексту: Суд БиХ) број X-КЖ/481 од 26. маја 2011. године и број X-К-07/481 од 23. новембра 2009. године. Апеланти су поднијели и захтјев за доношење привремене мјере којом би Уставни суд одложио издржавање изречених казни затвора до доношења одлуке о апелацији. Одлуком о привременој мјери број АП 3133/11 од 12. октобра 2011. године (доступна на интернет-адреси Уставног суда www.ustavnisud.ba) Уставни суд је одбио захтјев апеланата за доношење привремене мјере.

2. Другоапелант је 14. марта 2013. године Уставном суду доставио пуномоћ којом овлашћује своју супругу Чедомиру Куреш да га умјесто адвоката Жарка Булића заступа у даљњем поступку пред Уставним судом.

3. Првоапелант је 14. октобра 2013. године поднио захтјев за доношење привремене мјере којом би Уставни суд одложио извршење Рјешења Суда БиХ број С13 И 013216 13 И од 17. септембра 2013. године до окончања поступка подјеле његове брачне течевине који ће бити покретан пред надлежним Општинским судом у Сарајеву.

II - Поступак пред Уставним судом

4. На основу члана 22 ст. 1 и 2 Правила Уставног суда (“Службени гласник Босне и Херцеговине” бр. 60/05, 64/08 и 51/09), која су важила у вријеме предузимања наведених радњи, од Суда БиХ и Тужилаштва Босне и Херцеговине (у даљњем тексту: Тужилаштво БиХ) затражено је 23. августа 2013. године да доставе одговоре на апелацију.

5. Суд БиХ и Тужилаштво БиХ одговорили су на апелацију 7. односно 5. септембра 2013. године.

III - Чињенично стање

6. Чињенице предмета које произилазе из навода апеланата и докумената предочених Уставном суду могу да се сумирају на следећи начин.

7. Пресудом Првостепеног вијећа Суда БиХ број X-К-07/481 од 23. новембра 2009. године апеланти су проглашени кривим зато што су у вријеме и на начин прецизиран у изреци пресуде починили кривично дјело пореске утаје из члана 210 став 2 у вези са ставом 1 Кривичног закона Босне и Херцеговине (“Службени гласник БиХ” бр. 37/03, 54/04, 61/04, 30/05, 53/06, 55/06 и 32/07; у даљњем тексту: КЗБиХ), све у вези с чланом 29 КЗБиХ (тачка I А изреке пресуде), затим продужено кривично дјело пореске утаје из члана 273 став 2 у вези са ставом 1 Кривичног закона Федерације Босне и Херцеговине (“Службене новине ФБиХ” бр. 36/03, 37/03, 21/04 и 18/05; у даљњем тексту: КЗФБиХ), све у вези с чл. 29 и 54 КЗБиХ (тачка I Б изреке пресуде), те продужено кривично дјело злоупотребе положаја или овлашћења из члана 383 став 3 у вези са ставом 1 КЗФБиХ, све у вези с чл. 29 и 54 КЗБиХ (тачка II изреке пресуде). Истом пресудом Првостепено вијеће апеланата је утврдило казну затвора у трајању од по једну годину за кривично дјело пореске утаје, казну затвора у трајању од по двије године за продужено кривично дјело пореске утаје, казну затвора у трајању од по три године за продужено кривично дјело злоупотребе положаја или овлашћења, те изрекло јединствену казну затвора у трајању од по пет година. Такође, истом пресудом Првостепено вијеће апеланата је изрекло мјеру безбједности забране вршења позива, дјелатности или дужности из члана 73 КЗБиХ, којом им се забрањује обављање руководећих дужности с овлашћењима управљања и располагања новчаним средствима и имовином, у трајању од пет година од правоснажности пресуде, с тим да се вријеме проведено на издржавању казне затвора не урачунава у вријеме трајања те мјере безбједности. Истом пресудом Првостепено вијеће одузело је од апеланата имовинску корист прибављену почињеном продуженом кривичног дјела злоупотребе положаја или овлашћења, и то износ од 248.147,00 КМ и 42.110,00 евра и обавезало их на накнаду трошкова кривичног поступка. Такође, истом пресудом Првостепено вијеће апеланте је ослободило оптужбе да су починили продужено кривично дјело пореске утаје и продужено кривично дјело злоупотребе положаја или овлашћења за радње прецизиране у изреци пресуде, те обавезе накнаде трошкова кривичног поступка у том дијелу.

8. Првостепено вијеће је у образложењу пресуде навело да је у току доказног поступка у оквиру доказа Тужилаштва БиХ саслушало свједоке који су поименично наведени (девет свједока), као и вјештаке финансијске струке Кериму Пращљивић и графолошке струке Есада Билића. Такође, у судски спис уврштена је обимна материјална документација Тужилаштва БиХ (прецизирана на

стр. 51-113 пресуде), односно уврштени су регистратори који се (по годинама) односе на финансијску документацију Фудбалског савеза БиХ (у даљњем тексту: ФСБиХ), тј. на велики број рачуна, налога благајни, дневника благајне, спецификација плата и сл. Првостепено вијеће је истакло да је, с обзиром на чињеницу да би за изношење сваког појединог документа био потребан дужи период, а водећи се принципом економичности и ефикасности кривичног поступка и уз претходну сагласност странака и браниоца, уврстило у спис материјалну документацију на описани начин. Даље је наведено да је одбрана апеланата извела своје доказе, и то саслушањем свједока поименично наведених (60 свједока), затим саслушањем вјештака финансијске струке Абиди Хоџића и саслушањем другоапеланта као свједока. Сем тога, одбрана апеланата је предочила материјалне документе (који су прецизирани на стр. 114-116 пресуде).

9. Првостепено вијеће је, одлучујући о претходним процесним приговорима одбране апеланата, навело да је одбрана апеланата остала при приједлогу за саслушање свједока Алмира Куленовића, Недима Халиловића, Сергеја Барбареза, Саше Папца, Драгана Билатњака и Марија Мишковића, које је намјеровала саслушати као и већину од већ саслушаних 60 свједока на околности пријема новца од ФСБиХ, те на околност да ли је ФСБиХ остао дужан да им исплати новац. Првостепено вијеће је истакло да је у више наврата достављало позиве наведеним свједоцима, али да се они због професионалних ангажмана у иностранству нису могли одазивати позиву суда и приступити на суд. С обзиром на то да Тужилаштво БиХ није оспоравало чињеницу да су фудбалери примали накнаде и награде које су им припадале, Првостепено вијеће је одбило приједлог за саслушање предложених свједока због релевантности и економичности поступка, чије би се трајање инсистирањем на саслушању тих свједока продужило за неизвјестан период.

10. У образложењу пресуде Првостепено вијеће је истакло да је, прије него што се упустило у анализу доказа којима се руководило приликом доношења своје одлуке, утврдило чињенице које су битне за утврђивање правног положаја и статуса ФСБиХ, постојања својства одговорног лица код апеланата, те карактеристика њиховог службеног положаја и обима њихових овлашћења. Првостепено вијеће је утврдило да из доказа Тужилаштва БиХ произилази да је Федерално министарство правде 22. марта 1999. године под наведеним бројем донијело рјешење којим је ФСБиХ уписан у регистар удружења грађана, док је Федерални завод за статистику 1. фебруара 2001. године издао обавјештење којим је ФСБиХ разврстан под шифром дјелатности – остале спортске активности. Даље је наведено да настојање одбране апеланата да статус ФСБиХ као удружења грађана прикаже на начин да као такав није привредни субјекат, односно правно лице у смислу Закона о рачуноводству, Првостепено вијеће сматра неоснованим и без значаја за примјену релевантних законских прописа. Наведено је да је неспорно да је ФСБиХ у оквиру своје дјелатности пружао одређене услуге на тржишту, као што су услуге рекламирања, те продавао права на телевизијске пријеносе утакмица репрезентације БиХ, продају улазница за утакмице и обављао друге активности које су резултирале стицањем одређених прихода на тржишту роба и услуга. Стога је Првостепено вијеће закључило да пословање ФСБиХ, поготово у сегменту наведених комерцијалних активности, подлијеже свим обавезама предвиђеним у пореском законодавству и прописима који регулишу начин вођења књиговодствених, рачуноводствених и благајничких послова. Даље је на основу нормативних аката ФСБиХ неспорним утврђено да је првоапелант у периоду од 1. јануара 2001. године и надале током времена које је обухваћено оптужницом обављао дужност генералног секретара ФСБиХ и да је био одговоран за законито обављање послова у Секретаријату ФСБиХ. Такође, на основу наведених нормативних аката ФСБиХ неспорним је утврђено да је другоапелант у инкриминисано вријеме обављао послове секретара за економско-финансијско пословање ФСБиХ, што укључује одговорност за акурно и законито финансијско пословање ФСБиХ. На основу наведених доказа које је Вијеће сматрало поузданим и релевантним, а које одбрана апеланата није ни на који начин оспорила, Првостепено вијеће је утврдило статус ФСБиХ као удружења грађана – спортске организације која окупља све фудбалске асоцијације и клубове на нивоу БиХ и статус апеланата као одговорних лица у правном лицу са прецизно одређеним обимом овлашћења и одговорности, у смислу члана 2 став 6 и чл. 383 и 273 КЗФБиХ. Првостепено вијеће је навело да из законске формулације члана 210 КЗБиХ произилази да је учинилац кривичног дјела пореске утаје лице које не да захтијевање податке односно које да лажне податке о својим стеченим опозивним приходима, што значи да радња неплаћања односно необрачунавања пореских обавеза није радња извршења тог кривичног дјела, због чега се Првостепено вијеће базирало искључиво на радњу давања лажних података, односно непријављивања пореских обавеза као релевантну за конкретну инкриминацију. Првостепено вијеће је истакло да је, након што је оба налаза судских вјештака финансијске струке подрврло критичком сучељавању са бројним материјалним доказима и исказима свједока, те релевантним бланкетним прописима, утврдило да ти налази имају одређене недостатке у тој мјери да ниједан од њих не може да се прихвати у цијелости и без-

резервно. Стога је Првостепено вијеће своје убјеђење о кривци апеланата за кривично дјело пореске утаје заснивало углавном на материјалним доказима које је Тужилаштво БиХ уложило у судски спис, и то прије свега на допису Кантоналног пореског уреда Сарајево – Испостава Стари Град – од 6. новембра 2006. године, уз који су достављени и одређени прилози. Из наведеног дописа је видљиво да ФСБиХ у периоду од 2001. до 2006. године није достављао мјесечне ПП-М1-1 обрасце на основу којих се пореска обавеза иначе пријављује, а да је коначне обрасце којима се пријављује укупна пореска обавеза за календарску годину доставио само за 2001. годину, да је за 2002. годину доставио празан неиспуњен образац, а за период од 2003. до 2005. године није уопште достављен прописан образац са пореском пријавом. Даље је утврђено да је наведени доказ поткријепљен и налазом вјештака оптужбе, који је Првостепено вијеће оцијенило стручним и релевантним, у ком је презентован детаљан преглед опорезивих прихода и обрачун пореза како је прецизирано у пресуди (стр. 124 и 125).

11. Образлажући дио пресуде којом су апеланти проглашени кривим, Првостепено вијеће је навело да чињеница да је у инкриминисаном периоду првоапелант обављао послове генералног секретара ФСБиХ, а другоапелант послове секретара за економско-финансијско пословање ФСБиХ, те да спроведени докази, између осталих, налази и мишљења финансијских вјештачења, рачуни и налози за исплату, те искази свједока и вјештака, недвојбено потврђују да су апеланти починили наведена кривична дјела. Наиме, на основу наведених доказа утврђено је да су апеланти избјегли да плате доприносе и порезе прописане законодавством у БиХ (у пресуди прецизирано који износи и за који период), чиме су оштетили буџете у БиХ, те на тај начин починили кривично дјело пореске утаје. Образлажући због чега су апеланти починили продужено кривично дјело пореске утаје, Првостепено вијеће је истакло да је постојала истоврсност радњи извршења, затим исти пасивни субјекат, исто стање односно овлашћење, континуитет почињених радњи пореске утаје у више узастопних година и друге околности. Како је даље наведено, да су апеланти починили кривично дјело злоупотребе положаја или овлашћења слиједи из чињеница да су они имали апсолутну контролу над свим новчаним трансакцијама, како жиралним тако и приливом и исплатом готовог новца путем девизне благајне и благајне за КМ, те да су искоришћавањем свог службеног положаја и овлашћења незаконито исплаћивали готов новац прибављајући себи корист.

12. Одлучујући о жалбама оптужбе и апеланата, Апелационо вијеће Суда БиХ донијело је Пресуду број Х-КЖ-07/481 од 26. маја 2011. године, којом је жалбу оптужбе одбило као неосновану, а жалбе апеланата дјелимично уважило, те преиначило првостепену пресуду у погледу правне оцјене дјела из тачака I А и I Б и одлуке о казни, на тај начин да се радње из тачака I А и I Б изреке оспорене пресуде правно квалификују као продужено кривично дјело пореске утаје из члана 210 став 2 КЗБиХ у вези с чл. 29 и 54 КЗБиХ, те с тим у вези утврдило казне затвора у трајању од по двије године, а затим, узимајући у обзир утврђене казне затвора у трајању од по три године за продужено кривично дјело злоупотребе положаја или овлашћења, осудило апеланте на јединствене казне затвора у трајању од по четири године. Апелационо вијеће је у осталом дијелу потврдило првостепену пресуду.

13. У образложењу пресуде Апелационо вијеће је навело да је 26. маја 2011. године, у смислу члана 304 Закона о кривичном поступку Босне и Херцеговине (у даљњем тексту: ЗКПБиХ), одржало јавну сједницу којој су присуствовали Тужилаштво БиХ, апеланти и њихов бранилац.

14. Очитујући се о приједлогу одбране апеланата за улагање новог доказа, акта Пореске управе ФБиХ, Апелационо вијеће је истакло да, у смислу члана 295 став 4 ЗКПБиХ, у жалби не могу да се износе нове чињенице и докази, а како није доказано да тај доказ није могао да се прибави током првостепеног поступка, то је одбило приједлог одбране. Сходно наведеној законској одредби, Апелационо вијеће је утврдило да се у конкретном случају радило о одговору на упит који је дала Пореска управа ФБиХ, то јест институција која је несумњиво била доступна одбрани у току цијелог првостепеног поступка који је трајао више од једну годину и шест мјесеци, на није постојала ни просторна нити временска ограниченост која би одбрану спријечила у намјери да прибави спорни доказ. Даље је утврђено да је првостепена пресуда донесена 23. новембра 2009. године, а одбрана је упит за достављање података Пореске управе ФБиХ доставила тек 12. новембра 2010. године, дакле након готово годину дана од доношења првостепене пресуде. Штавише, и да је испуњен наведени услов, Апелационо вијеће је утврдило да предложени доказ садржајно не упућује на нове чињенице или околности које раније нису биле познате, а које би утицале на доношење правилне одлуке Првостепеног вијећа. У односу на жалбене приговоре апеланата да је надлежна пореска управа била дужна да поднесе спорну пореску пријаву у име ФБиХ, Апелационо вијеће је закључило да та чињеница није одлучна за разрешење предметне кривичноправне ствари, с обзиром на то да не ослабаја апеланте обавезе да предузму те радње.

15. Везано за жалбене наводе апеланата да је суд одбио саслушање предложених свједока, због чега им је повријеђено право на извођење доказа и једнакост пред судом, Апелационо вијеће је истакло да су ти свједоци требали бити саслушани на околности о којима је већ раније саслушан већи број свједока, а како је одредбама члана 263 став 2 ЗКПБиХ прописано да судија односно предсједник вијећа може да одбије извођење предложених доказа ако немају значај за предмет или су непотребни, то је правилна одлука првостепеног суда који је одбио извођење тих доказа. Чињеница да је Првостепено вијеће првобитно прихватило саслушање наведених свједока, па накнадно одбило приједлог за њихово саслушање, како је утврдило Апелационо вијеће, не утиче на правилност одлуке Првостепеног вијећа. Одговарајући на жалбене наводе да се осуђујући дио пресуде заснива искључиво на налазу и мишљењу финансијског вјештачења оптужбе, Апелационо вијеће је навело да ти наводи нису основани, јер је првостепени суд оцијенио сваки доказ појединачно, на начин да је прво именовано сваки доказ, изнио садржину тог доказа, те образложио свој закључак у погледу вјеродостојности и оцјене тог доказа.

16. У односу на жалбене наводе у вези с примјеном материјалног закона, Апелационо вијеће је истакло да је одбрана апеланата навела повреду Кривичног закона која је проузрокована примјеном одредби о стицају кривичног дјела пореске утаје из члана 210 КЗ-БиХ и истог кривичног дјела из члана 273 став 2 КЗФБиХ, као и повреду због примјене КЗФБиХ из 2003. године на радње апеланата које су извршене прије ступања на снагу тог закона. Апелационо вијеће је утврдило да су жалбени наводи основани у дијелу у ком се приговара на примјену одредби о стицају, јер је требало да се примјене одредбе о продуженом кривичном дјелу. Конструкција продуженог кривичног дјела у конкретном случају, без обзира на то што се ради о кривичним дјелима пореске утаје прописаним различитим кривичним законодавствима у БиХ, према становишту Апелационог вијећа, основана је јер је то оправдано у постојање других потребних уједињавајућих елемената, у контексту оцјене целокупне дјелатности апеланата. Апелационо вијеће је закључило да је у конкретном случају сасвим јасно да се ради о продуженом кривичном дјелу пореске утаје, а примјена одредби о продуженом кривичном дјелу повољнија је за апеланте од одредби о стицају, тако да је ради правилне примјене права у том дијелу преиначило првостепену пресуду, а с тим у вези и одлуку о кривичноправној санкцији. У односу на жалбене наводе апеланата да је примјенљив КЗФБиХ на радње које су извршене прије ступања на снагу тог закона, и то у односу на кривично дјело злоупотребе положаја или овлашћења из члана 383 став 3 у вези са ставом 1 КЗФБиХ, Апелационо вијеће је истакло да се код конструкције продуженог кривичног дјела примјењује закон који је био на снази у вријеме извршења посљедње радње која улази у састав тог дјела. Како је посљедња радња кривичног дјела, што је видљиво из материјалне документације уложене у спис предмета, несумњиво извршена након ступања на снагу КЗФБиХ (ступио на снагу 1. августа 2003. године), Апелационо вијеће је закључило да је ваљан и оправдан закључак Првостепеног вијећа о примјени тог Кривичног закона у конкретном случају.

17. Одговарајући на жалбене наводе да апеланти нису могли имати својство службеног или одговорног лица у правном лицу које има статус удружења грађана, што је битно ради утврђења постојања кривичног дјела из члана 383 КЗФБиХ, Апелационо вијеће је навело да апеланти паушално приговарају, односно да не нуде доказе зашто они у оквиру ФСБиХ не могу имати својство службеног или одговорног лица, а сем тога првостепени суд се детаљно бавио питањем статуса ФСБиХ, односно утврђивања својства апеланата као одговорних лица и јасно навео акте и прописе (стр. 122 и 123) из којих произилази не само својство апеланата као одговорних лица у ФСБиХ него и њихове обавезе и одговорности у складу с прописима који су у инкриминисаном периоду били на снази.

IV - Апелација

а) Наводи из апелације

18. Апеланти сматрају да су им оспореним одлукама повријеђено право на правично суђење из члана II/3е) Устава Босне и Херцеговине и, како апеланти наводе, чл. 6 ст. 1 и 2 тачке ц и д. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода (у даљњем тексту: Европска конвенција) и право на кажњавање само на основу закона из члана 7 Европске конвенције. Апеланти истичу да им другостепеном пресудом није прихваћен предложени доказ, акт надлежног органа Пореске управе ФБиХ, који је одбрана прибавила након изјављивања жалбе, а чињеница да је тај доказ затражен након доношења првостепене пресуде не оправдава неприхватање тог доказа, јер је тај доказ добио на релевантности тек након доношења пресуде и њеног осуђујућег дијела, због чега им је повријеђено право на одбрану, односно право оптуженог да изнесе све доказе који му иду у корист, као и принцип једнакости у поступању у кривичном поступку. Апеланти наводе да је предложено саслушање више свједока, који се нису одазвали, међутим, суд није користио процедуралне санкције због неодазивања на позив суда, чиме им је повријеђено и право на извођење доказа пред судом. Такође, апеланти сматрају да им је по-

вријеђено право на правично суђење јер редовни судови нису правилно оцијенили налаз вјештака одбране сматрајући га пристрастним, према ком (уз стручну анализу прописа о порезу на промет услуга) ФСБиХ у инкриминисаном периоду није био порески обвезник пореза на промет услуга. Апеланти истичу да су проглашени кривим за радње које не представљају нити имају обиљежје кривичног дјела према КЗБиХ, због чега су оспореним пресудама повријеђене одредбе члана 7 Европске конвенције. Наиме, апеланти истичу да је у оспореним пресудама утврђено да су апеланти починили кривично дјело из члана 210 КЗБиХ јер су ускратили подношење захтијеваних података ФСБиХ и да је то учињено у намјери да ФСБиХ избјегне плаћање пореза. Дакле, у наведеној радњи, према мишљењу апеланата, не постоји избјегавање плаћања њихових личних опорезивих прихода, што је, према цитираној диспозицији законских обиљежја дјела из члана 210 КЗБиХ, битно и конститутивно обиљежје тог кривичног дјела. Апеланти наводе да у односу на кривичноправне радње које су им стављене на терет, а које су извршене у 2001, 2002, и дјелимично у 2003. години, нема основа за постојање кривичног дјела пореске утаје из члана 210 КЗБиХ, будући да је тај закон ступио на снагу тек 1. марта 2003. године, односно закон је ретроактивно примјенљив, што је недопустиво. Апеланти наводе да они нису имали својство службених ни одговорних лица у Федерацији БиХ, што је битно обиљежје кривичног дјела злоупотребе положаја или овлашћења из члана 383 КЗФБиХ, јер је ФСБиХ регистрован као удружење, а не било какав орган Федерације БиХ, због чега им је такође повријеђено право из члана 7 Европске конвенције, а имплицитно и одредба члана 6 став 1 Европске конвенције.

б) Одговор на апелацију

19. Суд БиХ се у исцрпном одговору на апелацију додатно осврнуо на приговоре које су апеланти истакли у апелацији, указујући на то да су идентичне приговоре апеланти већ истicali у жалби, те да се о њима Апелационо вијеће довољно јасно и прецизно изјаснило у образложењу пресуде. Суд БиХ је на крају закључио да су оспорене пресуде правилне и законите, предложивши да се апелација одбије као неоснована.

20. Тужилаштво БиХ је у одговору на апелацију навело да су апеланти на паушалан и неаргументован начин истакли да им је оспореним пресудама повријеђено право из чл. 6 и 7 Европске конвенције. Предложено је да се апелација одбије као неоснована.

V - Релевантни прописи

21. У Кривичном закону Босне и Херцеговине ("Службени гласник БиХ" бр. 37/03, 54/04, 61/04, 30/05, 53/06, 55/06 и 32/07) релевантне одредбе гласе:

Члан 54.

Продужено кривично дјело

(1) Одредбе овог закона о стицају кривичних дјела неће се примјенити када учинилац учини продужено кривично дјело.

(2) Продужено кривично дјело је учињено кад је учинилац с умишљајем учинио више истих или истоврсних кривичних дјела која с обзиром на начин учињења, њихову временску повезаност и друге стварне околности које их повезују чине јединствену цјелину.

(3) Када се ради о продуженом кривичном дјелу истих законских обиљежја, суд ће изабрати врсту и мјеру казне која је прописана за то кривично дјело. Ако се ради о истоврсним кривичним дјелима, суд ће изабрати врсту и мјеру казне која је прописана за најтеже од тих дјела.

Члан 210. ст. 1. и 2.

Порезна утаја

(1) Ко избјегне плаћање давања прописаних порезних законодавством Босне и Херцеговине или доприноса социјалног осигурања, не дајући захтијеване податке или дајући лажне податке о својим стеченим опорезивим приходима или о другим чињеницама које су од утицаја на утврђивање износа оваквих обавеза, а износ обавезе чије се плаћање избјегава прелази износ од 10.000 КМ,

казниће се новчаном казном или казном затвора до три године.

(2) Ко учини кривично дјело из става 1. овог члана, а износ обавезе чије се плаћање избјегава прелази 50.000 КМ,

казниће се казном затвора од једне до десет година.

22. У Кривичном закону Федерације БиХ ("Службене новине ФБиХ" бр. 36/03, 37/03, 21/04 и 18/05) релевантне одредбе гласе:

Члан 2. став 6.

(6) Одговорно лице је лице у привредном друштву или у другом правном лицу којем је, с обзиром на њену функцију или на основу посебног овлашћења повјерен одређени круг послова који се односе на примјену закона или прописа донесених на основу закона, или општег акта привредног друштва или другог правног лица у управљању и руковању имовином, или се односе на руковођење производњом или неким другим привредним процесом или на надзор над њима. Одговорним лицем сматра се и службено лице у смислу става 3. овог члана кад су у питању радње код којих је као

починилац означено одговорно лице, а нису прописане као кривично дјело одредбама главе о кривичним дјелима против службене и друге одговорне дужности или одредбама о кривичним дјелима чији је починилац службено лице прописанима у некој другој глави овог закона или другим законом Федерације или кантона.

Члан 273. ст. 1. и 2.

Порезна утаја

(1) Ко за себе или другог избјегне плаћање давања прописаних пореским законодавством у Федерацији или доприноса социјалног осигурања прописаних у Федерацији, не дајући захтијеване податке или дајући лажне податке о свом стеченом опорезивом приходу или о другим чињеницама које су од утицаја на утврђивање износа таквих обавеза, а износ обавезе чије се плаћање избјегава прелази 10.000 КМ,

казниће се новчаном казном или казном затвора до три године.

(2) Ко почини кривично дјело из става 1. овог члана, а износ обавезе чије се плаћање избјегава прелази 50.000 КМ,

казниће се казном затвора од једне до десет година.

Члан 383. ст. 1. и 3.

Злоупотреба положаја или овлашћења

(1) Службено или одговорно лице у Федерацији које искористивши свој службеног положаја или овлашћења, прекорачивши границе свој службеног овлашћења или не извршивши своје службене дужности, прибави себи или другом какву корист, другоме нанесе какву штету или теже повриједи права другог,

казниће се казном затвора од шест мјесеци до пет година.

(3) Ако је кривичним дјелом из става 1. овог члана прибављена имовинска корист која прелази 50.000 КМ,

починилац ће се казнити казном затвора најмање три године.

23. У Кривичном закону Федерације БиХ ("Службене новине ФБиХ" број 43/98) релевантне одредбе гласе:

Члан 272.

Порезна утаја

(1) Ко у намјери да он или ко други избјегне потпуно или дјелимично плаћање пореза, доприноса социјалног осигурања или других прописаних доприноса, даје лажне податке о својим законитим стеченим приходима, о предметима или о другим чињеницама које су од утицаја на утврђивање износа оваквих обавеза или ко у истој намјери у случају обавезне пријаве не пријави законито стечени приход односно предмет или друге чињенице које су од утицаја на утврђивање оваквих обавеза, а износ обавезе чије се плаћање избјегава прелази 1.000 КМ, казнит ће се затвором до три године и новчаном казном.

(2) Ако је износ обавезе из става 1. овог члана, чије се плаћање избјегава већи од 5.000 КМ, учинитељ ће се казнити затвором од шест мјесеци до пет година и новчаном казном.

Члан 358.

Злоупотреба положаја или власти

(1) Службена или одговорна особа која искористивши свој службеног положаја или овлашћења, прекорачивши граница свој службеног овлашћења или невршењем своје службене дужности прибави себи или другом какву корист, другом нанесе какву штету или теже повриједи права другог, казнит ће се затвором од шест мјесеци до пет година.

(2) Ако је дјелом из става 1. овог члана прибављена имовинска корист у износу преко 3.000 КМ, учинитељ ће се казнити затвором од једне до десет година.

(3) Ако је дјелом из става 1. овог члана прибављена имовинска корист у износу преко 10.000 КМ, учинитељ ће се казнити затвором најмање три године.

24. Закон о кривичном поступку БиХ ("Службени гласник БиХ" бр. 3/03, 32/03, 36/03, 26/04, 63/04, 13/05, 48/05, 46/06, 76/06, 29/07, 32/07, 53/07, 76/07, 15/08, 58/08, 12/09, 16/09 и 93/09) у релевантном дијелу гласи:

Члан 14.

Једнакост у поступању

(1) Суд је дужан да странке у брањеном третиранима на једнак начин и да свакој од страна пружи једнаке могућности у погледу приступа доказима и њиховом извођењу на главном претресу.

(2) Суд, Тужилац и други органи који учествују у поступку дужни су с једнаком пажњом да испитују и утврђују како чињенице које терете осумњиченог, односно оптуженог, тако и оне које им иду у корист.

Члан 15.

Слободна оцјена доказа

Право суда, Тужиоца и других органа који учествују у кривичном поступку да оцјењују постојање или непостојање чињеница није везано ни ограничено посебним формалним доказним правилима.

Члан 263. став 2.

Право Суда да не допусти питање или доказ

(2) Ако судија, односно предсједник вијећа закључи да околности које странка и брилац жели да докаже немају значаја за предмет или да је понуђени доказ непотребан, одбије извођење таквог доказа.

Члан 295. став 4.

Садржај жалбе и отклањање недостатака жалбе

(4) У жалби се могу износити нове чињенице и нови докази који и поред дужне пажње и опреза нису могли бити представљени на главном претресу. Жалилац је дужан навести разлоге зашто их раније није изнио. Позивајући се на нове чињенице, жалилац је дужан навести доказе којима би се те чињенице имале доказати, а позивајући се на нове доказе – дужан је навести чињенице које помоћу тих доказа жели доказати.

Члан 314. став 1.

Преиначење првостепене пресуде

(1) Вијеће апелационог одјељења ће, уважавајући жалбу, пресудом преиначити првостепену пресуду ако сматра да су одлучне чињенице у првостепеној пресуди правилно утврђене и да се, с обзиром на утврђено чињенично стање, по правилној примјени закона, има донијети другачија пресуда, а према стању ствари и у случају повреде из члана 297. став 1. тачка ф) г) и ј) овог закона.

VI - Допустивост

25. У складу с чланом VI/36) Устава Босне и Херцеговине, Уставни суд, такође, има апелациону надлежност у питањима која су садржана у овом Уставу, када она постану предмет спора због пресуде било ког суда у Босни и Херцеговини.

26. У складу с чланом 18 став (1) Правила Уставног суда, Уставни суд може да разматра апелацију само ако су против пресуде, односно одлуке која се њоме оспорава, исцрпљени сви дјелотворни правни лијекови могући према закону и ако се поднесе у року од 60 дана од дана када је подносилац апелације примио одлуку о посљедњем дјелотворном правном лијеку који је користио.

27. У конкретном случају предмет оспоравања апелацијом је Пресуда Суда БиХ број X-KЖ-07/481 од 26. маја 2011. године, против које нема других дјелотворних правних лијекова могућих према закону. Оспорену пресуду апеланти су примили 28. јула 2011. године. Апелација је поднесена 5. августа 2011. године, тј. у року од 60 дана, како је прописано чланом 18 став (1) Правила Уставног суда. Коначно, апелација испуњава и услове из члана 18 ст. (3) и (4) Правила Уставног суда, јер не постоји неки други формални разлог због ког апелација није допуштена, нити је апелација очигледно (*prima facie*) неоснована.

28. Имајући у виду одредбе члана VI/36) Устава Босне и Херцеговине, члана 18 ст. (1), (3) и (4) Правила Уставног суда, Уставни суд је утврдио да апелација испуњава услове у погледу допустивости.

VII - Меритум

29. Апеланти оспоравају наведене пресуде тврдећи да су им тим пресудама повријеђени право на правично суђење из члана II/3е) Устава Босне и Херцеговине и члана 6 ст. 1 и 2 тачке ц) и д) Европске конвенције, те право из члана 7 Европске конвенције.

30. Уставни суд, међутим, с обзиром на садржину апелационих навода и њихову контрадикторност са садржином релевантних одредби Европске конвенције на које су се апеланти формално позвали, закључује да апеланти указују на кршење члана 6 ст. 1 и 3 тачка д) и члана 7 став 1 Европске конвенције.

Право на правично суђење

31. Члан II/3 Устава Босне и Херцеговине у релевантном дијелу гласи:

Сва лица на територији Босне и Херцеговине уживају људска права и основне слободе из става 2 овог члана, а она обухватају:

е) Право на правичан поступак у грађанским и кривичним стварима и друга права у вези с кривичним поступком.

32. Члан 6 ст. 1 и 3д) Европске конвенције у релевантном дијелу гласи:

1. Приликом утврђивања грађанских права и обавеза или основаности било какве кривичне оптужбе против њега, свако има право на правичну и јавну расправу у разумном року пред независним и непристрасним, законом установљеним судом. [...]

3. Свако ко је оптужен за кривично дјело има сљедећа минимална права:

д. да сам испитује или захтијева испитивање свједока оптужбе и да се присуство и саслушање свједока одбране одобри под условима који важе за свједока оптужбе;

33. У конкретном случају поступак се односи на утврђивање основаности кривичне оптужбе против апеланата, па су члан II/3е) Устава Босне и Херцеговине и члан 6 Европске конвенције примјенљиви. Сто-

га, Уставни суд мора преиспитати да ли је поступак пред редовним судовима био правичан онако како захтијевају наведене одредбе.

34. Уставни суд запажа да апеланти кршења права на правично суђење виде у томе што није прихваћен доказ који је њихова одбрана прибавила након изјављивања жалбе, што је одбијен приједлог одбране да се саслушају одређени свједоци, те што је погрешно оцијењен налаз вјештака њихове одбране, због чега им је повријеђено право на одбрану и једнакост страна пред судом.

35. У вези с наведеним, Уставни суд подсјећа на то да општа гаранција правичног суђења из става 1 члана 6 Европске конвенције има елементе који допуњују гаранције утврђене ставом 3 члана 6 Европске конвенције (види Европски суд, *Artico* против Италије, А 37 [1980]). Када се ради о случају који потпада под неку од специфичних гаранција установљених ставом 3 члана 6 Европске конвенције, он може да буде разматран или само у оквиру тих гаранција (види Европски суд, *Luedicke* против ФРГ, А 29 [1978]; *EHRR* 149) или у вези са ставом 1 члана 6 Европске конвенције (види Европски суд, *Benham* против Уједињеног Краљевства, 1996-III; 22 *EHRR* 293 GC). Међутим, уколико се апликација суштински односи на тврдњу да је поступак у цјелини, укључујући и жалбени поступак, био неправичан и да је као основни разлог истакнута произвољна оцјена доказа, као што је у конкретном случају, наводи се испитују у смислу става 1 члана 6 Европске конвенције. С обзиром на то, Уставни суд ће наводе који покрећу питање гаранција из члана 6 став 1 Европске конвенције испитати у вези са специфичним гаранцијама из става 3 тачка д) истог члана Европске конвенције.

36. У конкретном случају, Уставни суд наглашава да члан 6 Европске конвенције не гарантује право да сви доказни приједлози буду прихваћени, нити захтијева да се слиједи било каква одређена правила у оцјењивању доказа (члан 15 ЗКПБиХ). Уставни суд указује на то да је суд дужан да оцијени све доказе појединачно и у вези с осталим доказима, па да онда на основу такве, брижљиве оцјене изведе закључак о томе да ли је нека чињеница доказана (члан 281 став 2 ЗКПБиХ), према принципу слободне оцјене доказа. Слободна оцјена доказа, међутим, захтијева образложење како сваког доказа појединачно тако и свих доказа заједно, те довођење свих спроведених доказа у узајамну логичну везу и извођење закључака о доказаности одређене чињенице (види Уставни суд, Одлука број АП 612/04 од 30. новембра 2004. године; и Европски суд, *Doornik* против Холандије, пресуда од 6. марта 1996. године, објављена у Извјештајима број 1996-II, став 78).

37. У вези с наводима апеланата који се тичу неприхватања доказа одбране и кршења принципа равноправности из члана 6 став 3 тачка д) Европске конвенције, Уставни суд подсјећа на то да је равноправност странака један од важних аспеката права на правично суђење. То, наиме, значи да оптужени у кривичном поступку треба да има иста права као и овлашћени тужилац. Други важан принцип који је блиско везан за то право јесте да поступак мора да буде у складу с принципом контрадикторности, што значи да оптужени мора имати информације о свим наводима и доказима које је изнио тужилац, могућност да одговори на изнесене наводе, да изнесе друге доказе у корист своје одбране и коначно мора имати могућност да лично присуствује суђењу. Институције Европске конвенције усвојиле су став да домаћи судови уживају дискреционо овлашћење да сами одлуче да саслушају свједоке за које сматрају да ће им помоћи у утврђивању истине, односно да оцијене да ли је неопходно да се позову предложени свједоци или спроведу други предложени докази, пазићи да се не наруше смисао и циљ права на правично суђење који обавезују да се суђење одвија под једнаким условима и уз једнакост ораужа.

38. У контексту наведеног, Уставни суд запажа да је у односу на приједлог одбране апеланата за улагање новог доказа, акта Пореске управе ФБиХ, Апелационо вијеће детаљно навело разлоге зашто није прихватило предложени доказ, позивајући се при томе на релевантне одредбе ЗКПБиХ. Уставни суд такође запажа да је Апелационо вијеће имало у виду и садржину предложеног доказа, те закључило да он не упућује на нове чињенице или околности које раније нису биле познате, а које би утицале на доношење другачије првостепене одлуке. Имајући у виду чињенице конкретне предмете, те одредбе ЗКПБиХ на којима је Суд БиХ у овом дијелу засновао своју одлуку, Уставни суд сматра да разлози и образложење које је дало Апелационо вијеће у вези с улагањем предложеног новог доказа нису произвољни.

39. У односу на наводе апеланата да редовни судови нису правилно оцијенили доказ вјештака њихове одбране, Уставни суд запажа да у кривичном поступку није изостала свеобухватна анализа свих изведених доказа, па тако и налаза и мишљења вјештака ког је предложила одбрана апеланата, односно да је првостепени суд у својој пресуди у потпуности описао процес појединачне оцјене доказа, њихово довођење у међусобну везу и извођење закључака да су апеланти починили кривична дјела за која су проглашени кривима. Сем тога, Уставни суд примјећује да је првостепени суд спровео веома опсежан доказни поступак у ком је саслушан велики број свједока које су предложили Тужилаштво БиХ и одбрана и извршен увид у опсежну материјалну документацију. С тим у вези, Уставни суд запажа да је првостепени суд за сваки до-

каз који је прихватио, као и онај који није прихватио, навео јасне и прецизне разлике зашто докази одбране нису могли бити до утичу на закључке до којих је дошао првостепени суд на основу доказа које је детаљно анализирао и чију је оцјену дао у образложењу своје одлуке. Стога, Уставни суд сматра да је у кривичном поступку, у смислу гаранција члана 6 Европске конвенције, дата разумна могућност и Тужилаштву БиХ и одбрани да изнесу доказу грађу. Апеланти су у току читавог поступка имали браниоца адвоката који се користио могућностима да изнесе коментаре на предочене материјалне доказе и изјаве свједока, као и да оспорава наводе Тужилаштва БиХ, што је у поступку и чинио. У контексту наведеног, Уставни суд није пронашао ништа што би указивало на то да су материјалноправни прописи произвољно или неправично примјенили на штету апеланата, нити има елемената који би указивали на то да је редовни суд злоупотребио доказни поступак. Закључке првостепеног суда у цијелости је прихватило Апелационо вијеће, како у погледу оцјене доказа тако и утврђеног чињеничног стања (првостепена пресуда је преиначена у погледу правне квалификације дјела пореске утаје и одлуке о казни), а из образложења другостепене пресуде произилази да су сви жалбени разлози (који се понављају у апелацији) детаљно размотрени и образложени. С обзиром на све наведено, Уставни суд сматра да наводима апеланата о произвољној оцјени доказа и у вези с тим произвољно утврђеном чињеничном стању, кршењу принципа равноправности и једнакости у поступању није доведено у питање поштовање гаранција из члана 6 ст. 1 и 3 тачка д) Европске конвенције.

40. У вези с наводима апеланата да им није омогућено да под једнаким условима као и Тужилаштво БиХ предложи и испитају свједоке одбране, Уставни суд указује на то да је право оптуженог да позива и испита свједоке уско повезано с правом на равноправност страна у поступку. У вези с тим, Уставни суд наглашава да је, према правној пракси Европског суда за људска права (у даљњем тексту: Европски суд) и Уставног суда, општи принцип да оптуженим лицима мора бити дозвољено да позивају и испитају било ког свједока чије свједочење сматрају релевантним за свој предмет, као и да испитају сваког свједока ког позове или на чије се свједочење ослања тужилаштво. Међутим, то не значи да оптужени има апсолутно право да позива свједоке или право да присили домаће судове да саслушају неког одређеног свједока. Домаћи закони могу да пропишу услове за прихватање свједока и суд може да одбије да позове неког свједока ако сматра да његово свједочење није релевантно за разрјешење конкретног случаја. Стога апелант мора да докаже да је одбијање да се одређени свједоци саслушају било штетно за њега. Сем тога, сви докази морају бити изведени на главном претресу са могућношћу изношења контрааргумента (види, између осталог, Европски суд, *Nagutyanan* против Арменије, дјелимична одлука о допуствости од 5. јула 2005. године, апликација број 36549/03; и Уставни суд, Одлука о допуствости и меритуму број АП 215/05 од 12. априла 2006. године, тачка 62, објављена у "Службеном гласнику БиХ" број 68/06).

41. Имајући у виду стандарде права на одбрану у вези с правом на равноправност страна у поступку, Уставни суд запажа да су апеланти имали и користили могућност предлагања и испитивања сопствених свједока, као и унакрсног испитивања свједока оптужбе. Такође, Уставни суд запажа да су редовни судови оцијенили да су изјаве свједока за које апеланти и у апелацији инсистирају да су требали бити саслушани ирелевантне за разрјешење конкретне кривичноправне ствари, јер су ти свједоци требали бити саслушани на околности о којима је већ раније саслушан већи број свједока, а Тужилаштво БиХ није оспоравало чињеницу да су наведени свједоци, као и други фудбалери, примали накнаде и награде које су им припадале, при томе се позивајући на члан 263 став 2 ЗКПБиХ. Уставни суд сматра да је такву оцјену Апелационо вијеће образложило детаљно и на начин који не може да се оцијени произвољним. Тиме су редовни судови спровели своју обавезу гарантовану чланом 6 став 3д) Европске конвенције, која, у смислу праксе Европског суда, захтијева само да суд наведе разлоге због којих је одлучио да не спроведе предложене доказе које је оптужени изричито захтијевао.

42. Имајући у виду све наведено, а нарочито образложења оспорених пресуда, на супрот тврдњама апеланата, Уставни суд сматра да из оспорених пресуда не произилази произвољност редовних судова у било ком сегменту права на правично суђење које су апеланти навели, те закључује да у конкретном случају оспореним пресудама редовних судова нису повријеђена права апеланата из члана 11(3е) Устава Босне и Херцеговине и члана 6 Европске конвенције, конкретније члана 6 ст. 1 и 3 тачка д) Европске конвенције.

Кажњавање само на основу закона

43. Апеланти тврде да им је повријеђено право из члана 7 став 1 Европске конвенције, те истичу да су проглашени кривим и осуђени за кривична дјела која према националном праву и нису кривична дјела, као и због тога што КЗБиХ, који је ступио на снагу 1. марта 2003. године, није могао бити ретроактивно примјенијен на радње извршења пореске утаје прије тог датума.

44. Члан 7 Европске конвенције у релевантном дијелу гласи:

1. Нико се не може сматрати кривим за кривично дјело настало чињењем или нечињењем које није представљало кривично дјело у вријеме извршења, према националном или међународном праву. Исто тако, изречена казна неће бити тежа од оне која се примјенивала у вријеме извршења кривичног дјела.

45. Уставни суд подсјећа на то да члан 7 став 1 Европске конвенције садржи принцип легалитета у изрицању кривичних казни, дакле нико не смије да буде осуђен за кривично дјело ако оно у вријеме када је извршено законом или међународним правом није предвиђено као кривично дјело (*nullum crimen, nulla poena sine lege*). Из принципа легалитета произилази и забрана екстензивног тумачења норми кривичног материјалног права, те нарочито њихово тумачење *per analogiam*. Сљедећи принцип који садржи члан 7 став 1 Европске конвенције јесте забрана ретроактивног дјеловања материјалних кривичних закона. Наиме, никоме се не може судити за радњу или пропуштање које није било законом предвиђено као кривично дјело у вријеме када је предузето.

46. У предмету *Kokkinakis* против Грчке (серија А, број 260-А, стр. 22, став 52) Европски суд је тумачио члан 7 Европске конвенције тако да тај члан није ограничен на забрану ретроактивне примјене кривичног закона на апликантову штету, већ тај члан, многу генералније, садржи принцип да само закон може да установи постојање кривичног дјела и да само закон може да пропише казну (*nullum crimen, nulla poena sine lege*), као и принцип да се кривични закон не смије широко тумачити на штету оптуженог. У наведеном предмету Европски суд је посебно истакнуо да је тај захтјев члана 7 Европске конвенције задовољен када појединац из садржине релевантне одредбе, уколико је потребно и уз помоћ тумачења суда, може да схвати које кривичне радње и пропусти га могу учинити кривично одговорним.

47. Апеланти сматрају да су проглашени кривим и осуђени за радње које не представљају нити имају обиљежја кривичних дјела за која су проглашени кривим, односно да нису остварени елементи бића кривичних дјела пореске утаје и злоупотребе положаја или овлашћења. У односу на кривично дјело пореске утаје апеланти су истакли да су редовни судови утврдили да су апеланти ускратили подношење захтијеваних података ФСБиХ и то у намјери да ФСБиХ избјегне плаћање пореза, те да у наведеној радњи не постоји избјегивање плаћања личних опорезивих прихода апеланата, што је према законској дефиницији обиљежја дјела из члана 210 КЗБиХ битно и конститутивно обиљежје тог дјела. Стога, према мишљењу апеланата, проглашени су кривим за радњу која не представља нити има обиљежја кривичног дјела пореске утаје из члана 210 КЗБиХ. Такође, апеланти сматрају да нису починили нити кривично дјело злоупотребе положаја или овлашћења јер нису имали својство службеног или одговорног лица у Федерацији у ФСБиХ као удружењу грађана, због чега нису остварени елементи бића наведеног кривичног дјела.

48. У вези с наводима апеланата да су проглашени кривим и осуђени за кривична дјела која нису кривична дјела према кривичном закону у смислу члана 7 став 1 Европске конвенције, Уставни суд, имајући у виду да су кривична дјела која су апелантима стављена на терет била прописана законом као таква у вријеме њиховог извршења, изнесене наводе сматра неоснованим. Из навода апеланти произилази да апеланти сматрају да су њихове радње редовни судови погрешно правно квалификовали као радње извршења предметних кривичних дјела, будући да, према мишљењу апеланата, нису остварени битни елементи бића кривичних дјела која су им стављена на терет. С тим у вези, Уставни суд уочава да су редовни судови неспорним утврдили статус ФСБиХ као удружења грађана – спортске организације која окупља све фудбалске асоцијације и клубове на нивоу БиХ и статус апеланата као одговорних лица у правном лицу са прецизно одређеним обимом овлашћења и одговорности у смислу члана 2 став 6 и члана 383 КЗФБиХ, као и члана 210 КЗБиХ. Уставни суд не сматра произвољним образложења која су редовни судови дали за своје закључке да су се у радњама апеланата остварили елементи бића предметних кривичних дјела.

49. Разматрајући наводе апеланата у контексту наведеног, Уставни суд не види никакву произвољност нити широко тумачење кривичног закона на штету апеланата у оквиру редовних судова у смислу члана 7 Европске конвенције. Такође, према мишљењу Уставног суда, апеланти су без икакве сумње из садржине одредбе члана 383 КЗФБиХ и члана 210 КЗБиХ могли да схвате које кривичне радње и пропусти су могли да их учине кривично одговорним.

50. У односу на наводе апеланата да је КЗБиХ у погледу продуженог кривичног дјела пореске утаје ретроактивно примјенијен на радње апеланата које су извршене прије 1. марта 2003. године, када је на снагу ступио КЗБиХ, Уставни суд наглашава да су у конкретном случају апеланти проглашени кривим да су починили продужено кривично дјело пореске утаје. При томе је Апелационо вијеће сматрало да се код конструкције продуженог кривичног дјела примјењује закон који је био на снази у вријеме извршења посљедње радње која улази у састав тог дјела, те да је то у конкретном случају КЗБиХ.

51. Продужено кривично дјело (*delictum continuatum*) представља кривичноправну конструкцију која постоји када учинилац у временском континуитету учини више истих или истородних кривичних дјела која се због околности које их повезују у једну кривичноправну цјелину кривичноправно квалификују као једно кривично дјело. Институт продуженог кривичног дјела је у кривично законодавство уведен у интересу оптуженог, те он представља повољност за оптуженог. Да нема тог института, оптуженом би било суђено за сваку од учињених кривичноправних радњи и за сваку од тих радњи би му биле утврђене посебне казне, па би му према томе уз примјену одредби о стицају кривичних дјела била изречена јединствена казна, што је за оптуженог несумњиво неповољније него у случају када се примјењује институт продуженог кривичног дјела, те када му се суди и утврђује казна прописана за једно дјело. И док није био уведен као институт у кривично законодавство, конструкција продуженог кривичног дјела, коју је створила правна теорија, била је прихваћена у судској пракси и фактички судови су тај институт оправдано примјењивали и прије него што је уведен у кривично законодавство (види Уставни суд, Одлука о допуствости и меритуму број АП 86/05 од 13. октобра 2005. године, тачка 60, објављена у "Службеном гласнику БиХ" број 17/06). Према ставу Европског суда, продужено кривично дјело је, према својој дефиницији, кривично дјело које је извршено у одређеном периоду (види Европски суд, *Eser* и *Zeurek* против Турске, пресуда од 27. фебруара 2001. године, став 33). Кад се оптужба односи на продужено кривично дјело, принцип правне сигурности захтијева да радње које чине такво кривично дјело и кривична одговорност оптуженог буду јасно дефинисани у оптужници, затим у одлуци коју суд доноси мора бити јасно да су осуда и казна резултат утврђења која чине елементе продуженог кривичног дјела постављеног у оптужници (види Европски суд, *Pelissier* и *Sassi* против Француске, број апликације 25444/94, став 51).

52. У односу на праксу Европског суда, Уставни суд истиче да је у предмету *Rohlena* против Чешке Републике апликант осуђен пред домаћим судовима за продужено кривично дјело злостављања лица које живи под истим кровом из члана 215 а став 1 и 26 Кривичног закона Чешке Републике, које је као кривично дјело конституисано допунама Кривичног закона Чешке Републике 1. јуна 2004. године, за радње извршене у периоду од 2000. године до 2006. године. Европски суд је истакао да није спорна примјена релевантних одредби кривичног закона које су на снази након 1. јуна 2004. године на радње које су учињене након тог датума, већ да се питање које мора да буде расправљено односи на то да ли су примјеном-проширењем закона (релевантних одредби) на радње које су учињене прије тог датума нарушене гаранције из члана 7 Европске конвенције. С тим у вези је Европски суд првенствено подсијетио на свој став да је у сваком правном систему на домаћим судовима да тумаче релевантне одредбе кривичног права у погледу одређивања (структуре-бића сваког кажњивог дјела) времена када је кажњиво дјело учињено, те да слиједом тога Европска конвенција не може да дјелује као препрека таквој врсти тумачења домаћих судова, уз обезбјеђење да се закључци до којих су дошли домаћи судови могу разумно предвидјети у свјетлу праксе Европског суда. Дајући одговор на постављено питање, Европски суд је закључио да тумачење које су усвојили домаћи судови није *per se* неразумно у погледу дефиниције продуженог кривичног дјела, те да није арбитрарно сматрати да је кривично дјело у конкретном случају окончано када је апликант извршио задњи напад. Констатовано је да су апликантове радње све вријеме биле кажњиве као кривична дјела. Европски суд је истакао и да је апликант у конкретном случају могао да претпостави да настављање свог понашања након 1. јуна 2004. године носи ризик да буде осуђен за продужено кривично дјело и слиједом тога осуђен према одредбама закона које су биле на снази у вријеме када је починио задњу радњу – напад. Апликант је, према оцјени Европског суда, био у позицији да предвиди правне посљедице својих радњи и да прилагоди своје понашање у складу с тим. Имајући у виду наведено, одлучено је да нема повреде члана 7 Европске конвенције (види Европски суд, *Rohlena* против Чешке Републике, број 2, апликација број 59552/08, пресуда од 27. јануара 2015. године).

53. Сем наведеног, Европски суд је у предмету *Veeber* против Естоније закључио да све радње оптуженог које су садржане у продуженом кривичном дјелу морају бити кажњиве у вријеме када су учињене (види Европски суд, *Veeber* против Естоније, број 2, апликација број 45771/99, пресуда од 21. јануара 2003. године).

54. Уставни суд истиче да су у конкретном случају апеланти починили кривичноправне радње пореске утаје које су као такве у Федерацији БиХ биле прописане КЗФБиХ из 1998. године (ступило на правну снагу 28. новембра 1998. године), касније КЗФБиХ из 2003. године (ступило на правну снагу 29. јула 2003. године), те да су наведене кривичноправне радње на нивоу државе БиХ биле инкриминисане од 1. марта 2003. године када је на снагу ступио КЗБиХ.

55. Имајући у виду наведено, неспорно је да продужено кривично дјело постоји када је починилац с намјером починио више истих или истоврсних кривичних дјела која, с обзиром на начин почињања, њихову временску повезаност и друге стварне околности

које их повезују, чине јединствену цјелину. Дакле, продужено кривично дјело представља јединствено кривично дјело. Када суд изрекне пресуду, он њоме обухвата сва кривична дјела која улазе у састав продуженог кривичног дјела, а извршена су до дана доношења пресуде. Такође, будући да је ријеч о јединственом кривичном дјелу, не примјењују се правила о стицају кривичних дјела, односно правило о одмјеравању казне за кривична дјела у стицају, већ се за продужено кривично дјело изриче једна казна као да се ради о само једном дјелу. У том смислу, потребно је прецизно одређење временског оквира продуженог кривичног дјела и радњи које улазе у његов састав, како би се избјегла ситуација да почињено кривично дјело остане некажњено, односно омогућило починиоцу да избјегне одговорност, али исто тако да се изречена казна односи на тачно одређене радње за које се лице које је у питању терети. Уставни суд запажа да је Апелационо вијеће истакло да се код конструкције продуженог кривичног дјела примјењује закон који је био на снази у вријеме извршења посљедње радње која улази у састав тог дјела.

56. Имајући у виду наведено, Уставни суд запажа да из докумената у спису предмета произилази да су апеланти кривично дјело пореске утаје учинили у периоду од 1. јануара 2001. године до 31. децембра 2005. године, да су посљедње радње које улазе у састав предметног кривичног дјела извршене 2005. године, а да је примјењени КЗБиХ на снази од 1. марта 2003. године, из чега произилази неспоран закључак да је у конкретном случају примјењен закон који је био на снази у вријеме извршења посљедње радње која улази у састав конкретног продуженог кривичног дјела пореске утаје. Уставни суд наглашава да, према наведеној пракси Европског суда, произилази да радње оптуженог које су садржане у продуженом кривичном дјелу у вријеме извршења могу да буду кажњиве и као друго кривично дјело различито од онога које је обухваћено посљедњом извршеном радњом (дакле није морало бити прописано законом који је примјењен у тренутку извршења посљедње радње продуженог кривичног дјела; види *op. cit.* *Rohlena* против Чешке Републике). Полазећи од чињенице да су апеланти као држављани ентитета (Федерације БиХ) у ком је било законом прописано кривично дјело пореске утаје починили наведено кривично дјело, затим да су на нивоу државе БиХ исте радње касније инкриминисане као кривично дјело, Уставни суд сматра да се на апеланте као починиоце продуженог кривичног дјела могао примјенити државни закон (КЗБиХ), имајући у виду да су апеланти наставили вршити исто кривично дјело и након ступања на снагу државног закона. Апеланти су у конкретном случају могли претпоставити да настављање њиховог понашања након 1. марта 2003. године носи ризик да буду осуђени за продужено кривично дјело и слиједом тога према одредбама закона које су биле на снази у вријеме када су починили посљедњу радњу извршења. Имајући у виду наведено, Уставни суд закључује да је кривично дјело које се апелантима ставља на терет било прописано законом, без обзира на то што до 1. марта 2003. године предметно кривично дјело није било прописано законом БиХ већ законом ентитета. У контексту свега наведеног, Уставни суд не може да закључи да су у случају апеланата доведене у питање гаранције из члана 7 став 1 Европске конвенције.

57. Стога, према мишљењу Уставног суда, у конкретном случају оспореним пресудама није повријеђено право апеланата из члана 7 Европске конвенције.

VIII - Закључак

58. Уставни суд закључује да не постоји повреда права из члана 1(3)е Устава Босне и Херцеговине и члана 6 ст. 1 и 3 тачка д) Европске конвенције када је Суд БиХ за своје одлуке дао детаљно, јасно и аргументовано образложење у погледу изведених доказа, али и у погледу њихове међусобне повезаности и оцјене доношења закључака, те када је апелантима омогућено да равноправно учествују у поступку, у оквиру законом прописаног поступка, при чему је примјена материјалног и процесног права била у складу с гаранцијама које пружа члан 6 Европске конвенције.

59. Уставни суд закључује да нема повреде ни члана 7 став 1 Европске конвенције када су апеланти проглашени кривим за продужено кривично дјело пореске утаје које је као такво најрије било прописано законом ентитета, а касније и законом БиХ, те је у конкретном случају примјењен закон БиХ будући да су апеланти наставили вршити исто кривично дјело и након ступања на снагу закона БиХ, те су могли да претпоставе да настављање њиховог понашања након ступања на снагу закона БиХ (1. марта 2003. године) носи ризик да буду осуђени за продужено кривично дјело према одредбама закона које су биле на снази у вријеме када су починили посљедњу радњу извршења. Такође, нема повреде члана 7 став 1 Европске конвенције када су редовни судови утврдили да су апеланти одговорни за кривичноправне радње којима су остварени елементи бића кривичних дјела пореске утаје и злоупотребе положаја или овлашћења, а наведена кривична дјела су била прописана законом у вријеме извршења и апеланти су из садржине законских одредби могли да схвате које кривичне радње и пропусти су могли да их учине кривично одговорним.

60. На основу члана 59 ст. (1) и (3) Правила Уставног суда, Уставни суд је одлучио као у диспозитиву ове одлуке.

61. С обзиром на одлуку Уставног суда у овом предмету, није неопходно да се посебно разматра захтјев за доношење привремене мјере.

62. Према члану VI/5 Устава Босне и Херцеговине, одлуке Уставног суда су коначне и обавезујуће.

Предсједница
Уставног суда БиХ,
Валерија Галић, с.р.

САДРЖАЈ

ВЛАДА РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ

665	Одлука о условима за расписивање Јавног позива за додјелу концесије за експлоатацију техничког грађевинског камена - кречњака на лежишту "Рудник", код Осмака	1
666	Одлука о преносу права располагања и коришћења на стамбеним јединицама, број: 04/1-012-2-951/15	2
667	Одлука о утврђивању општег интереса, број: 04/1-012-2-949/15	3
668	Одлука о утврђивању општег интереса, број: 04/1-012-2-950/15	3
669	Одлука број: 04/1-012-2-922/15	4
670	Одлука о давању сагласности предузећу "Билећанка" ТК а.д. у стечају, Билећа, за спровођење поступка и продају некретнина ван Републике Српске	5
671	Одлука о утврђивању стандарда и критеријума за избор и именовање једног члана Управног одбора ЈУ "Агенција за мирно рјешавање радних спорова"	5
672	Одлука о расписивању Јавног конкурса за избор и именовање једног члана Управног одбора ЈУ "Агенција за мирно рјешавање радних спорова"	6
673	Одлука о давању сагласности на Правилник о измјенама и допунама Правилника о унутрашњој организацији и систематизацији радних мјеста у Генералном секретаријату Владе Републике Српске	6
674	Одлука о давању сагласности на Правилник о унутрашњој организацији и систематизацији радних мјеста у Републичкој агенцији за развој малих и средњих предузећа	6
675	Одлука о давању сагласности на Статут о измјени Статута Јавне установе Дом за старија лица Бања Лука	6
676	Одлука о измјени и допуни Одлуке о промјени облика организовања основног државног предузећа УТРС "Терме-Озрен" Петрово	7
677	Рјешење о избору најповољнијег понуђача у додјели концесије за експлоатацију техничког грађевинског камена-серпентинита на лежишту "Вранић" код Приједора	7
678	Рјешење о давању сагласности за попуњу упражњеног радног мјеста у Гендер центру - Центру за једнакост и равноправност полова Републике Српске	7
679	Рјешење о давању сагласности о споразумном престанку уговора о концесији, број: 05.09/310-121/09, од 26.02.2010. године	8

ГЕНЕРАЛНИ СЕКРЕТАРИЈАТ ВЛАДЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ

Правилник о измјенама и допунама Правилника о унутрашњој организацији и систематизацији радних мјеста у Генералном секретаријату Владе Републике Српске	8
---	---

МИНИСТАРСТВО ПОЉОПРИВРЕДЕ, ШУМАРСТВА И ВОДОПРИВРЕДЕ

680	Правилник о начину и условима коришћења средстава за суфинансирање Јавне установе Пољопривредни институт Републике Српске, Бања Лука - научноистраживачки институт	9
681	Правилник о измјени и допунама Правилника о шумском реду	10

МИНИСТАРСТВО УНУТРАШЊИХ ПОСЛОВА

682	Правилник о измјени и допунама Правилника о стручном усавршавању полицијских службеника ..	11
-----	--	----

МИНИСТАРСТВО САОБРАЋАЈА И ВЕЗА

683	Правилник о измјенама и допунама Правилника о испуњености услова и категоризацији аутобуских станица и терминала градског/приградског превоза лица	11
684	Упутство о измјенама (171) Упутства за превоз опасних материја у жељезничком саобраћају	12
685	Рјешење број: 13.01/345-1071/15	13

РЕПУБЛИЧКИ ЗАВОД ЗА СТАТИСТИКУ

Коефицијенти потрошачких цијена у Републици Српској у априлу 2015. године	14
Саопштење о просјечним мјесечним бруто и нето платама запослених у Републици Српској исплаћеним у априлу 2015. године и у периоду јануар - април 2015. године	14
Просјечне бруто плате по запосленом исплаћене у Републици Српској у априлу 2015. године	14

РЕПУБЛИЧКИ ЗАВОД ЗА ЗАШТИТУ КУЛТУРНО-ИСТОРИЈСКОГ И ПРИРОДНОГ НАСЉЕЂА

Правилник о измјенама Правилника о унутрашњој организацији и систематизацији радних мјеста у Републичком заводу за заштиту културно-историјског и природног наслеђа	14
---	----

УСТАВНИ СУД БиХ

Одлука о допуњивости и меритуму, број: У 14/12	15
Одлука о допуњивости и меритуму, број: АП 3080/09	23
Одлука о допуњивости и меритуму, број: АП 3133/11	33

ОГЛАСНИ ДИО	8 страна
-------------------	----------

Оснивач: Влада Републике Српске. Издавач: Јавна установа Службени гласник Републике Српске, Бања Лука, поштански фах 88. Жиро рачуни: 555-007-00001332-44 код Нове банке а.д. Бања Лука, 562-099-00004292-34 код НЛБ Развојне банке а.д. Бања Лука, 567-162-10000010-81 код Sberbank а.д. Бања Лука, 551-001-00029639-61 код UniCredit Bank а.д. Бања Лука, 571-010-00001043-39 код Комерцијалне банке а.д. Бања Лука и 552-030-00026976-18 код Нуро-Адре-Адриа Bank а.д. Бања Лука. Директор и главни и одговорни уредник Драган Веселиновић. Уредник Вишња Бајић Прерадовић. Технички уредник Горан Зеленбаба. Телефон: (051) 456-330, факс (051) 456-331, 456-341 и 456-349, редакција: (051) 456-357, рачуноводство: (051) 456-337, претплата: (051) 456-339. Интернет: (051) 456-346, <http://www.slglasnik.org>, e-mail: sgrs.redakcija@slglasnik.org. Рјешењем Министарства информација Републике Српске, број: 01-411/93 лист је уписан у Регистар јавних гласила под бројем 37. Штампана: ЈУ Службени гласник Републике Српске, Бања Лука.

